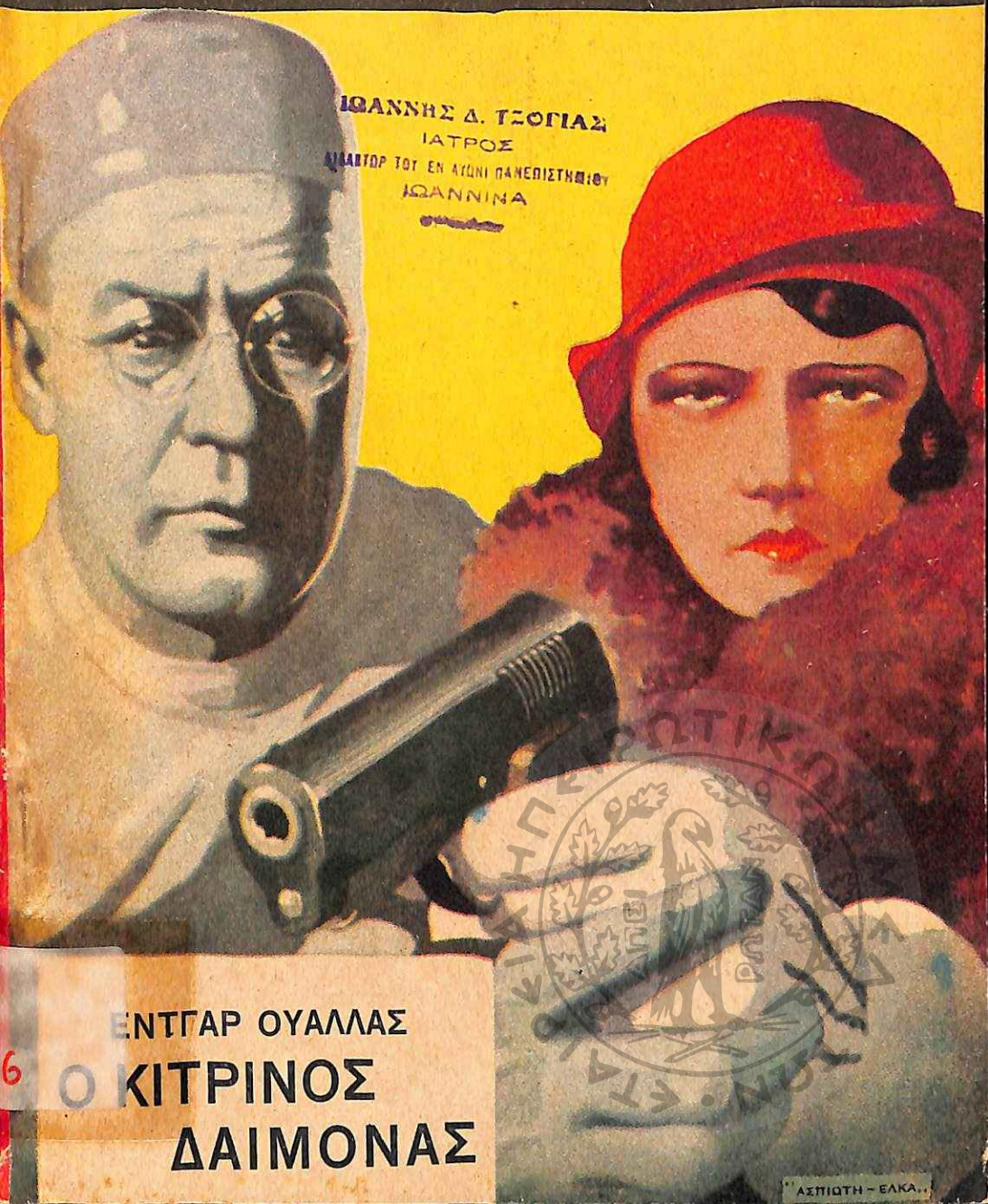

ΔΙΑΛΕΧΤΑ

ΑΡ. 13 ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΔΡΧ. 3

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΠΛΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΑΝΑΤΟΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΥΤΩ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΕΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΕΝΤΓΑΡ ΟΥΑΛΛΑΣ

Ο ΚΙΤΡΙΝΟΣ

ΔΑΙΜΟΝΑΣ

ΥΝΑΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΓΙΑ ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ ΔΡΧ. 165 ΓΙΑ ΕΞΗ ΜΗΝΕΣ ΔΡΧ. 85 ΓΙΑ ΤΡΕΙΣ ΜΗΝΕΣ ΔΡΧ. 45
ΥΝΑΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΓΙΑ ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ ΣΕΛ. 18 ΓΙΑ ΕΞΗ ΜΗΝΕΣ ΣΕΛ. 9 ΓΙΑ ΤΡΕΙΣ ΜΗΝΕΣ ΣΕΛ. 5

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΔΡΑΧΜΕΣ 3

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟ—ΤΕΥΧΟΣ 13 13—20 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1936

ΔΙΑΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΙΟ ΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΕΝΟ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΕΚΔΟΣΙΣ - ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΙΣ: ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Α.Λ. & Ε. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 8 — ΤΗΛ. 21-122 ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ: ΚΑΡΟΡΗ 11 ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Α.Λ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΤΕ

ΑΣΤΕΙΑ — ΠΕΡΙΕΡΓΑ — ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Στό δρόμο :

‘Ο καλοντυμένος κύριος.—Νά πέντε δεκάρες για να δεηθείς στον Θεό για την υγεία μου.

‘Ο αναιδής ζητιάνος.—Μά κύριε, χθές το πρωί μου δώσατε δυο δραχμές με τόν ίδιο σκοπό.

‘Ο καλοντυμένος κύριος.—Έχεις δίκιο αλλά σήμερα ή υγεία μου πηγαίνει καλλίτερα.

Διάρρηξις :

‘Ο λωποδύτης αφού έγδυσε τὸ σπῖτι ενός πλουσίου μπροστά στα μάτια του χωρίς να τὸν φοβάται ἐπειδὴ τὸν εἶχε δέσει σὲ μιὰ γωνία, φεύγοντας τοῦ λέει, ὑποκλινόμενος.

— Καὶ τώρα ἀφοῦ ἐπῆρα ὅλα τὰ πράγματά μου σὰς χαιρετῶ.

Καὶ ὁ ληστευθὴς κύριος βλέποντας τὸν λωποδύτην τὸν λέει, νε ἐκεῖ μέσα, λέγει σὸν φεύγοντα λωποδύτην, τρεῖς φορές.

— Συγγνώμην κύριε. Λησμονήσατε... τὸ καπέλό σας σὲν κοσμά στορα.

ΔΩΡΕΑ 1.7072

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.35

ΑΡΙΘ. 38674

ΣΥΝΙΣΤΩΜΕΝ ΘΕΡΜΩΣ

Τὰ «*Διαλεχτὰ Μυθιστορήματα*» συνιστοῦν θερμῶς εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς των ἀναγνώστας, ὅπως ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου παρακολουθοῦν τακτικῶς τὰ ἀστυνομικὰ ἔργα τοῦ ἐκλεκτοῦ περιοδικοῦ «*ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ*» δεδομένου, ὅτι τὸ περιοδικόν μας θ' ἀκολουθήσῃ ἄλλην γραμμὴν. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ, γνωρίζομεν εἰς τοὺς πολυπληθεῖς μας φίλους ὅτι τὸ περιοδικόν «*ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ*» ἔχει ἐξασφαλίσει μίαν νέαν σειρὰν ἀριστουργηματικῶν ἔργων τῆς παγκοσμίου ἀστυνομικῆς φιλολογίας, τὰ ὅποια ἀσφαλῶς θ' ἀφήσουν ἐποχὴν. Θ' ἀρχίσουν δημοσιευόμενα εἰς ἀριστοτεχνικὰς μεταφράσεις ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου του, τὸ ὅποϊον συνιστῶμεν ν' ἀγοράσουν οἱ ἀναγῶνται μας, οἱ ὅποιοι τόσον ἀπολαμβάνουν τὰ πραγματικῶς ὑπέροχα ἔργα τρόμου, φρίκης περιπετειῶν καὶ ἀφθάστου τέχνης καὶ ἐνδιαφέροντος, πὺν δημοσιεύει τὸ «*Μυστήριον*».

ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΣΕΠΗΣ

ΤΟ ΕΓΚΟΛΠΙΟΝ ΠΑΝΤΟΣ ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΟΥ

25,000 λέξεις Δραχ. 20

ΕΚΔΟΣΙΣ "ΑΣΤΕΡΟΣ,, ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 8—ΑΘΗΝΑΙ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΤΗΣ ΕΚ ΑΤΩΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΙΕΡΑΠΟΛΙΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΑ

Ο ΚΙΤΡΙΝΟΣ ΔΑΙΜΟΝΑΣ

1
"Όταν αποβιβάσθηκα στο λιμάνι τοῦ Σουθάμπτον, σκέφθηκα νὰ ἐπωφεληθῶ τῆς ὁμορφῆς λιακάδας κι' ἀντὶ νὰ πάω

άμέσως στο Λονδίνον, πήγα να περάσω τις πρώτες εκείνες ώρες της επιστροφής μου, στο Μπιτέρν, ένα χωριό εκεί κοντά.

Δυό χρόνια έλειπα από την 'Αγγλία και τώρα που πατούσα πάλι τ' αγαπημένο χώμα της πατρίδος μου, καταλάβαινα το αίσθημα της νοσταλγίας, που βασανίζει τους ξενιτεμένους.

Είχα έρθει στο Μπιτέρν λίγες ημέρες προτού φύγω από την 'Αγγλία και τώρα περίεργος κύτταζα τριγύρω μου να δω τι άλλαγες είχαν γίνει στον τόπο, κατά το διάστημα της απουσίας μου. Το μόνο που κίνησε την προσοχή μου ήταν ένα ώρατο καινούργιο σπίτι, που είχε χτιστεί απέναντι σχεδόν από το πανδοχείο.

Ο ξενοδόχος μ' ανεγνώρισε άμέσως και πρόθυμος κάθησε κοντά μου, όταν τον κάλεσα να πιει μαζί μου ένα ποτήρι μύρα. Το μίλησα για τα ταξείδια μου και κατόπιν τον ρώτησα.

— Ποιός κατοικεί στο απέναντι σπίτι;

— Ένας γέρος καθηγητής, ο μίστερ Ουέστον. Είναι ένας παράξενος τύπος και άρκετά ένοχλητικός γείτονας.

— Ένοχλητικός γιατί;

— Δεν ξέρω πώς να σ'αξέξησω... Κοιμάται όλη την ημέρα και δουλεύει τη νύχτα. Κάνει πειράματα και μ'αξ ταράζει τον ύπνο με τους κρότους των.

— Κάνει χημικά πειράματα μήπως;

— Δεν ξέρω. Ακόμα χθές την νύχτα, μόλις είχαμε αποκοιμηθεί όταν ξυπνήσαμε τρομαγμένοι από μια έκπυρσοκρότηση σ'άν πιστολιά και μια λάμψη φώτισε ένα από τα παράθυρα της βίλλας.

Τόσο τρόμαξα, που πέρασαν ώρες προτού μπορέσω να ξανακοιμηθώ. Γιατί δεν κάνει τ'α πειράματά του ή ότι διάβολο κάνει την ημέρα, χωρίς να ένοχλει τον κόσμο.

— Τι άνθρωπος είναι;

— Είναι όμιλητικός και καλός. Έτσι λέει τουλάχιστον ή αδελφή μου, που τον ύπηρετεί με την ημέρα. Όταν όμως θυμώσε, τότε γίνεται θηρίο. Φαίνεται πώς ύπάρχει ένα δωμάτιο, στο όποιο δεν επιτρέπει να μπει κανείς εκτός από τον ίδιο. Όπως ξέρετε, οί γυναίκες είναι περίεργες, μ'α μέρα λοιπόν, ή αδελφή μου μπήκε κρυφά σ' αυτό το δωμάτιο. Εκείνος την είδε και την έβρισε τόσο άσχημα, που δεν ήξερε, τι έλεγε. Φυσικά ή αδελφή μου δεν ξαναπάτησε σ' αυτό το δωμάτιο.

Τι είδε εκεί ή αδελφή σας; Ρώτησα γεμάτος περιέργεια.

— Τίποτε το έξαιρετικό. Στην μ'α πλευρά της κάμαρας είδε ένα μακρύ τραπέζι με ράφια κι' άραδιασμένα άπάνω κάτι άλλόκοτα γυάλινα δοχεία....

Μερικοί πελάτες μπήκαν εκείνη τη στιγμή στην αίθουσα του πανδοχείου και μ'αξ έκοψαν την κουβέντα.

Μετά το δείπνο έκανα έναν περίπατο κατόπιν γύρισα στην κάμαρά μου. Περίεργος κύτταξα από το παράθυρο το σπίτι του καθηγητή. Όλα τ'α φώτα ήσαν σβυστά.

Φαίνεται, σκέφθηκα, πώς ο παράξενος αυτός τύπος άπεφάσισε να κοιμηθεί ήσυχ'α απόψε.

Δέν είχα προλάβει να τελειώσω τις σκέψεις μου, όταν μ'αξ λάμψη άστραψε πίσω από ένα τζάμι κι' ένας πυροβολισμός ακούσθηκε. Αμέσως σχεδόν ένα αυτοκίνητο ξεκίνησε και με τ'α φώτα σβυστά πέρασε μπροστά στο πανδοχείο και χάθηκε πέρα στο δρόμο.

Ένοιώσα μ'α φοβερή άγωνία. Μήν είχε γίνει κανένα έγκλημα κι' αυτός ή αυτοί, που έφευγαν μέσα στη νύκτα, ήσαν τάχα οί φονηάδες; Τι ήταν ή λάμψη και ο πυροβολισμός!... Αλλά όχι! Ο ξενοδόχος έτσι άκριβώς μου είχε περιγράψει τ'α πειράματα του Ουέστον: μ'α λάμψη κι' ένας κρότος σ'άν τουφεκιά. Το αυτοκίνητο όμως!... Σύμπτωσις:

Πλάγιασα στο κρεβάτι μου κι' αποκοιμήθηκα.

Την επομένη σηκώθηκα ευδιάθετος. Η δυσάρεστη έντύπωση της νύχτας είχε διαλυθεί όλότελα. Βγαίνοντας από το πανδοχείο για να πάω στο σταθμό του Σαουθάμπτον, έρριξα μ'αξ άδιάφορη τελευταία ματιά στο σπίτι του καθηγητή.

Σ'άν έφθασα στο Λονδίνον πήγα στη Λέσχη μου. Ο θυρωρός μου έδωσε μερικά γράμματα που είχαν έρθει για μένα. Κάθησα σ'ε μ'α απόμερη γωνιά στο αναγνώστήριο για να διαβάσω την άλληλογραφία μου.

Ένας φάκελλος κίνησε ιδιαίτερα την προσοχή μου. Το γράψιμο μου ήταν άγνωστο. Η κατάπληξις μου έκορυφώθη όταν είδα την ύπογραφή, «Άλεξάντερ Ουέστον».

Μονομ'αξ το περιστατικό της πέρασμένης νύχτας επανήλθε στη μνήμη μου. Παραξευεύτηκα ακόμα πιο πολύ σ'άν διάβασα τ'α έξης:

Άγαπητέ Τζών (γιατί «άγαπητέ» άφοδ δεν με γνώριζε καν;)

«Σου ζητώ συγγνώμη για την ενόχληση, που θ'α σου δώσω.

» Όπως θ'α δεις παρακάτω βρίσκομαι σ'ε δύσκολη θέση.

» Πρόκειται να με σκοτώσουν. Ποιός; Δεν ξέρω! Γι' αυτό,

» ο θάνατός μου θ'α βάλει την άστυνομία σ'ε μπελά ως που ν'

» ανακαλύψει το μυστήριο. Το αίτιο; Το έργο μου, που όπως

» μου είπες πολλές φορές, νεαρέ μου φίλε, έγινε για μένα σω-

» στο πάθος. Μάθε λοιπόν ότι το έργο μου έτελειώσε. Η

» έφεύρεσις μου είναι πολύ σπουδαία, τόσο για την Άστυνο-

» μ'α όσο για τους έγκληματιές. Αυτό το ζήτημα με βασανίζει.

» Τὰ κακοποιὰ στοιχεῖα θὰ χαλάσουν τὸν κόσμον γιὰ νὰ κλέψουν τὴν ἐφεύρεσή μου. Βοήθησέ με, νὰ μὴ συμβεῖ τέτοιο κακό. Ἀπορῶ πῶς κατόρθωσαν νὰ πληροφορηθοῦν τὴν μυστικὴν ἐργασίαν μου.

» Δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνη σὲ κανένα. Οὔτε θέλω νὰ παραδώσω τὸ ἔργο μου στὴ Κυβέρνηση ἂν δὲν ἐξασφαλίσω πρῶτα μιὰ σπουδαία ἀμοιβή, ὅχι γιὰ μένα γιατί εἶμαι καταδικασμένος, ἀλλὰ γιὰ τὴ Ὑολάνδα. Ἄν ἡ ἐφεύρεσίς μου πέσει σὲ χέρια ἐγκληματικά, ὁ κόσμος δὲν θάχει πιά ἀσφάλεια οὔτε μέσα στὸ σπίτι του.

» Θέλω ἐσύ νὰ γίνεις ὁ ἐκτελεστής τῆς τελευταίας ἐπιθυμίας μου. Ἐγὼ κρύβει τὴν ἐφεύρεσή μου σὲ μέρος ἀσφαλές, καὶ μαζί μὲ τὴ Ὑολάνδα θὰ τὴ βρῆτε.

» Γνωρίζεις τὴν Ὑολάνδα; Ἐχει μάτια γαλάζια σὰν ζαφείρια, χεῖλη κόκκινα σὰν τὸ ρουμπίνι καὶ μαλλιά σὰν τὸ χρυσάφι. Θᾶναι τώρα εἴκοσι χρόνων. Δὲν ξέρω τὸ οἰκογενειακό της ὄνομα. Τὸ μόνο ποὺ ξέρω γι' αὐτὴν εἶναι τὸ ἑξῆς: Ἔτυχε νὰ παρευρεθῶ στὶς ἐξετάσεις στὸ σχολεῖο, ὅπου σπούδαζε. Ἐγὼ τῆς ἔδωσα τὰ βραβεῖα της. Εἶναι ἔξυπνη καὶ χαριτωμένη. Ἡ γεροντικὴ καρδιά μου τὴν ἀγάπησε. Θέλω αὐτὴ νὰ πάρει τὰ κέρδη ἀπὸ τὴν ἐφεύρεσί μου. Εὗρε τὴν Τζὼν καὶ πές της: Ἄς πάρει τὰ μαργαριτάρια μου. Ἀδιάφορο ἂν δὲν τῆς κάνουν ἐντύπωση. Ἐνὰ ἀπὸ ὅλα εἶναι πολὺ τιμὸ.

» Δὲν εἶμαι τρελλὸς Τζὼν. Πές της αὐτὰ τὰ λόγια, εἶναι ἔξυπνη καὶ θὰ καταλάβει. Τὸ μυστικὸ θᾶναι τότε δικό της. Δὲν μπορῶ, δὲν τολμῶ νὰ πῶ περισσότερα. Βοήθησέ την γιὰ τὴ πώληση τῆς ἐφευρέσεώς μου. Κράτησε γιὰ τὸν ἑαυτό σου τὸ 10%.

» Δὲν ζητῶ τὴν βοήθεια τῆς Ἀστυνομίας γιατί ξέρω πῶς δὲν μπορεῖ νὰ κάνει τίποτε. Ἄν μάθεις πῶς μὲ σκότωσαν μὴ φανερώσεις τὸ γράμμα μου στὶς Ἀρχές.

» Πιστεύω φίλε μου, πῶς δὲν θ' ἀρνηθεῖς τὴν τελευταία παράκλησή μου, ἐλπίζων ὅτι τὸ γράμμα μου δὲν θὰ παραπέσει.....

Σαστισμένος ἔμεινα ἀρκετὴν ὥρα μὲ τὸ γράμμα στὸ χέρι. Δὲν καταλάβαινα γιατί ὁ καθηγητής, χωρὶς νὰ μὲ γνωρίζει, ἔγραψε σὲ μένα. Δὲν θυμώμουν νὰ τὸν εἶχα συναντήσει ποτέ. Κύτταξα τὴν ἐπιγραφή τοῦ φακέλλου μήπως εἶχε γίνῃ λάθος καὶ τὸ γράμμα δὲν προοριζόταν γιὰ μένα. Ἀλλὰ τ' ὄνομα μου ἦταν καθαρογραμμένο κι' εἶχε τὴ διεύθυνσή μου στὴ Λέσχη. Ἔσπευσα στὸ θεωρεῖο γιὰ νὰ βεβαιωθῶ πῶς δὲν ὑπῆρχε ἄλλο μέλος στὴ Λέσχη μὲ τὸ ἴδιο ὄνομα: Τζὼν Μυραϊκ.

Ἡ ξανθὴ Ὑολάνδα μὲ τὰ ζαφειρένια μάτια καὶ τὰ ρουμπι-

νένια χεῖλη μ' ἔβαλλε σὲ συλλογή. Νᾶταν τάχα κανένα χωρὰτὸ τῶν φίλων μου;... Ἀδιάφορο. Ἔπρεπε νὰ τὸ ριψοκινδυνέψω κι' ἀμέσως ἔγραψα τ' ἀκόλουθα στὸν καθηγητή.

Φίλε Μίστερ Ουέστον.

» Ἔλαβα τὸ γράμμα σας, ἀλλὰ φοβᾶμαι πῶς κάνετε λάθος στὸ πρόσωπο. Μὲ λένε Ζὰν Μυραϊκ ἀλλὰ δὲν ἔχω τὴν τιμὴ νὰ σᾶς γνωρίζω. Σᾶς ἐπιστρέφω τὸ γράμμα σας καὶ σᾶς δίνω τὸ λόγο μου, πῶς λησμόνησα κι' ὅλας τὸ περιεχόμενό του...

Κοντοστάθηκα γιατί ξαναπέρασε μπροστά μου ἡ ἀνάμνησις τῆς λάμπης, τοῦ πυροβολισμοῦ καὶ τοῦ αὐτοκινήτου μὲ τὰ σβυσμένα φῶτα. Μὲ βασάνισε ἡ σκέψις ἐνὸς πιθανοῦ ἐγκλήματος.

Μονομιᾶς θυμήθηκα τὸν ἐξάδελφό μου. Τζὼν Μυραϊκ λεγόταν κι' αὐτὸς καὶ πρὸς διάκριση φώναζαν ἐμένα «Ζάν», εἶμαστε συνομήλικοι καὶ μαζί σπουδάσαμε στὸ κολλέγιο. Μιά καταπληκτικὴ ὁμοιότης μεταξύ μας, ἔφερνε συχνὰ σύγχυση, ὅταν εἶμαστε στὴ σχολή. Εὐτυχῶς ἡ ὁμοιότης μας σταματοῦσε ὡς ἐκεῖ. Γιατί ὁ ἐξάδελφός μου ἐξελίχθη κατόπιν σὲ κάθε ἄλλο παρὰ παστρικό ὑποκείμενο. Οὔτε εἶχαμε συναντηθεῖ πιά ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ μεγάλου πολέμου. Πιθανὸν νὰ εἶχε κερδίσει τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ γέρου καθηγητῆ κι' ἂν ἡ ἐφεύρεσίς του ἦταν ἀλήθεια τόσο σπουδαία, ἓνας θεὸς ξέρει, τί φοβερὴ ἐξέλιξη μποροῦσε νὰ πάρει στὰ χέρια τοῦ ἀσυνείδητου ἐξαδέλφου μου.

Ἦταν καθῆκον μου νὰ εἰδοποιήσω τὸν καθηγητή. Πῆρα τὴν πέννα καὶ συμπλήρωσα τὸ γράμμα μου.

—...Ὑποθέτω πῶς μὲ συγχίσατε μὲ τὸν ἐξάδελφό μου τὸν Τζὼν Μυραϊκ. Θεωρῶ καθῆκον μου νὰ σᾶς δώσω μιὰ συμβουλή. Προτοῦ ἐμπιστευθεῖτε σ' ὅποιονδήποτε τὴν ἐκτέλεση τῶν θελήσεών σας θᾶταν φρόνιμο νὰ ἐξετάσετε πρῶτα μὲ ποιὸν ἔχετε νὰ κάνετε. Εὐχομαι οἱ φόβοι σας γιὰ τὴ ζωὴ σας νὰ μὴν ἐπαληθεύσουν.

Μετὰ τιμῆς Ζὰν Μυραϊκ.

Ἐκκλίσσα τὸ γράμμα μου καὶ σηκώθηκα γιὰ νὰ τὸ ρίξω στὸ ταχυδρομικὸ κιβώτιο. Ἐνας ὑπῆρέτης μῆκε ἐκείνη τὴ στιγμή μὲ βραδυνὲς ἐφημερίδες. Στάθηκα, πῆρα ἓνα φύλλο καὶ ἔρριξα μιὰ ματιά. Μὰ ἀμέσως πάγωσα ὁλόκληρος.

Μὲ μεγάλα γράμματα, ἡ ἐφημερίδα ἀνήγγειλε τὴν δολοφονία τοῦ καθηγητῆ Ουέστον, τοῦ γνωστοῦ ἐφευρέτου, στὴν βίλλα του στὸ Μπιτέρν.

Μηχανικὰ ξέσχισα σὲ χίλια κομμάτια τὸ γράμμα, ποὺ εἶχα γράψει. Ἡ μοῖρα μ' εἶχε μπλέξει σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση κι' ἤμουν ἀναγκασμένος νὰ τὴν ἀναλάβω.

II

Ξανακάθησα στην θέση μου και διάβασα τις λιγοστές λεπτομέρειες, που έδινε η έφημερίδα : 'Η υπηρέτρια είχε πάει κατά τις ένδεκα, όπως κάθε μέρα, στο σπίτι του Ουέστον για το συγύρισμα. Χτύπησε στην πόρτα της κρεβατοκάμαρας χωρίς να λάβει απάντηση. 'Απόρησε και μπήκε, μὰ ὁ καθηγητής δὲν ἦταν ἐκεῖ καὶ τὸ κρεβάτι δὲν εἶχε ξεστρωθεῖ. 'Ήταν φανερό, ὅτι ὁ γέροντας δὲν εἶχε πλαγιάσει. 'Η γυναίκα πήγε καὶ χτύπησε στὸ ἐργαστήριό. Πάλι δὲν ἔλαβε απάντηση. Τρομερὰ ἀνήσυχη τὴν ἄνοιξε τὴν πόρτα. 'Εμπηξε μιὰ φωνὴ καὶ τρέχοντας γύρισε στὸ πανδοχεῖο γιὰ νὰ εἰδοποιηθεῖ ἡ 'Αστυνομία...

'Η έφημερίδα δὲν ἔλεγε τίποτε γιὰ τὸν τρόπον, πὺ ἔγινε τὸ ἔγκλημα. 'Ήμουν βέβαιος τὴν ἰά, πὺς ὁ πυροβολισμός, πὺ εἶχα ἀκούσει ἦταν ἐκεῖνος, πὺ εἶχε σκοτώσει τὸν δυστυχήμένο γέροντα γιὰ νὰ τοῦ κλέψουν τὴν ἐφεύρεσή του. Οὔτε ἀμφέβαλε πὺ πὺς τὸ γράμμα πὺ εἶχα λάβει ἦταν γνήσιο. Γιὰ νὰ τὸ λάβω ἐγὼ ἀντὶ τοῦ ἐξαδέλφου μου, ὑπέθεσα πὺς ὁ προκομένος συγγενής μου εἶχε μεταχειρισθεῖ τ' ὄνομά μου, λέγοντας πὺς ἦταν μέλος τῆς Λέσχης μου κι' ἔτσι κέρδισε τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ Ουέστον. 'Ήξευρε πὺς ταξίδευα κι' ἔτσι, ἂν ὁ καθηγητής ζητοῦσε πληροφορίες ἀπὸ τὴ διεύθυνση, θὰ τοῦ ἀπαντοῦσαν πὺς ὁ Τζὼν Μυραϊκ ἦταν ἀξιόλογο μέλος τῆς Λέσχης.

'Ο φόβος τοῦ Ουέστον γιὰ τὴν ζωὴ του εἶχε πραγματοποιηθεῖ. Ποιὰ ἦταν ὁμως ἡ 'Υολάνδα; 'Η σκέψις, ὅτι ὁ γέρος εἶχε ἐμπιστευθεῖ τὴν φροντίδα τῆς σὸν ἄθλιο ἐξαδέλφό μου μ' ἔκανε νὰ πάρω μιὰ ξαφνικὴ ἀπόφαση. Δὲν ἀμφέβαλα, πὺς ὁ Ουέστον ἀγνοοῦσε τὴ παστρικό ὑποκείμενο ἦταν ὁ Τζὼν Μυραϊκ, θ' ἀναλάμβανα λοιπὸν, τὰ συμφέροντα τῆς νέας μὲ τὰ «ζαφειρένια μάτια καὶ τὰ ρουμπινένια χεῖλη» θὰ μάθαινα ὅσα μπορούσα σχετικὰ κατόπιν θ' ἀποφάσιζα, ἂν θ' ἀνελάμβανα τὴν ὑπόθεση.

Δὲν ἔχασα καιρό. 'Εσπευσα στὴν κάμαρά μου, ἐτοίμασα μιὰ μικρὴ βαλίτσα καὶ ξεκίνησα.

Μέσα στὸ βαγόνι διάβασα προσεχτικὰ τὸ γράμμα τοῦ καθηγητή. Σκέφθηκα πὺς δὲν ἔπρεπε νὰ πὺ τίποτε ἀκόμα στοὺς ἀστυνομικούς. Θὰ παρακολουθοῦσα τὴς ἔρευνές τους καὶ θὰ ἐνεργοῦσα ἀνάλογα μὲ τὴς περιστάσεις.

Σὰν ἔφθασα στὸ Σαουθάμπτον πῆρα ἕνα ταξὶ καὶ πῆγα στὸ Μπιτέρν, στὸ πανδοχεῖο.

'Ο ξενοδόχος δὲν παραξενεύθηκε, πὺ μὲ ξανάβλεπε τόσο

γρήγορα. Μοῦ ἔδωσε τὸ ἴδιο δωμάτιο κι' ἔτσι ἀπὸ τὸ παράθυρο ἔβλεπα τὴν βίλλα τοῦ θύματος.

— 'Ανήκετε στὸ Σῶμα τῆς Μυστικῆς 'Αστυνομίας; ρώτησε ὁ ξενοδόχος.

— 'Οχι. Διάβασα στὴν έφημερίδα γιὰ τὸ ἔγκλημα κι' ἐπειδὴ μοῦ μίλησες γιὰ τὸν καθηγητή, ἔλαβα τὴν περιέργεια νὰ μάθω περισσότερα. Πές μου ὅσα ξέρεις.

— Δὲν ξέρω πολλά. 'Η ἀδελφή μου τὸν βρῆκε νεκρὸ μέσα στὸ ἐργαστήριό του. 'Ήρθε ἐδῶ σὲ κακὰ χάλια καὶ μοῦ εἶπε τὴ εἶχε δεῖ. 'Ακόμα δὲν μπορεῖ νὰ συνέλθει ἀπὸ τὴν ταραχὴ τῆς. 'Εστειλα ἀμέσως τὸν υπηρέτη μας στὸ 'Αστυνομικὸ Τμήμα κι' ἐγὼ πῆγα στὴ βίλλα. Τὸ θέαμα ἦταν φρικτό. 'Ο κακότυχος γέροντας εἶχε σκοτωθεῖ τὴν ὥρα πὺ ἐργαζόταν. 'Ήταν πεσμένος μπρούμυτα ἀνάμεσα σὲ σπασμένα γυαλικά μὲ μιὰ σφαῖρα στὸ πίσω μέρος τοῦ κρανίου. 'Ο γιαικάς του ἦταν μωσκεμμένος στὸ αἷμα. Τaráχθηκα φοβερὰ καὶ ἔσπευσα νὰ φύγω χωρὶς νὰ ἀγγίξω τίποτε. Πιστεύω νὰ ἔκανα καλὰ:

— 'Εκανες λαμπρά. Τί ἔγινε κατόπιν;

— Δὲν ξέρω τίποτε ἄλλο. 'Η 'Αστυνομία ἀνέλαβε κι' ἡ ἀνάκρισις θὰ γίνε αὔριο. Μὲ κάλεσαν ὡς μάρτυρα.

— Θὰ παρευρεθῶ στὴν ἀνάκριση.

» 'Η καμαριέρα μας εἶναι ἀρραβωνιασμένη μ' ἕναν 'Αστυνομικό, λοιπὸν ὁ καλὸς τῆς, τῆς εἶπε ἐμπιστευτικά, πὺς εἶδοποίησαν τὴ Σκώτλανδ Γυὰρδ γιὰ τὴ ὑπόθεση ἦταν σκοτεινὴ...

Βγῆκα ἀπὸ τὸ πανδοχεῖο γιὰ νὰ ρίξω μιὰ ματιὰ στὸ σπίτι τοῦ κακότυχου Ουέστον. Μπροστὰ στὴν εἴσοδο στεκόταν ἕνας πόλισμαν. Μερικοὶ περιέργοι χάζευαν τριγύρω.

'Εκανα τὸ γύρο τοῦ σπιτιοῦ. 'Η καγκελλένια πόρτα τοῦ κῆπου ἦταν κλειστή. 'Εκεῖ πίσω ὁ δρόμος ἦταν ἔρημος καὶ μέσα στὸ σούρουπο δὲν δυσκολεύτηκα νὰ σκαρφαλώσω τὰ κάγκελλα τῆς πόρτας χωρὶς νὰ μὲ δεῖ κανεὶς. Διέσχισα τὸν κῆπο καὶ πλησίασα στὸ σπίτι. 'Η πόρτα πὺ ἔβλεπε στὸ κῆπο ἦταν κλειστή, ἀλλὰ τὰ παραθυρόφυλλα ἦσαν ἀνοιχτά. Πλησίασα καὶ κόλλησα τὸ πρὸσωπό μου στὸ τζάμι. Τὸ δωμάτιο πὺ ἔβλεπα ἦταν τὸ γραφεῖο. Δὲν στάθηκα παρὰ ἕνα δευτερόλεπτο καὶ ἀδιάφορος ἀπαμακρύνθηκα πάλι ἀμέσως ἀπὸ τὸν δρόμο πὺ εἶχα ἔρθει.

Δὲν εἶχα δεῖ κανέναν, μονάχα εἶδα τὴ πόρτα, πὺ ἔκλεισε καὶ τὸ χερούλι, πὺ γύρισε σιγὰ σιτὴ θέση του.

Μὲ βασάνιζαν δυὸ σκεψεις. Ποιὸς βρισκόταν τάχα μέσα στὸ σπίτι; Γιὰ ποιὸ λόγο τὸ ἄτομο, πὺ βρισκόταν ἐκεῖ μέσα εἶχε κλείσει τόσο προσεχτικὰ τὴ πόρτα τοῦ γραφείου;

Γύρισα μ' ἀργὸ βῆμα στὸ πανδοχεῖο. 'Ο ὁμιλος τῶν περιέρ-

γων βρισκόταν ακόμα μπροστά στην βίλλα. Κάθησα σέ μιὰ γωνιά τοῦ χώλλ γιὰ νὰ σκεφθῶ μὲ τὴν ἡσυχία μου.

"Αν ἦταν ἀστυνομικός, ποὺ φρουροῦσε μέσα στὴ βίλλα, γιὰ ποιοῦ λόγο ἔπερνε τόσες πραφυλάξεις; γιὰ νὰ κλείσει μιὰ πόρτα; Δὲν ἦταν λοιπὸν ἀστυνομικός ἀλλὰ κάποιον ἄτομον, ποὺ ἐνεργοῦσε κρυφά. Τί ἔπρεπε νὰ κάνω; Νὰ παραδώσω στὴν Ἀρχὴ τὸ γράμμα ποὺ προοριζόταν γιὰ τὸν ἐξάδελφό μου; θυμήθηκα τὰ λόγια ποὺ διάβασα στὸ γράμμα τοῦ καθηγητῆ: Δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνη σὲ κανένα. Οὔτε ἐπιθυμῶ νὰ παραδώσω τὸ ἔργον μου στὴ Κυβέρνηση ἂν δὲν ἐξασφαλίσω πρῶτα μιὰ σπουδαία ἀμοιβή, ὅχι γιὰ μένα ἀλλὰ γιὰ τὴ Ὑολάνδα....

Καὶ παρακάτω:

"Ὅταν μάθεις τὸ θάνατό μου μὴ φανερῶσεις τὸ γράμμα μου στὶς Ἀρχές...

Ναί! Θὰ ἐνεργοῦσα μόνος μου καὶ μὰ τὴν πίστη μου, θὰ εὑρίσκα τὴν ἀπαράμιλλη Ὑολάνδα

Οὔτε μοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ ἡ σκέψις, ὅτι διέτρεχα κίνδυνον.

Δείπνησα κι' ἀμέσως τραβήχτηκα στὴ κάμαρά μου γιὰ νὰ καταστρώσω τὸ σχέδιον τῶν ἐνεργειῶν μου.

Σκεπτικὸς στάθηκα στὸ παράθυρον καὶ κύτταζα τὴ βίλλα. "Αν μποροῦσα νὰ μπῶ στὸ σπίτι, πιθανὸν ν' ἀνακάλυπτα τίποτε, ποὺ νὰ διέφυγε τὴ προσοχὴ τῶν Ἀστυνομικῶν καὶ τὸ ὁποῖο νὰ εἶχε σημασία γιὰ τὴν ἔρευνά μου.

Τὸ ἔργον ποὺ ἀνέλαβα ἦταν βαρὺ. Θὰ ὑπηρετοῦσα τὰ συμφέροντα τῆς Ὑολάνδας χωρὶς νὰ ξέρω, ποιά ἦταν. Θὰ ἐκτελοῦσα τὴν θέληση τοῦ καθηγητῆ χωρὶς νὰ γνωρίζω τὸ μυστικόν του. Ἦμουν ὁ ἀντίπαλος τοῦ φωνηᾶ καὶ δὲν εἶξερα, ποιὸς ἦταν αὐτός.

Τὴν ἐπομένη θὰ παρακολουθοῦσα τὴν ἀνάκριση καὶ κατόπιν θὰ προσπαθοῦσα νὰ εἰσχωρήσω στὴ βίλλα. Ἦμουν ἔτοιμος νὰ πλαγιάσω ὅταν ὁ ἡχος ἐνὸς αὐτοκινήτου μ' ἔκανε νὰ πεταχθῶ στὸ παράθυρον. Θυμήθηκα τὰ συμβάντα τῆς περασμένης νύχτας.

... Μιὰ λάμψη, ἓνας πυροβολισμὸς κι' ἓνα αὐτοκίνητο, ποὺ χάθηκε μέσα στὴ νύχτα...

Κι' αὐτὴ τὴ φορά, πέρασε ὁλοταχῶς ἓνα αὐτοκίνητο μὲ σβυσμένους τοὺς φανούς καὶ χάθηκε μέσα στὸ σκοτάδι.

Ζάν, εἶπα στὸν ἑαυτό μου, πρόσεξε μήπως σὲ παρασύρει ἢ φαντασία σου. Πιθανὸν τὸ μυστηριώδες κλείσιμο τῆς πόρτας νᾶταν ἐκεῖνο, ποὺ σκέφτηκες καὶ τὸ αὐτοκίνητο ποὺ πέρασε μπορεῖ νὰ ἦταν τῶν φονηᾶδων τοῦ γέρου Οὐέστον. Ἀλλὰ δὲν ἔχεις ἀποδείξεις. Περιορίσου στὶς βεβαιότητες, κατ' ἀρχὰς τοῦλάχιστον.

Πλάγιασα κι' ἀποκοιμήθηκα.

Τὴν ἐπομένη τὸ πρωὶ πῆγα στὴν αἴθουσα ὅπου θὰ γινόταν ἡ ἀνάκρισις. Δὲν ἔμαθα τίποτε περισσότερον ἀπὸ ὅτι εἶξερα. Ἀγνωστοὶ ἦσαν οἱ φονηᾶδες καὶ ἄγνωστος ὁ λόγος τοῦ ἐγκλήματος.

Μαζὶ μὲ τὸν ξενοδόχον γυρίσαμε στὸ πανδοχεῖον. Τὸν ἄφιναν νὰ μιλεῖ κι' ἔτσι ἔμαθα πῶς τὴν ἐπομένη τὸ πρωὶ θὰ γινόταν ἡ κηδεία τοῦ θύματος.

Αὐτὸ μοῦ ἔδωσε μιὰ ιδέα. Ἀσφαλῶς, οἱ κάτοικοι θὰ παρακολουθοῦσαν τὴν κηδεία ἀπὸ περιέργεια ἂν ὅχι ἀπὸ ἐνδιαφέρον. Θὰ μποροῦσα ἴσως τότε νὰ ξεφύγω ἀπὸ τὴν προσοχὴ τοῦ φρουροῦ πόλισμαν καὶ νὰ μπῶ στὴ βίλλα.

— Σκέπτομαι νὰ παρευρεθῶ στὴν κηδεία, εἶπα στὸν ξενοδόχον, τὸ ἀπόγευμα θὰ πάω γιὰ λίγες ὥρες στὸ Λονδίνον καὶ θὰ γυρίσω ἀργὰ τὸ βράδυ.

— Θὰ σᾶς κρατήσω τὸ δεῖπνον σας, σέρ.

— Θὰ μὲ ὑποχρεώσεις. Εὐχαριστῶ.

Σὰν ἔφθασα στὸ Λονδίνον, πῆγα στὸ δωμάτιόν μου καὶ πῆρα ἀπὸ τὴ βαλίτζα μου τὸ περιστροφὸν μου καὶ ἀρκετὰς σφαῖρας. Εἶχα σκεφθεῖ, πῶς δὲν ἦταν φρόνιμον νὰ βρεθῶ ἄοπλος μιὰ ποὺ εἶχα νὰ κάνω μὲ ἄτομον, ποὺ δὲν δίσταζαν νὰ σκοτώσουν γιὰ νὰ ἐκτελέσουν τὸν σκοπὸν τους. Κατόπιν πῆγα στὴν Τράπεζα γιὰ νὰ πάρω χρήματα.

Μιὰ ἐκπληξις μὲ περίμενε ἐκεῖ. Ὁ ὑπάλληλος μὲ πληροφόρησε, πῶς μονάχα χίλιες λίρες ἀπόμειναν ἀπὸ τὰς καταθέσεις μου. Τὸν κύτταξα σαστισμένος σὰν νὰ μὴ καταλάβαινα τί μοῦ ἔλεγε. Ζήτησα νὰ δῶ τὰ ποσά, ποὺ εἶχα τραβήξει. Καὶ τότε βεβαιώθηκα πῶς τὰ τσέκ ἦσαν πλαστογραφημένα. Ζήτησα νὰ δῶ τὸν Διευθυντή. Μὲ πῆγαν στὸ γραφεῖον του. Τοῦ ἐξήγησα πῶς ἔλειπα ταξίδι τὰ δύο τελευταῖα χρόνια κι' ὅτι δὲν εἶχα πάρει ἄλλα χρήματα ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ποσόν, ποὺ τράβηξα προτοῦ φύγω.

— Μίστερ Μυραϊκ, εἶπε ὁ Διευθυντής, φταίτε καὶ σεῖς. Ἔπρεπε νὰ μᾶς εἰδοποιήσετε προτοῦ φύγετε. Πῶς ἦταν δυνατόν νὰ ὑποψιασθῶμε τέτοια πλαστογραφία; Ἀλλῶστε ἔχω ἐδῶ τὰ γράμματά σας, γραμμένα ἀπάνω σὲ χαρτὶ τῆς Λέσχης σας.

Ζήτησα νὰ δῶ τὰ γράμματα κι' ἀμέσως κατάλαβα. Ὁ ἄθλιος ἐξάδελφός μου εἶχε πλαστογραφῆσει στὴν ἐντέλεια καὶ τὰ τσέκ καὶ τὰ γράμματα.

Ἀναγκάσθηκα νὰ ὁμολογήσω τὴν ἀλήθειαν στὸ Διευθυντή. Μὲ συμβούλεψε νὰ καταγγείλωμε τὸν ἐξάδελφό μου καὶ θέλησε νὰ τηλεφωνήσῃ στὴ Διεύθυνση τῆς Ἀστυνομίας ἀλλὰ

τόν συγκράτησα. Συλλογίστηκα πώς δὲν μὲ συνέφερε νὰ βάλω στὴ μέση αὐτὴ τὴν ἱστορία μήπως μὲ βλάψει στὴν ἔρευνά μου γιὰ τὸ μυστικὸ τοῦ Οὐέστον καὶ τὴν ἀναζήτησιν τῆς Ὑολάνδας.

— Δὲν θὰ τὸν καταγγείλω γιὰ τὴν ὥρα, εἶπα, ἔχω σοβαροὺς λόγους ποὺ μ' ἐμποδίζουν νὰ τὸ κάνω. Ἀργότερα ἴσως.

— Ἀλλὰ ἂν συλληφθεῖ ἀμέσως, ἴσως προλάβουμε νὰ σώσουμε τίποτε ἀπὸ τὴν καταστροφή. Ἔχετε ἄλλη περιουσία;

— "Οχι. Δώσετέ μου διακόσιες λίρες γιατί μοῦ χρειάζονται. Ἀλλή φορά θὰ σὰς ἐξηγήσω τί μοῦ συμβαίνει.

Ὁ Διευθυντὴς δὲν ἐπέμενε περισσότερο. Μοῦ ἔδωσαν τὰ χρήματα, ποὺ ζήτησα, καὶ ἔφυγα.

III

Κόσμος πολὺς ἔφευγε γιὰ τὸ Σουθάμπτον μὲ τὸ βραδυνὸ τραῖνο τῶν ἑξῆ. Κατ' ὁρῶσα τέλος νὰ βρῶ ἓνα μοναχικὸ διαμέρισμα, ὅταν τὴ στιγμή, ποὺ ξεκινοῦσε τὸ τραῖνο, ἓνας ἄνδρας ἔτρεξε, μπῆκε στὸ βαγόνι μου καὶ κάθησε ἀπέναντί μου.

— Διάβολε, εἶπε, μόλις πρόλαβα!

Ἦταν ἓνας πελώριος ἄνδρας μὲ ἀντιπαθητικὴ φυσιογνωμία καὶ μὲ τσακισμένη μύτη.

Φουρκίστηκα γιατί δὲν εἶχα διάθεση γιὰ συντροφιά πολὺ λιγώτερο γιὰ κουβέντα. Κι' αὐτὸς ἦταν ἀπὸ κείνους τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ὅταν ταξειδεύουν μιλοῦν μὲ ὅποιον συναντήσουν.

— Δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ τρέξετε, εἶπα, μπορούσατε νὰ μπῆτε στὸ τελευταῖο βαγόνι.

— Φυσικά. Ἀλλὰ θὰ ἔχανα τὴν εὐχαρίστηση νὰ ταξειδέψω μαζί σας ὡς τὸ Σουθάμπτον, μίστερ Μυραϊκ... Δὲν μὲ θυμάστε βλέπω.

Ἀπόρησα γιατί δὲν τὸν εἶχα δεῖ ποτέ μου καὶ τοῦ τὸ εἶπα.

— Κι' ὅμως μέινετε τελευταίως στὸ Μπιτέρν, εἶπε ὁ ἄγνωστος.

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, εἶπα παραξενεμένος, ἔμεινα στὸ πανδοχεῖο.

— Πῶς λεγόταν ἐκεῖνος ὁ γέρο-ἐφευρέτης, ὁ φίλος σας;

— Οὐέστον.

Μοῦ ξέφυγε τ' ὄνομα κι' ἀμέσως μετάνιωσα. Περίεργος τώρα περίμενα ν' ἀκούσω, τί θὰ μοῦ ἔλεγε ἀκόμα ὁ παράξενος συνταξιδιώτης μου.

— Βέβαια, Οὐέστον ἦταν τ' ὄνομά του. Τί θλιβερό τέλος, ἔ; Γιὰ τὴν κηδεῖα πηγαίνετε;

— Ναί.

Ὁ ἄγνωστος γέλασε. Κατάλαβα, ὅτι μὲ μελετοῦσε κι' ἔπρεπε νάμαι προφυλαχτικός. Γέλασα κι' ἐγώ.

— Γιατί; ρώτησε.

— Μά, γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, ποὺ γελάτε καὶ σεῖς.

— Ἔτσι ἔ; Λοιπὸν σὰς συμβουλεύω νὰ μὴν εἴστε τόσο σίγουρος γιὰ τὸν ἑαυτὸ σας. Τὶς τελευταῖες αὐτὲς ἑβδομάδες κάνετε πολὺ συχνὰ παρέα μὲ τὸν Οὐέστον. Μὴ ξεχνάτε πὼς ὑπάρχουν κι' ἄλλοι, ποὺ ἐνδιαφέρονται... ἄς ποῦμε, γιὰ τὴν φιλία σας μαζί του.

Μονομιᾶς ἀντελήφθηκα πὼς ὁ ἄγνωστος μ' ἔπαιρνε γιὰ τὸν ἐξάδελφό μου. Ἐκεῖνος εἶχε συνδεθεῖ μὲ φιλία μὲ τὸν γέρο-καθηγητὴ καὶ τὸν τελευταῖο καιρὸ βρισκόταν συχνὰ μαζί του. Ἐσκέφθηκα νὰ ἐπωφεληθῶ καὶ νὰ μάθω περισσότερα.

— Γιατί, ρώτησα, ἐνδιαφέρεστε γιὰ τὴ φιλία μου μὲ τὸν Οὐέστον;

Αὐτὸ εἶναι δική μας δουλειά. Ἄς μὴ κοροϊδεύομαστε Μυραϊκ. Ξέρεις πολὺ καλά τί γυρεύουμε. Τραβήξου λοιπὸν ἀπ' αὐτὴ τὴ δουλειά. Πήγαινε σὰν θέλεις στὴν κηδεῖα τοῦ φίλου σου ἀλλὰ μὴ θελήσεις νὰ ἐνδιαφερθεῖς γιὰ τὴν ἐφεύρεσή του. Ἐξηγήθηκα;

— Καταλαβαίνω πὼς μὲ ἀπειλεῖς. Ἀλλὰ δὲν τρομάζω τόσο εὐκόλα. Ὡστόσο ἐξήγησέ μου γιατί μιλάς μὲ τὸ : ἡμεῖς; Ποῖοι εἶναι οἱ ἄλλοι;

— Κάνεις περιττὰς ἐρωτήσεις. Σὲ εἰδοποίησα φιλικά. Αὐτὸ εἶναι ἀρκετὸ γιὰ σένα. Καλλίτερα νάμαστε φίλοι παρά ἐχθροί. Δὲν θὰ κερδίσεις τίποτε ἀπ' αὐτὴ τὴ δουλειά. Αὐτὸ εἶχα νὰ σοῦ πῶ. Τώρα θὰ σὲ ἀπάλλῃξω ἀπὸ τὴν παρουσία μου.

Στὸ μεταξὺ τὸ τραῖνο εἶχε φθάσει σ' ἓναν ἐνδιάμεσον σταθμό. Ὁ «Κουτσομύτης» μὲ χαιρέτησε καὶ κατέβηκε ἀπὸ τὸ βαγόνι. Τὸ τραῖνο ξεκίνησε πάλι καὶ ἔρριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ στὴν πλατφόρμ τοῦ σταθμοῦ. Ἀλλὰ ὁ συνταξιδιώτης μου δὲν φαινόταν πουθενά. Δὲν ἤξερα ἂν εἶχε μπεῖ σ' ἄλλο βαγόνι ἢ ἂν εἶχε φύγει.

Ἐκεῖνο, ποὺ μ' εὐχαριστοῦσε ἦταν, πὼς ἡ ὁμοιότης μου μὲ τὸν ἀξάδελφό μου πιθανὸν νὰ μὲ βοηθοῦσε στὸ σκοπὸ μου. Ἄν συναντοῦσα τὸν Τζῶν θὰ τὸν ἀνάγκαζα νὰ μοῦ μιλήσει γιὰ τὸν γέρο φίλο του. Ἐπρεπε ὅμως πρῶτα νὰ ἐρευνήσω τὴ βίλλα καὶ μάλιστα τὸ ἐργαστήριό τοῦ καθηγητῆ. Ἐκεῖ εἶχε βρεῖ τὸν θάνατο, τὴν ὥρα, ποὺ ἐργαζόταν. Πιθανὸν λοιπὸν, ὅτι εἶχε κοντὰ του τὰ σχέδια τῆς ἐφευρέσεώς του. Ἄν ἡ ἀστυνομία εὔρισκε τὶς σημειώσεις του καὶ ἀνακάλυπτε τὸ μυστικὸ του, ἢ Ὑολάνδα δὲν θὰ κέρδιζε τίποτε.

Ποιός νᾶταν ὁμως ὁ ἄγνωστος, πού μέ φοβέρισε ; "Ενας ἀπό τή σπεῖρα βέβαια, ἴσως ὁ ἴδιος ὁ φονῆς.

Εἶχε νυχτώσει πιά, ὅταν τὸ τραῖνο ἔφθασε στοὺ Σαουθάμπτον. Πῆρα ἓνα ταξί καὶ πῆγα στοὺ Μπιτέρν.

— Τίποτε νεώτερα ; — ρώτησα τὸν ξενοδόχο σὰν ἔφθασα στοὺ πανδοχεῖο.

— Τίποτε σέρ. Ἡ κηδεῖα θὰ γίνεῖ αὔριο, ὅπως εἶπαν. Φαντάζομαι, πὼς ὅλο τὸ χωριὸ θὰ κινήσει γιὰ τὸ κοιμητήριον.

Σκέφθηκα πὼς θάταν ἴσως φρόνιμο νὰ πάω κι' ἐγὼ στὴν ἐκκλησίαν γιὰ νὰ με δεῖ ὁ κόσμος κατόπιν θὰ ἔφευγα κρυφὰ καὶ θὰ πῆγαινα στὴ βίλλα. Ἰσως μάλιστα θὰ πρόφθαινα τὴν κηδεῖαν στοὺ κοιμητήριον.

Ἡ φωνὴ τοῦ ξενοδόχου μέ απέσπασε ἀπὸ τὶς σκέψεις μου.

— Μᾶς ἦρθε ξέρετε καινούργια πελατεία. Μιὰ κυρία ζωγράφος. Εἶναι χαριτωμένη νέα. Ἐλπίζω πὼς μιὰ, πού ἦρθε γιὰ νὰ ζωγραφίσῃ τοπεῖα, θὰ μείνῃ ἀρκετὸν καιρό.

— Αὐτὸ θᾶναι εὐχάριστο γιὰ σένα.

— "Ω, βέβαια. Βλέπετε αὐτὴν τὴν ἐποχὴ δὲν μᾶς ἔρχονται πολλοὶ ξένοι.

Ἡ πόρτα ἀνοίξε ἐκείνη τὴ στιγμὴ καὶ μιὰ νέα μπῆκε στὴν αἴθουσα. Ἦταν λεπτοκαμωμένη καὶ χωρὶς νᾶναι ὡμορφὴ εἶχε ἔξυπνη καὶ συμπαθητικὴ φυσιογνωμία. Παρατήρησα πόσο κόκκινα ἦσαν τὰ χεῖλη της. Ἡ νέα χαιρέτησε καὶ ἀνέβηκε στὴν κάμαρά της. Σὲ λίγο καληνύχτισα τὸν ξενοδόχο καὶ πῆγα καὶ ἐγὼ νὰ κοιμηθῶ.

"Όταν ξύπνησα τὴν ἐπομένη εἶδα πὼς ἦταν μιὰ ὡραία ἡλιόλουστη μέρα.

"Όπως τὸ περίμενα, ὁλόκληρο τὸ χωριὸ παρευρέθηκε στὴν κηδεῖαν. Ἀκολούθησα ὡς τὴν εἴσοδο τῆς ἐκκλησίας κατόπιν ἔφυγα ἀπαρατήρητος. Γύρισα πίσω καὶ πῆγα στὴ βίλλα. Μονάχα ἓνας πόλισμαν φρουροῦσε μπροστὰ στὴν κυρία εἴσοδο. Ὅπως τὴ προηγουμένη, ἔκανα τὸ γύρο τοῦ σπιτιοῦ, σκαρφάλωσα τὴν καγκελλένια πόρτα καὶ μπῆκα στὸν κήπο. Κανεὶς δὲν φαινόταν. Ἡ πίσω πόρτα ἦταν κλειδωμένη ἀλλὰ ἓνα παράθυρο ἦταν ἀνοικτό. Κατὰ σύμπτωση ἦταν τὸ παράθυρο τοῦ γραφείου τοῦ Οὐέστον. Ἀδίσταχτα δρασκέλισα τὸ παράθυρο καὶ μπῆκα στοὺ σπῆτι.

Δὲν στάθηκα στοὺ γραφεῖο, ἐκεῖνο πού μ' ἐνδιέφερε ἦταν τὸ δωμάτιο ὅπου εἶχα δεῖ τὴν λάμψη. Γρήγορα βγῆκα στοὺ χώλλ καὶ ἀνέβηκα τὴ σκάλα.

Τρεῖς πόρτες ὑπῆρχαν μπροστὰ μου. Μιὰ ἀπέναντι στὴ σκάλα καὶ μιὰ σὲ κάθε πλευρά. Ὑπελόγισα πὼς τὸ δωμάτιο, πού ζητοῦσα θάταν ἀριστερὰ γιὰτὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἔβλεπα τὸ πανδοχεῖο.

Στάθηκα δισταχτικά. Ἐνοιωθα ἓναν ἀόριστο φόβο, ἀδικαιολόγητο βέβαια, γιὰτὶ τὸ σπῆτι ἦταν ἔρημο. Τέλος γύρισα τὸ χερούλι τῆς πόρτας καὶ μπῆκα στοὺ δωμάτιο.

Ἦταν ἄδειο. Ὅπως τὸ ὑπέθεσα ἦταν τὸ ἐργαστήριον τοῦ καθηγητοῦ. Ἐκλείσα τὴν πόρτα, μιὰ βαρεῖα ξύλινε πόρτα, καὶ προχώρησα στοὺ δωμάτιο. Μιὰ φρικίασις πέρασε στοὺ κορμὶ μου στὴ σκέψη πὼς βρισκόμουν στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος.

Μιὰ ξαφνικὴ, ἀνέλπιστη φωνὴ ἀκούστηκε πίσω μου καὶ πάγωσα ὁλόκληρος.

— Τὶ γυρεύεις ἐκεῖ ;

Γύρισα καὶ κύτταξα. Ἡ πόρτα πού εἶχα κλείσει ἓνα λεπτὸ προτῆτερα ἦταν τώρα μισανοικτὴ. Κανεὶς δὲν φαινόταν στοὺ ἀνοιγμά της. Ὅστοςο μου φάνηκε, πὼς διέκρινα μιὰ σκιά.

IV

Μ' ἔπιασε τρελλὸς φόβος. Θέλησα νὰ φύγω, νὰ μὴ βλέπω πιά τὸ δωμάτιο αὐτό, νὰ μὴ ξανακούσω τὴ φωνὴ ἐκείνη. Μὰ δὲν πρόλαβα νὰ κινηθῶ, ἡ φωνὴ ἀκούστηκε πάλι ἐπιταχτικῇ.

— Στάσου ἐκεῖ, πού βρίσκεσαι.

Κατάλαβα πόσο γελοία ἦταν ἡ σκέψη μου νὰ θέλω νὰ φύγω ἀπὸ τὴ μοναδικὴ πόρτα τοῦωματίου, πίσω ἀπὸ τὴν ὁποία ἀκουγόταν ἡ φωνὴ. Στάθηκα ἀκίνητος.

— Ὁραῖα ! Τώρα θὰ ἐξηγηθοῦμε, μίστερ Μυραϊκ. Σὲ εἶδο-ποιῶ πὼς σὲ σημαδεύω μέ τὸ περιστροφὸ μου. Ἐχει σιωπηλὸ μηχανισμό ἔτσι κι' ἂν πυροβολήσω κανεὶς δὲν θὰ μ' ἀκούσει. Γιὰ νὰ πιστέψεις πὼς εἶμαι καλὸς σκοπευτῆς, πάρε ἓνα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ γυάλινα σωληνάρια καὶ τοποθέτησέ τὸ στοὺ τραπέζι.

Τρέμοντας σύγκορμος ὑπάκουσα. Μόλις πρόλαβα νὰ τραβήξω τὸ χέρι μου καὶ τὸ σωληνάριον εἶχε γίνῃ θρύψαλα. Ἐνας ἐλαφρὸς μεταλλικὸς κρότος ἀκούστηκε μονάχα καθὼς ὁ ἄγνωστος πυροβόλησε.

— Θεέ μου ! φώναξα χωρὶς νὰ θέλω.

Ὁ ἄγνωστος γέλασε.

— Πίστεψες ὑποθέτω ἡ θέλεις νὰ δοκιμάσω πάλι ;

— Ἀρκεῖ ! Πίστεψα !

— Κατάλαβες τὸν κίνδυνον πού σὲ ἀπειλεῖ ; Κι' ὁμως σὲ εἰδοποίησα ὅταν ἐρχόσουν μέ τὸ τραῖνο. Εἶπα νὰ μὴν ἀνακατευθεῖς σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση. Γιὰ δευτέρη καὶ τελευταία φορὰ σοῦ λέω : Τραβήξου !

— Εἶσαι φίλος τοῦ συνταξειδιώτη μου λοιπόν ;

— "Ας τὸ ποῦμε ἔτσι.

Ἦμουν βέβαιος πὼς δὲν ἦταν ὁ ἄνθρωπος τοῦ τραίνου,

γιατί έκτός που ή φωνή του ήταν διαφορετική, κι' ό τρόπος της όμιλίας έδειχνε κάποια μόρφωση, ένω ό «Κουτσομύτης» ήταν άνθρωπος χυδαίος.

— Τζών Μυραϊκ, εξακολούθησε ή φωνή, είσαι ήλίθιος νά συναγωνίζεσαι με ανθρώπους αποφασισμένους νά επιτύχουν τό σκοπό τους. Τι μπορείς νά κάνεις κακομοίρη, μόνος σου έναντίον μιās οργανωμένης σπείρας; Γύρισε πίσω στο Λονδίον και ξεχάσε τόν Ουέστον και την έφεύρεσή την έφεύρεσή του. Βρισκόσουν ένα μήνα κοντά του κι' όμως δεν κατόρθωσες νά του κλέψεις τó μυστικό του. "Αν είχα, εγώ, αυτή την εύκαιρία, νάσαι βέβαιος, πώς δεν θ' αποτύγχανα.

— "Εσύ τόν σκότωσες;

— Διοργάνωσα την αναχώρησή του από τόν μάταιο αυτό κόσμο. Κρίμα! Μά δεν γινόταν άλλοιως... Ξέρεις, τι ήταν ή έφεύρεσίς του;

— "Αν τó είξευρα δεν θά ζητούσα νά τη βρω.

— Τότε γιατί θέλεις τόσο πολύ νά τη βρεις;

— Μά... γιατί άξίζει πολλά χρήματα.

— Χρήματα θέλεις, λοιπόν;

— Ναί. Είμαι ξετιναγμένος.

— Ο άγνωστος φάνηκε νά δίστασε κατόπιν είπε.

— "Ακουσε Μυραϊκ. "Η έφεύρεση του γέρου μ' ενδιαφέρει κι' αν πουληθεί εγώ θά πάρω τά χρήματα. "Αν επιμένεις θά τελειώσεις άσχημα. Κατάλαβες;

— Θαρρώ πώς καταλαβαίνω, είπα αδιάφορα τάχα.

— Τό έλπίζω. Πρόσεξε τώρα τι θά σου πώ: Θά βγεις από τó σπίτι όπως μήκες χωρίς νά γυρίσεις νά κυττάξεις πίσω σου. Θά πās στο πανδοχείο, θά έτοιμάσεις τη βαλίτλα σου και θά φύγεις με τó πρώτο τραίνο. Βγάλε από τó μνημονικό σου κι' αυτό άκόμα τ' όνομα του Ουέστον. "Εννόησες;

— Ναί. "Αλλά αν φύγω έτσι ξαφνικά από τó Μπιτέρν, ένω ήρθα για τη κηδεία, δεν νομίζεις πώς ό κόσμος θά παραξενευτεί! "Ο ξενοδόχος ξέρει πώς πρόκειται νά μείνω έδω ως αύριο: Τι θά του πώ;

— "Ισως νάχεις δίκιο. Θά φύγεις λοιπόν αύριο τó πρωί, αλλά με τη συμφωνία, πώς δεν θά δοκιμάσεις νά ξαναμπείς σ' αυτό τó σπίτι. Κι' ούτε νά φαντασθείς πώς μπορείς νά με γελάσεις. Πήγαινε λοιπόν. Πρόσεξε τώρα που θά φύγεις νά μη γυρίσεις νά κυττάξεις πίσω σου.

Τί άλλο μπορούσα νά κάνω παρά νά υπακούσω. "Εφυγα πειθήνια, χωρίς νά τολμήσω νά γυρίσω τó κεφάλι.

"Ενα ήταν βέβαιο πώς είχα φθάσει πολύ άργά. "Οτιδήποτε σχετικό με την έφεύρεση του Ουέστον θά βρισκόταν πιά στά χέρια της άστυνομίας ή της σπείρας.

"Εφυγα χωρίς νά συναντήσω κανένα. Κι' ένω πήγαινα πρós τó κοιμητήριο αναρωτιόμουν, ποιές σχέσεις νά υπάρχουν τάχα μεταξύ του εξαδέλφου μου και αυτών των άθλίων; "Ηταν φανερό πώς τόν γνώριζαν κι' όμως δεν ήθελα νά πιστέψω, πώς ήταν μέλος της συμμορίας τους. "Αλλοιως γιατί νά τόν ειδοποιήσουν δυό φορές νά μη ανακατευθεί στην υπόθεση; "Η καταπληκτική όμοιότης μας τούς είχε ξεγελάσει. Κι' ούτε θά δίσταζαν βέβαια νά με ξεκάνουν, αν τούς γινόμουν εμπόδιο.

Τό καλλίτερο, που είχα νά κάνω ήταν νά συναντήσω τόν Τζών "Αν τόν άπειλούσα πώς θά τόν καταγγείλω για τη πλαστογράφηση των τσέκ θά τόν ανάγκαζα νά μου πει όσα ήξερε για την έφεύρεση. Μ' έναν άθλιο σαν αυτόν όλα τά μέσα ήσαν καλά κι' ούτε θά δίσταζα νά μεταχειρισθώ τόν έκβιασμό.

"Εφθασα στο κοιμητήριο τη στιγμή, που ό κόσμος έφευγε.

"Επέστρεψα στο πανδοχείο με τόν ξενοδόχο, αλλά δεν είχα διάθεση.

Πέρασα τó υπόγειομα τριγυρίζοντας στά περίχωρα με την κρυφή έλπίδα, μήπως συναντήσω πουθενά την νεαρή ζωγράφο, γιατί ό ξενοδόχος μου είχε πει πώς από τó πρωί ή νέα είχε βγει έξω με τά σύνεργα της τέχνης της. "Αλλά δεν την είδα πουθενά.

Τό μόνο, που παρατήρησα ήταν, ότι κάποιο άτομο με παρακολουθούσε όπου πήγαινα.

"Αποκαρδιωμένος γύρισα στο πανδοχείο. Οί προσπάθειές μου για ν' ανακαλύψω τó μυστικό του Ουέστον είχαν αποτύχει. Μιά έλπίδα μου έμεινε άκόμα, μήπως μάθω τίποτε από τόν εξαδέλφό μου.

Στεκόμουν συλλογισμένος πίσω από τó παράθυρο της κάμαράς μου όταν παρατήρησα πώς κάτω στο δρόμο παραμόνευε τó ίδιο άτομο, που με είχε παρακολουθήσει όλο τó υπόγειομα. Καθόταν τώρα στον άπέναντι φράχτη και με θαυμάστη άδιαφορία προσποιόταν τόν χασομέρη.

Πείσμωνσα κι' αποφάσισα νά τόν ξεγελάσω.

Κατέβηκα στο δρόμο και τράβηξα πιά για τη βίλλα του καθηγητή. Ούτε γύρισα νά κυττάξω πίσω μου. "Ημουν βέβαιος πώς ό άνθρωπος παραξενεμένος για την τόλμη μου με παρακολουθούσε από κοντά.

"Επιτάχυνα τó βήμα μου, προσπέρασα την βίλλα και έστρεψα τόν πλαγινό δρόμο. Γρήγορα σκαρφάλωσα τόν φράχτη

της απέναντι πλευράς του δρόμου. 'Ο διώκτης μου σάν έφθασε στη γωνιά και δέν μέ είδες μπροστά του, υπέθεσε πώς είχα μπει κι' άλλας στον κήπο της βίλλας. "Έτρεξε ως την καγκελλένια πόρτα και κύτταξε στον κήπο. Δέν μέ είδε ούτε εκεί και βέβαιος πώς βρισκόμουν τώρα μέσα στο σπίτι, έφυγε τρέχοντας για να ειδοποιήσει τούς συντρόφους του.

Βγήκα τότε από τη κρυψώνα μου και πήγα στο νεκροταφείο για να ρίξω μιá τελευταία ματιά στον τάφο του θύματος. Αυτό δέν μου ήταν απαγορευμένο κι' αν τυχόν μ' έβλεπαν οί συμμορίτες δέν μπορούσαν να πούν τίποτε.

Δέν δυσκολεύτηκα να βρω τον φρεσκοσκαμμένο τάφο. Συλλογίστηκα εκείνη τη στιγμή, πώς αν ό άτυχής Ουέστον ήξερε τι έλεεινó υποκείμενο ήταν ό Τζών Μυραίκ, θάταν ευχαριστημένος γιατί ανέλαβα έγώ την υπόθεση. "Αθελά μου ψιθύρισε :

Κοιμήσου ήσυχα γέροντά μου ! Σοú όρκίζομαι να κάνω ότι είναι δυνατόν για να γίνει ή έπιθυμία σου. Κρίμα, που δέν μου εξηγήθηκες καλλίτερα....

"Άρχισε να σκοτινιάζει και να δροσίζει. "Ενοιωσα ένα δυσάρεστο ρίγος, τόσο από τό κρυερό αεράκι που φυσούσε όσο κι' από ένα δυσάρεστο αίσθημα φόβου. "Ερριξα μιá τελευταία ματιά στον τάφο και μονομιás έπεσα γονατιστός.....

Ξέρω πώς την ώρα της ταφής, οί νεκροθάφτες σκεπάζουν πρόχειρα τον τάφο και κατόπιν τον διορθώνουν. "Αλλά δέν είδα ποτέ μου ν' αφήσουν ένα όλόκληρο μέρος χωρίς χώμα, όπως έβλεπα τώρα στον τάφο του Ουέστον. "Εχωσα τό χέρι μου βαθειά στο άνοιγμα και κατάλαβα πώς τό χώμα είχε αφαιρεθεί επίτηδες, σάν νάθελαν να ξεθάψουν τον νεκρό. "Αμέσως μου πέρασε μιá ιδέα.

Μη τυχόν γι' αυτό με παρακολουθούσαν για να μ' εμποδίσουν να μπώ στο κοιμητήριο ; Πήρα μιá γρήγορη απόφαση. Θά γύριζα στο πανδοχείο για να μη μέ υποψιαστούν κατόπιν θά έρχόμουν πάλι για να βεβαιωθώ τι γινόταν στον τάφο.

Είχα φθάσει στην έξοδο σχεδόν όταν βρέθηκα καταπρόσωπο με μιá νέα. Σιωπηλοί κυτταχτήκαμε. Μολοντί είχε σουρουπώσει πιά, ώστόσο διέκρινα πώς ήταν όμορφη, λεπτή, χαριτωμένη κι' όλόξανθη. Νάταν τάχα ή νέα που ζητούσα :

— Τόν γνωρίζετε καλά ; ρώτησε με γλυκειά φωνή.

— "Αρκετά, είπα χωρίς να έντραπώ για τό ψέμμα μου.

— Σάν είδα που γονατίσατε, φαινόσατε πολύ...άναστατωμένος, αν λάβω υπ' όψει μου ότι δέν τον γνωρίζετε... "Ω, μα μέ κυττάζετε με τόση άπορία. "Αν θέλετε να παίξετε καλά τό ρόλο σας πρέπει να προσέχετε περισσότερο στίς λεπτομέρειες.

Την άκουγα σαστισμένος. Δέν καταλάβαινα, τι έννοούσε.

"Ενα ήταν βέβαιο, πώς αυτή δέν γελιόταν.

— "Ως τώρα, είπα, όλοι μ' έπαιρναν γι' άλλον. "Εσείς είστε ή πρώτη που δέν γελαστήκατε.

— Τί γυρεύετε εδώ ;

— Δέν νομίζετε πώς μπορώ να σας κάνω την ίδια έρώτηση ;

— "Εγώ ήρθα για την κηδεία του καθηγητή Ουέστον. "Επειδή τό τραίνο για τό Λονδίνον άργεί άκόμα, θέλησα προτού φύγω να ξαναδω τον τάφο.

— Τό ίδιο κι' έγώ.

Θεέ μου, σκέφτηκα, νάσαι τάχα ή "Υολάνδα ; "Επρεπε να βεβαιωθώ.

— Τόν γνωρίζετε προσωπικώς ;—ρώτησα.

— Τόν είχα δει κάποτε.

— Τελευταίως ;

— Είναι λίγος καιρός.

— "Ισως την εποχή, που είσαστε στο σχολείο. Δέν είναι πολύς καιρός...

— Ναί. Τότε τον είδα.

— "Όταν μοίρασε τά βραβεία ; Πήρατε τό βραβείο από τά χέρια του.

— Δέν βραβεύτηκα ποτέ.

— Είστε βεβαία ;

— Φυσικά ! Λέτε να ξεχάσα ;

— Τί κρίμα !

— Κρίμα γιατί ; Βλέπω, πώς κάτι ξέρετε και θέλω εξηγήσεις.

— Γνωρίζω πολλά για σας όπως και σεις για μένα... Πώς με λένε ;

— Δέν ξέρω. "Όπωςδήποτε δέν είστε ό Τζών Μυραίκ.

— Κι' όμως αυτό είναι τ' όνομά μου.

— Πιθανόν. "Ασφαλώς θά είστε συγγενής του Τζών Μυραίκ, μοιάζετε σάν δίδυμα άδέρφια.

— "Επιθυμώ πολύ να συναντήσω τον εξάδελφό μου. "Αφού τον γνωρίζετε ίσως μπορείτε να μου πητέ που μπορώ να τον δω ;

— Τόν είδα πάνε τρεις μέρες τώρα. Τώρα δέν ξέρω, που βρίσκεται.

— Αυτό με λυπεί πολύ... "Υολάνδα.

— Δέν με λένε έτσι. "Αντίο, πρέπει να προφθάσω τό τραίνο.

— Θά ήθελα πολύ να σας ξαναδω, είπα αθόρμητα.

— Ποιός ξέρει ! Μπορεί.

"Η νέα κίνησε να φύγει κατόπιν κοντοστάθηκε κι' είπε.

— Σας συμβουλεύω, αν θέλετε να περάστε για τον Τζών Μυραίκ, να φορείτε πάντοτε τό γάντι σας στο άριστερό χέρι.

Τότε κατάλαβα. Είχα ανάψει μιὰ στιγμή τὸ ἠλεκτρικὸ φανάρι τῆς τσέπης γιὰ νὰ κυττάξω τὴν ὥρα στὸ ρολοῖ μου. Ἐκείνη τῇ στιγμή ἡ νέα θὰ παρατήρησε μιὰ μεγάλη κοκκινωπὴ οὐλὴ, ποὺ ἔχω στὸ ἀριστερὸ χέρι. Εἶχα πληγωθεῖ κάποτε μ' ἓνα σπασμένο τζάμι.

Ὅταν σήκωσα πάλι τὰ μάτια μου, ἡ νέα εἶχε φύγει.

V.

Εἶχε νυχτώσει ἐντελῶς ὅταν ἐπέστρεψα στὸ ξενοδοχεῖο.

Δείπνησα κι' ἀνέβηκα στὴν κάμαρά μου. Ὅταν βεβαιώθηκα πὼς οἱ πελάτες εἶχαν φύγει κι' ὅτι ὁ ξενοδόχος εἶχε πάει νὰ κοιμηθεῖ, κατέβηκα κάτω στὸ χῶλλ. Πῆρα ἀπὸ τὸ κρεμαστάρι τὸ χονδρὸ πανωφόρι καὶ τὸ καπέλλο τοῦ ξενοδόχου. Τὰ φόρεσα καὶ ἀνοιξα τὴν ἐξώπορτα. Στὸ σκοτάδι, στὴν ἀπέναντι πλευρὰ τοῦ δρόμου, διέκρινα τὴ λάμψη τοῦ σιγάρου τοῦ κατασκόπου μου. Σήκωσα ψηλὰ τὸ γιὰκὰ τοῦ πανωφοριοῦ κατέβασα τὸ καπέλλο ὡς τὰ μάτια καὶ πέρασα ἀδιάφορος μπροστά του.

Δὲν σάλεψε ἀπὸ τὴ θέση του κι' ἔτσι κατάλαβα ὅτι τὸ κόλπο μου εἶχε ἐπιτύχει. Προχώρησα μὲ ἀργὸ βῆμα στὴν ἀρχή, πὺ γρήγορο κατόπιν ὡς ποὺ ἔφθασα στὸ κοιμητήριο. Κανεὶς δὲν φαίνεταν πουθενά. Βρῆκα ἓνα χάλασμα στὸ φράχτη καὶ μπήκα. Κρυβόμουν ὅσο μποροῦσα, πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους καὶ τοὺς τάφους. Διάλεξα ἓνα μεγάλο μνημεῖο κοντὰ στὸν τάφο τοῦ καθηγητῆ καὶ μαζεύτηκα ἐκεῖ πίσω. Προφυλαχτικὰ πρόβαλλα τὸ κεφάλι καὶ κύτταξα. Μολονότι ἤμουν ἐτοιμασμένος γιὰ τὸ κάθε τι, ὥστόσο στὴν ἀρχή, δὲν τόλμησα νὰ πιστέψω ἐκεῖνο ποὺ εἶδα : Δυὸ σκοτεινὲς σιλουέττες ἔσκαβαν τὸν τάφο. Πρόσεχαν νὰ μὴ κάνουν θόρυβο καὶ ἔρριχναν τὶς φτυαριὲς μὲ τὸ χῶμα στὸ πλάι. Μιὰ στιγμή κάποιος πούλι πέταξε τρομαγμένο ἀπὸ ἓνα δένδρο στ' ἄλλο. Οἱ δυὸ ἄνδρες στάθηκαν ἀμέσως κι' ἀφουγκράστηκαν. Κατάλαβα πὼς ἐγὼ δὲν ἤμουν ὁ μόνος ποὺ παραμόνευα. Μέσα στὶς πυκνὲς σκιὲς τῶν δένδρων ἄλλα μάτια παρακολουθοῦσαν τὸ μυστηριώδες ἔργον τῶν δύο ἀγνώστων. Τὴν ἴδια στιγμή εἶδα μιὰ λάμψη καὶ ἄκουσα τὸ μεταλλικὸ κρότο τῆς σκανδάλης κάποιος σιωπελιοῦ ὅπλου. Χωρὶς ν' ἀκουστεῖ φωνή, ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἄνδρες σωριάστηκε χάμω καὶ ἔμεινε ἀκίνητος. Ὁ σύντροφός του δὲν στάθηκε οὔτε στιγμή, ἐγκατέλειψε τὸ φτυάρι του καὶ ἔφυγε τρέχοντας. Πίσω ἀπὸ τὰ δένδρα πρόβαλλαν μερικὰ ἄτομα. Δὲν ἀμφέβαλλα πὼς ἦταν ὁ ἀρχηγὸς τῆς σπείρας μὲ τοὺς συντρόφους του. Ἀλλά, ποιοὶ νῶσαν τάχα οἱ ἄλλοι δυὸ ; Ἕνας ἀπὸ τοὺς νεοφερμένους ἔσπευσε νὰ καταδιώξει τὸν

φυγάδα. Οἱ ἄλλοι παραμέρισαν τὸν σκοτωμένο καὶ χωρὶς ἀργοπορία ἐξακολούθησαν τὸ ἔργο, ποὺ εἶχε μείνει ἀτέλειωτο. Δούλευαν σιγανὰ καὶ γρήγορα. Σὰν ἀδειασαν τὰ χῶματα τοῦ τάφου, ὁ ἓνας κατέβηκε στὸν ἀνοιγμένο λάκκο. Μὲ φρίκη τοὺς παρακολουθοῦσα. Ὁ μουντὸς ἤχος ἐνὸς σφυριοῦ μ' ἔδωκε νὰ καταλάβω ὅτι παραβίαζε τὸ φέρετρο. Θὰ πέρασαν ἔτσι δέκα λεπτά, ποὺ μοῦ φάνηκαν αἰῶνες. Κατόπιν ὁ ἄνθρωπος σκαρφάλωσε στὴν ἐπιφάνεια καὶ ἔδωσε μιὰ διαταγή.

Ἀμέσως οἱ ἄλλοι ἄρπαξάν τὸν σκοτωμένο καὶ τὸν ἔρριξαν στὸ λάκκο, ἀπάνω στὸ φέρετρο τοῦ Οὐέστον. Κι' ἀδιάφορος, ὁ ἀρχηγὸς ξετίναξε τὰ χῶματα ἀπὸ τὴ φορεσιά του, ἐνῶ οἱ σύντροφοί του ξαναγέμιζαν τὸν τάφο.

Εἶχα παγώσει ὁλόκληρος. Σαστισμένος παρακολούθησα τὸ σατανικὸ τρόπο ποὺ μεταχειρίσθηκαν γιὰ νὰ ἐξαφανίσουν τὸ ἐνοχλητικὸ σῶμα τοῦ θύματός των.

Ὡς ποὺ νὰ συνέλθω ἀπὸ τὴν ταραχή μου, ὁ τάφος ἦταν κι' ὅλας ἔτοιμος, ὅπως τὸν εἶχα δεῖ λίγες ὥρες προτῆτερα.

Οἱ ἄθλιοι δὲν ἔχασαν καιρό. Μάζεψαν τὰ φτυάρια καὶ τ' ἄλλα ἐργαλεῖα καὶ γρήγορα ἀπομακρύνθηκαν. Τοὺς παρακολούθησα προσέχοντας πάντοτε νὰ μὴν ἀντιληφθοῦν τὴν παρουσίᾳ μου. Κρυβόμουν πίσω ἀπὸ τοὺς τάφους καὶ τὰ δένδρα ὡς ποὺ τοὺς εἶδα ποὺ πέρασαν ἀπὸ τὸ χάλασμα τοῦ φράχτη. Ἐτοιμαζόμουν νὰ περάσω κι' ἐγὼ ὅταν ἄκουσα πίσω μου βιαστικὰ βήματα. Ζάρωσα στὴ θέση μου καὶ περίμενα. Ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε κυνηγήσει τὸν φυγάδα καὶ εἶχε γυρίσει γιὰ νὰ συναντήσῃ τοὺς συντρόφους του. Τὸν ἄφισα ν' ἀπομακρυνθεῖ καὶ κατόπιν ξεκίνησα πάλι. Πρόλαβα καὶ τοὺς εἶδα, ποὺ μπήκαν σ' ἓνα αὐτοκίνητο κι' ἀμέσως πῆραν τὴ διεύθυνση τοῦ Σαουθάμπτον. Δὲν εἶχα τίποτε ἄλλο νὰ κάνω παρὰ νὰ ἐπιστρέψω στὸ πανδοχεῖο. Ὁ κατὰσκοπός μου βρισκόταν πάντοτε στὴ θέση του. Πέρασα πάλι μπροστά του, χωρὶς νὰ κινήσω τὴν περιέργειά του καὶ μπήκα στὸ πανδοχεῖο. Κρέμασα τὸ πανωφόρι καὶ τὸ καπέλλο στὴ θέση τους κι' ἀνέβηκα στὴν κάμαρά μου. Ἄναψα τὸ φῶς, γδύθηκα, φόρεσα τὶς πιτζάμες μου καὶ ἤμουν ἔτοιμος νὰ πλαγιάσω, ὅταν κάποιος χτύπησε στὴν πόρτα μου.

— Ἐμπρός ! φώναξα παραξενεμένος.

Ἡ πόρτα ἀνοιξε κι' ἡ νεαρὰ ζωγράφος μπήκε στὴν κάμαρα. Ἐκλεισε προσεχτικὰ τὴν πόρτα καὶ χαμογέλασε.

Ὅταν ἓνα κορίτσι μοῦ χαμογελάει, χαμογελῶ κι' ἐγώ. Αὐτὸ ἔκανε καὶ τώρα. Ἦταν χαριτωμένη μὲ τὶς πράσινες μεταξωτὲς πιτζάμες καὶ τὰ ταιριαστά πασουμάκια, ποὺ φοροῦσε.

— Καλὴσπέρα Τζών.

Θεέ μου ! Κι' αὐτὴ μ' ἔπαιρνε γιὰ τὸν ἐξάδελφό μου.

Ἡ νέα κάθησε ἀπέναντί μου σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ ἄναψε ἓνα σιγαρέττο.

— Λοιπόν, εἶπε, δὲν ἔχεις τίποτε νὰ μοῦ πεῖς ;

— Τί θέλετε νὰ σᾶς πῶ Μίς, εἶπα στὴν τύχη, χαίρω πού σᾶς βλέπω.

— Κι' ὅμως χθὲς τὸ βράδυ δὲν φάνηκες χαρούμενος σὰν με εἶδες. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς στὴν τελευταία συνάντησή μας τὰ τσουγκρίσαμε. Θυμᾶσαι τὴ συζήτηση, πού εἶχαμε γιὰ τὴ μυστηριώδη ἐφεύρεση τοῦ γέρου-Ουέστον ; Προσφέρθηκα νὰ σὲ βοηθήσω καὶ ἀρνήθηκες. Μοῦ μίλησες ἄσχημα μάλιστα.... Ἐξακολουθεῖς ἀκόμα νὰ μοῦ κάνεις τὸν βαρὺ. "Αλλοτε μ' ἔλεγες «"Ανν" τώρα μοῦ μιλάς στὸν πληθυντικό, σὰν νᾶμουν ξένη γιὰ σένα.

Καλὸ κι' αὐτό, σκέφτηκα, εἶχα μάθει τὸ ὄνομά της ἴσως νὰ μάθαινα καὶ τὸ οἰκογενειακό της ὄνομα.

— Συγχώρεσέ με "Ανν, ἀπήντησα.

— "Όταν διάβασα στὶς ἐφημερίδες τὸ φόνο τοῦ γέρο-Ουέστον, φοβήθηκα μὴ τυχὸν συνέπραξες στὸ ἔγκλημα. "Εκανα ἔρευνες γιὰ δικό μου λογαριασμό καὶ ἔμαθα πολλά. Πιστεύω θὰ σ' ἐνδιαφέρει νὰ μάθεις ὅσα ξέρω. "Αλλοτε εἴμαστε φίλοι Τζών, γιατί δὲν θέλεις νὰ μείνουμε φίλοι ; θὰ ἤμουν πολὺτιμος γιὰ σένα. Στὴν ἀρχὴ μοῦ ἐμπιστευόσουν ὅσα μάθαινες γιὰ τὴν ἐφεύρεση κατόπιν μ' ἀπομάκρυνες. "Αν ἤθελες νὰ συνεργασθοῦμε θὰ βγάζαμε ἴσως καλὸ ἐποτέλεσμα, τί λές ;

— "Ηρθες ἐδῶ γιὰ νὰ μοῦ πεῖς αὐτά, εἶπα ἐπιφυλαχτικά, σοῦ τὸ ξαναλέω λοιπόν, ἡ συνεργασίας μας τέλειωσε. "Αν θέλεις νὰ ξαναρχίσουμε πρέπει νὰ με πείσεις, πὼς ὅσα ἔμαθες ἀξίζουν ἀλήθεια τὸν κόπό. Μίλησα στὰ κουτουροῦ μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς ἡ νέα θὰ μοῦ ἔλεγε τίποτε σχετικὰ μὲ τὴν ὑπόθεση, πού με ἀπασχολοῦσε. Αὐτὴ ὅμως γέλασε κοροϊδευτικά.

— Σὲ γνωρίζω καλά, Τζών. Θέλεις νὰ μάθεις ὅσα ξέρω ἔ ; Λοιπόν ὄχι, φίλε μου, δὲν εἶμαι τόσο ἀφελὴς ὥπως φαντάζεσαι. Κάνε ἐσὺ τὴν ἀρχή.

— "Ακουσε "Ανν. Δεκαπέντε μέρες προτοῦ σκοτωθεῖ ὁ Ουέστον, μοῦ εἶπε πὼς δὲν τὰ ἔβγαζε πέρα μὲ τὴν ἐφεύρεσή του. Κάποια δυσκολία τὸν σταματοῦσε στοὺς ὑπολογισμούς του. Κατάλαβε πὼς εἶχε γεράσει καὶ τὸ μυαλό του ἦταν κουρασμένο, ἔστειλε λοιπόν τὴν ἐφεύρεσή του στὸ Ναυαρχεῖο μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς κάποιος ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς θὰ μποροῦσε νὰ τὴ συμπληρώσει. Βλέπεις λοιπόν, ὅτι ματαιοπονεῖς.

— "Αλλοῦ αὐτά, Τζών Μυραϊκ, εἶπε ἡ νέα περιφρονητικά, εἶσαι πάντοτε ὁ ἴδιος, δὲν ἐμπιστεύεσαι τοὺς φίλους σου. Γιὰ

ἽΟ κίτρινος δαίμονας

τελευταία φορὰ σ' ἐρωτῶ : θέλεις ναι ἢ ὄχι νὰ συνεργασθοῦμε ;

— "Όχι.

— Τζών, σκέψου καλά. Καλλίτερα νᾶμαστε φίλοι παρά ἐχθροί.

— Λυποῦμαι "Ανν, μὰ δὲν γίνεται ἀλλοιῶς.

— Πολὺ καλά. Ἀπὸ σήμερα ἐγὼ κι' οἱ φίλοι μου θὰ σὲ πολεμήσουμε.

— Γιατί δὲν με πιστεύεις "Ανν ; Αὔριο τὸ πρωῒ θὰ ἐπιστρέψω στὸ Λονδίνον. Ἡ ὑπόθεσις ἔπαυσε νὰ μ' ἐνδιαφέρει.

— "Αν με πήρες γιὰ κορόϊδο, σὲ γέλασαν. Φυλάξου, Τζών Μυραϊκ ! Μὲ τὴν τελευταία αὐτὴ ἀπειλὴ ἡ νέα βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Μόνος πάλι στὴν κάμαρά μου ἄρχισα νὰ σκέπτομαι. Τὸ περιστατικὸ τῆς "Ανν δὲν με στενοχωροῦσε πολὺ. Ἡ θέσις μου ἀπέναντι τῆς σπείρας ἦταν κωμικὴ. Μ' ἔπερναν γιὰ τὸν Τζών καὶ δυὸ φορές μὲ φοβέρισαν γιὰ νὰ μὴν ἀνακατευθῶ στὴ δουλειά τους.

Τί ἔπρεπε ὅμως νὰ κάνω ; Τὸ καθήκον μου ὡς πολίτης ἦταν νὰ εἰδοποιήσω τὴν Ἀστυνομία γιὰ τὸ ἔγκλημα τοῦ νεκροταφείου. "Αν ὅμως διηγόμουν ὅσα εἶχα δεῖ, θὰ ἔχανα κάθε ἐλπίδα νὰ φανῶ χρήσιμος στὴν Ὑολάνδα. Ἡ Ὑολάνδα. Ἡ ἀπαράμιλλη νέα πού εἶχε γοητέψει τὸν γέρο καθηγητὴ, θὰ τὴν εὔρισκα τάχα ποτὲ ; Μοῦ φαινόταν ἀπίθανο. Τὸ μόνο ἦταν νὰ πάω στὴ Σκώτλανδ Γυάρδ. Τὰ ὄργανά της θὰ εὔρισκαν ἀμέσως τὴν Ὑολάνδα. "Ετσι κι' ἀλλοιῶς δὲν μποροῦσα δυστυχῶς νὰ τὴ βοηθήσω. Μὲ βασάνιζε τώρα κι' ἄλλο ἓνα πρόβλημα. Μὲ τίς χίλιες λίρες, πού εἶχα ἀκόμα, μετὰ τὴν κατάχρησιν τοῦ προκομένου ἐξαδέλφου μου, δὲν μποροῦσα βέβαια νὰ ζήσω. Ἐπρεπε νὰ βρῶ ἐργασία. Κι' ἡ δουλειὰ δὲν βρίσκονταν τόσο εὔκολα στὴ σημερινὴ ἐποχή... Δὲν ξέρω κι' ἐγὼ πόσα σιγάρα κάπνισα ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Εἶχε ἀρχίσει νὰ ξημερώνει ὅταν ἀποκοιμήθηκα.

VI

Ἡ γοητευτικὴ εἰκόνα τῆς νέας, πού εἶχα συναντήσῃ στὸ κοιμητήριό μ' ἀκολούθησε καὶ στὸν ὕπνο μου ἀκόμα. Κι' ὅταν ξύπνησα τὸ πρωῒ αὐτὴν πάλι συλλογιζόμουν.

"Όταν κατέβηκα ἀπὸ τὸ τραῖνο στὸ σταθμὸ τοῦ Λονδίνου, ἀποφάσισα νὰ πάω κατ' εὐθεία στὴ Σκώτλανδ Γυάρδ γιὰ νὰ ξαλαφρώσω τὴν ψυχὴ μου ἀπὸ τὸν φοβερὸ αὐτὸ βραχνά. Κρατοῦσα τὴ μικρὴ βαλίτσα τοῦ χεριοῦ καὶ προχωροῦσα πρὸς τὴν ἔξοδο, ὅταν ἓνας φτωχὸς ἀνθρωπάκος σκόνταψε ἀπάνω μου.

— Συγγνώμη σέρ, εἶπε κι' ἀμέσως πρόσθεσε, θέλετε νὰ κουβαλήσω τὴ βαλίτσα σας ;

Τὸν κύτταξα, εἶδα τὰ φτωχὰ του ροῦχα καὶ τὸν λυπήθηκα.
— Καλὰ, ἀπήντησα, φώναξέ μου ἓνα ταξί. Τοῦ ἔδωσα τὴ βαλίτσα μου κι' ἐνὼ περπατοῦσε δίπλα μου μοῦ, εἶπε :

— Εἴστε ὁ Μίστερ Μυραϊκ, δὲν εἶναι ἔτσι ;
— Ναί, εἶπα παραξενεμένος, ποῦ μέ ξέρεις ;
— Ἐκείνη σὰς περιέγραψε καὶ ἀμέσως σὰς ἀναγνώρισα.
— Ἐκείνη ;
— Ναί. Θέλει νὰ σὰς δεῖ ἀμέσως. Αὐτὸ μοῦ εἶπε νὰ σὰς πῶ.
— Δὲν σὲ καταλαβαίνω, εἶπα ἀπότομα, γιὰ ποιά μιλάς ;
Μὴ στέκεστε, ψιθύρισε ὁ ἀνθρωπάκος, σὰς παρακολουθοῦν. Γυρίστε μὲ τρόπο καὶ κυττάξετε ἐκεῖνο τὸ ἄτομο μὲ τὸ σταχτί κασκέτο... Τὸν εἶδατε ; Προσποιηθῆτε τὸν ἀδιάφορο κι' ἀκοῦστε με. Μὲ στέλνει ἡ νέα, ποὺ συναντήσατε στὸ νεκροταφεῖο. Νά, ἡ διεύθυνσίς της, ποὺ μοῦ ἔδωσε γιὰ σὰς.

— Καὶ ποιὸς μοῦ λέει πὼς δὲν μὲ κἀκοῖδεύεις γιὰ νὰ μὲ παρασύρεις σὲ καμμιὰ παγίδα ;

— Μά, ἀφοῦ σὰς λέω πὼς σὰς κατασκοπεύουν ; "Αν δὲν πιστεύετε, προσέξτε γιὰ νὰ βεβαιωθεῖτε. Ἀκολουθεῖστε με. Περίεργος τὸν ἀκολουθήσα. Γυρίσαμε ἐδῶ κι' ἐκεῖ καὶ ἀλήθεια παρατήρησα, ὅτι ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ σταχτί κασκέτο μὲ εἶχε πάρει τὸ κατόπι.

— Πιστέψατε τώρα ; ρώτησε ὁ συνοδός μου.

— Ναί, σὲ πιστεύω.

— Πρέπει νὰ ξεφύγετε. Πηγαίνετε στὴν ἔξοδο τοῦ σταθμοῦ. Ἐγὼ θὰ βρῶ τρόπο νὰ μαλώσω μαζί του. Στὸ μεταξύ θὰ μπῆτε γρήγορα σ' ἓνα ταξί καὶ θὰ πάτε στὴ διεύθυνση, ποὺ γράφει τὸ χαρτί, ποὺ σὰς ἔδωσα. Σύμφωνοι ;

— Ναί. Νά, πάρε μιὰ λίρα γιὰ τὸν κόπο σου, καλὲ μου ἄνθρωπε.

— Εὐχαριστῶ, σέρ. Σὰς εὐγνωμονῶ.

Ὁ κοντούλης τσέπωσε τὴ λίρα κι' ἐγὼ ἔσπευσα στὴν ἔξοδο. Τὸν πλησίασε τὸν ἄλλο καὶ ἄρχισε νὰ μαλώνει μαζί του.

Μετὰ ἓνα λεπτὸ τὸ ταξί μου ἔτρεχε στὸ δρόμο τοῦ Τσέλση, στὴ διεύθυνση ποὺ μοῦ εἶχε δώσει ὁ ἀνθρωπάκος. Ξαπλώθηκα πίσω στὰ μαξιλάρια, εὐτυχῶς γιὰ τὴν θὰ συναντιόμουν μὲ τὴ νέα τῶν ὀνείρων μου. Ἡ διαδρομὴ ἦταν μεγάλη, τέλος φθάσαμε. Πλήρωσα τὸν σωφὲρ καὶ χτύπησα τὸ κουδούνι. Ἐνας ὑπηρετὴς μοῦ ἄνοιξε.

— Θαρρῶ μὲ περιμένουν εἶπα, τ' ὄνομά μου εἶναι Μυραϊκ. Εἶχα βρεθεῖ σὲ δύσκολη θέση δὲν ἤξερα ποιὸν νὰ ζητήσω μιὰ ποὺ ἡ νέα δὲν μοῦ εἶχε πεῖ τ' ὄνομά της.

Ὁ ὑπηρετὴς εἶχε διαταγὲς φαίνεται, γιὰ τὴν μ' ἔμπασε σ' ἓνα δωμάτιο καὶ ἔκλεισε τὴν πόρτα πίσω του. Βρέθηκα σ' ἓνα γραφεῖο κομψὰ ἐπιπλωμένο. Πίσω ἀπὸ τὸ τραπέζι καθόταν

ἓνας νέος. Ἦταν καλοντυμένος καὶ τὸ παρουσιαστικὸ του ἦταν εὐχάριστο. Σηκώθηκε ἀμέσως καὶ μὲ χαιρέτησε.

— Λυποῦμαι, εἶπε μ' εὐγένεια, ἂν ἀπογοητευτήκατε. Περιμένετε νὰ δεῖτε μιὰ κυρία καὶ βρίσκετε ἑμένα. Ἦταν ἀναγκασμένη νὰ πάει σὲ κάποια δουλειά, βλέπετε ἀργήσατε νὰ ἔρθετε ἀπὸ τὸ σταθμό.

— Συναντήσαμε κάποια δυσκολία γιὰ νὰ ξεφύγουμε ἀπὸ κάποιο πρόσωπο ποὺ μᾶς παρακολουθοῦσε.

— Δὲν σὰς ἐννοῶ. Γιατὶ λέτε : συναντήσαμε ; Δὲν εἴστε μόνος σας ;

— Ἐνας ἀνθρωπάκος μὲ πλησίασε στὴν πλατφόρμ τοῦ σταθμοῦ. Αὐτὸς μοῦ ἔδωσε τὴ διεύθυνση τῆς κυρίας... Ἐγὼ, δὲν εἶχα ἀντιληφθεῖ πὼς μὲ κατασκόπευαν, κι' ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μοῦ τὸ ὑπέδειξε. Νά ποὺ ἦρθα.

— Καλὸσύνη σας. Ἡ κυρία σὰς ζητεῖ συγνώμη γιὰ τὴν ἀναγκάστηκε νὰ φύγει καὶ σὰς παρακαλεῖ νὰ περιμένετε. Δὲν θ' ἀργήσει νὰ ἐπιστρέψει.

— Σὰς εὐχαριστῶ θὰ τὴν περιμένω.

Ἐκείνη τὴ στιγμή ὁ ὑπηρετὴς μπῆκε στὸ δωμάτιο μ' ἓνα δίσκο μὲ ποτήρια οὐίσκου καὶ σόδα. Τὴν ἀπόθεσε στὸ τραπέζι καὶ ἔφυγε. Ὁ νέος σέρβιρισε τὸ ποτὸ στὰ ποτήρια ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή κάποιος χτύπησε τὸ τηλέφωνο. Πῆρε τὸ ἀκουστικό. Φάνηκε στενοχωρημένος. Κατόπιν γύρισε καὶ μοῦ εἶπε.

— Μὴ μὲ παρεξηγήσετε Μίστερ Μυραϊκ, ἀλλὰ πρέπει νὰ σὰς ἀφίσω μιὰ στιγμή. Δὲν θ' ἀργήσω. Ἐδῶ εἶναι τὸ οὐίσκου, ἡ σόδα καὶ τὰ σιγάρα. Μὲ συγχωρεῖτε...

Σὰν ἔφυγε ὁ νέος σηκώθηκα καὶ πλησίασα στὸ γραφεῖο γιὰ νὰ πάρω τὸ ποτήρι μὲ τὸ οὐίσκου. Ἀφηρημένο, τὸ βλέμμα μου ἔπεσε ἀπάνω σὲ μιὰ κόλλα χαρτί ποὺ ἔξειχε κάτω ἀπὸ ἄλλα χαρτιά. Μιὰ λέξη τράβηξε τὴ προσοχή μου... « ὁ Οὐέστον ». Περίεργος πῆρα τὸ χαρτί καὶ τὸ διάβασα. Ἦταν μιὰ περιλήψης ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα γιὰ τὸ ἔγκλημα τοῦ Μπιτέρν. Στὴν ἄκρη τοῦ χαρτιοῦ ἦταν σημειωμένα μὲ μολύβι ἡ ἡμέρα καὶ ὥρα ποὺ θὰ γινόταν ἡ ἀνάκριση. Βέβαια τὸ σημείωμα αὐτὸ δὲν εἶχε σημασίαν. Πιθανὸν ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ τὰ κίνησε τὴν περιέργειαν τοῦ προσώπου ποὺ ἔγραψε τὴν σημείωση. Δὲν εἶδα τίποτε τὸ ὑποπτό. Ἀκουσὰ τὰ βήματα τοῦ νέου, ποὺ ἐπέστρεφε καὶ ἔσπευσα νὰ ξαναβάλλω τὸ χαρτί στὴν θέση του γιὰ νὰ μὴ περάσω γιὰ ἀδιάκριτος.

— Μὲ συγχωρεῖτε ἂν ἄργησα, δικαιολογήθηκε ὁ νέος, βλέπω πὼς δὲν καπνίσατε, πάρετε ἓνα σιγάρο. Πῆρα τὸ σιγάρο ποὺ μοῦ ἔδωσε καὶ τὸ ἀνάψα. Κύτταξα κρυφὰ τὸν νέο κι' ἀναρωτιόμουν τί σήμαιναν ὅλα αὐτὰ τὰ μυστήρια. Ποιὸς ἦταν αὐτός ; Γιατὶ δὲν μοῦ ἔλεγε τ' ὄνομά του καὶ τ' ὄνομα τῆς

νέας πού ἐπρόκειτο νά συναντήσω; Ἀποφάσισα νά φανῶ ἀδιάκριτος.

— Ξέρετε, εἶπα, συλλογιζόμουν μέσα στοῦ ταξί, πού μ' ἔφερε, πῶς ὁ ἀνθρωπάκος τοῦ σταθμοῦ μοῦ ἔδωσε μιὰ διεύθυνση ἀλλά κανένα ὄνομα. Δὲν ἤξερα ποιὸν ἔπρεπε νά ζητήσω, ἀλλά μιὰ πού ἡ κυρία μὲ περίμενε, ὑπέθεσα πῶς ἀρκοῦσε νά πῶ τ' ὄνομά μου.

— Πολὺ σωστά. Ὅπως βλέπετε γινήκατε δεχτὸς ἀμέσως. Ἐνὰ νέο κουδούνισμα τοῦ τηλεφώνου τὸν διέκοψε.

— Ἀλλό! Ναί... βέβαια θὰ τοῦ τὸ πῶ. Ὁ μίστερ Μυραϊκ περιμένει τόσην ὥρα... Ὁ νέος ἔγραψε μιὰ διεύθυνση σ' ἕνα χαρτί.

— Πρέπει νά φανεῖτε ἐπιεικὴς μίστερ Μυραϊκ, εἶπε ὁ νέος, ἡ κυρία μοῦ τηλεφώνησε πῶς εἶναι ἀδύνατο νά γυρίσει γιατί βρίσκεται σ' ἕνα σπῖτι στοῦ Χάμστεδ. Σὰς παρακαλεῖ νά κάnete ἐσεῖς τὸν κόπο νά πάτε καὶ νά γευματίσετε μαζί της. Τὸ αὐτοκίνητο εἶναι στὴ διάθεσή σας. Δίστασα. Κατόπιν σκέφτηκα, πῶς ἦταν γελοῖο νά μὴ ἐμπιστευομαι μιὰ τόσο γοητευτικὴ νέα.

— Ποιὸν πρέπει νά ζητήσω σὰν φθάσω ἐκεῖ; ρώτησα.

— Θὰ πῆτε τ' ὄνομά σας μίστερ Μυραϊκ, κι' ὅπως γινήκατε δεχτὸς ἔδω ἔτσι θὰ σὰς δεχτοῦν κι' ἐκεῖ.

— Πολὺ καλά.

— Πιέτε ἄλλο ἕνα οὖϊσκι ὥσπου νά ἐτοιμαστεῖ τὸ αὐτοκίνητο. Σὲ λίγο ξεκίνησε τὸ αὐτοκίνητο ἔτρεχε γρήγορα καὶ μετὰ μισὴ ὥρα βρισκόμουν στοῦ Χάμστεδ. Ἐνοιωθα χαρὰ κι' ἀνυπομονησία στὴ σκέψη, πῶς θὰ ξανάβλεπα τὴ νέα πού ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή εἶχε κερδίσει τὴν ἀγάπη μου. Μιὰ καμαριέρα ἀνοιξε τὴν πόρτα.

— Τ' ὄνομά μου εἶναι Μυραϊκ, εἶπα, μὲ περιμένουν θαρρῶ.

— Μάλιστα σέρ, περᾶστε ἀπ' ἐδῶ.

Τὴν ἀκολουθήσα μέσα στοῦ χώλλ. Μὲ πῆγε σ' ἕνα δωμάτιο καὶ παραμέρισε γιὰ νά περάσω. Πρόλαβα κι' εἶδα ὅτι τὸ δωμάτιο ἦταν ἄδειο κι' ἀμέσως ἔνοιωσα τὸ κεφάλι μου νά γυρίζει. Τρίκλισα καὶ ζήτησα κάποιον ἀποκοῦμπι. Ὅλα σκοτίνισαν τριγύρω μου καὶ σωριάστηκα χάμω.

VII.

Κάποτε ἀνοιξα τὰ μάτια μου κι' ἀμέσως τὰ ξανάκλεισα. Μοῦ φάνηκε πῶς τὸ ταβάνι γύριζε μπροστά μου. Ἐνοιωσα ἕνα δυνατό πόνο στοῦ πίσω μέρος τοῦ κρανίου. Θαρρῶ πῶς λυποθύμησα γιὰ δεύτερη φορά. Ὅταν συνῆλθα ἤμουν καλλίτερα. Κύτταξα τριγύρω μου μὲ περιέργεια. Μιὰ δυνατὴ μυρωδιά

χλωροφορμίου γέμιζε τὴν κάμαρα. Βρισκόμουν ξαπλωμένος ἀπάνω σ' ἕνα κρεβάτι. Ἐφερα τὸ χέρι μου στοῦ πονεμένο μέρος τοῦ κεφαλιοῦ μου. Τὸ ἔνοιωθα εὐαίσθητο ἀκόμα, ἀλλά μὲ πονοῦσε λιγώτερο ἀπὸ πρῶτα. Ἀνασηκώθηκα στοῦ κρεβάτι μου καὶ ἡ ἀνάμνησις τῆς περιπετείας μου ἐπανῆλθε ἀμέσως στὴ μνήμη μου. Γύρεψα στὶς τσέπες μου νά βρῶ τὰ τσιγάρα μου. Ὅλες ἡ τσέπες μου ἦσαν ἀδειανές. Κι' ἄλλοίμονο, μαζί μὲ τὰ χρήματά μου τὸ περιστροφὸ μου κι' ὅτι ἄλλο κρατοῦσα ἀπάνω εἶχε χαθεῖ καὶ τὸ γράμμα τοῦ γέρου Οὐέστον. Τί ἡλίθιος πού ἤμουν νά κουβαλῶ τὸ γράμμα ἀπάνω μου! Θεέ μου, ἦταν, δυνατόν τὸ κορίτσι τοῦ νεκροταφείου νὰναι μέλος τῆς σπείρας; Ἡ σκέψη αὐτὴ μὲ λύπησε περισσότερο ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα. Ἀλλὰ ὄχι! Ἦταν ἀδύνατο... ἦταν ἄδικο νά ὑποψιάζομαι τὴ χαριτωμένη ἐκείνη κοπέλλα. Κι' ὅμως ποιὸς μὲ βεβαίωνε πῶς ἐνῶ εἶχε ἀγγελικὴ μορφή δὲν ἔκρυβε μέσα της βρώμερὰ ψυχὴ;... Σηκώθηκα καὶ περιεργάστηκα τὴ φυλακὴ μου. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ κρεβάτι ὑπῆρχε ἕνα τραπέζι καὶ μιὰ καρέκλα. Τὸ στενὸ παράθυρο εἶχε σιδερένια κάγκελλα. Ἰὰ τράνταξα μ' ὅλη τὴ δύναμή μου μὰ στάθηκε ἀδύνατο νά τὰ λυγίσω. Ἀναρωτιόμουν γιατί δὲν μὲ σκότωσαν ἀμέσως. Τί γύρευαν ἀπὸ μένα; Πλειροφορίες ἴσως. Ἐπρεπε νά προσέξω, ν' ἀφίσω νά πιστέψουν πῶς ἤξερα πολλά, ἔτσι δὲν θὰ μὲ ξέκαναν ἀμέσως. Ὅσο ὑπάρχει ζωὴ ὑπάρχει ἐλπίς. Μοῦ ἔκανε ἐντύπωση ἡ ἀπόλυτη ἡσυχία. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία πῶς ἀφοῦ μὲ χτύπησαν στοῦ κεφάλι μὲ νάρκωσαν καὶ μὲ μετέφεραν σὲ μέρος ἐρημικὸ. Ἀπὸ τὸ παράθυρο διέκριναν ἕνα δάσος. Ἡ πόρτα ἀνοιξε ἀθόρυβα καὶ ὁ Κουτσομούτης μπῆκε στοῦ δωμάτιο.

— Ἐ, πῶς αἰσθάνεσαι; Καλλίτερα;

— Εὐχαριστῶ. Εἶμαι πολὺ καλά.

— Ὡραία. Θὰ πεινᾶτε βέβαια. Σὰς ἔφερα κάτι νά φάτε.

Τότε μονάχα παρατήρησα πῶς κρατοῦσε ἕνα δίσκο μὲ τρόφιμα. Ἐξω εἶχε ἀρχίσει νά νυχτώνει. Ἦμουν νηστικός ἀπὸ τὸ πρωτὶ. Κάθησα καὶ ἔφαγα. Ὁ ἄλλος ἀφοῦ μὲ κύτταξε, πού ἔτρωγα μὲ ὄρεξη, εἶπε μὲ περιφρονητικὸ ὕφος.

— Εἶσαι βλάκας, καὶ μένε.

— Μπορεῖ. Ἀλλὰ γιατί;

— Ρωτᾶς γιατί; Μά, ἂν ἦσουν ἐξυπνος θὰ ἔκανες ἐκεῖνο πού σοῦ εἶπα. Θὰ γύριζες στοῦ Λονδίνον μὲ τὸ πρῶτο τραῖνο. Ἐνῶ τώρα βρίσκεσαι σ' αὐτὴ τὴν... ἐπισφαλὴ θέση.

Ἐπισφαλὴ θέση! Ἀνατρίχιασα στὴ σκέψη, τί μπορούσαν νά σημαίνουν τὰ λόγια του.

— Δὲν σ' ἔννοῶ, εἶπα.

— Θὰ καταλάβεις, ὅταν σοῦ μιλήσει ὁ Ἀρχηγός.

— Ποιὸς Ἀρχηγός;

— 'Ο «Κίτρινος Δαίμονας», ὁ Μίνροο ἂν προτιμᾷς. "Ακουσε: Περιφρόνησες τὴν πρώτη συμβουλή μου. Σοῦ δίνω τώρα δεύτερη συμβουλή. Πρόσεξε μὴν τυχὸν ἐναντιωθεῖς σ' ὅ,τι σοῦ πεῖ ὁ Μίνροο. Μὲ τὸ πείσμα δὲν θὰ κερδίσεις τίποτε... Ἐμπρός, ἂν τελείωσες τὸ φαγητό σου ἀκολουθήσέ με. Πρόσεξε κακομοίρη, ὄχι ἀστεῖα μαζί μου, ὅπως βλέπεις, κρατῶ περιστροφὸ. Στὴν παραμικρὴ ἀντίσταση, ἔχω διαταγὴ νὰ πυροβολήσω. Κατάλαβες;

— Κατάλαβα.

— Ἐμπρός λοιπόν. Τράβηξε ἴσα μπροστά σου καὶ ἀνέβα τὴ σκάλα. Προχώρησα ὡς τὸ βάθος τοῦ διαδρόμου, ἐκεῖ ἦταν ἡ σκάλα.

— Δεύτερη πόρτα δεξιά, διέταξε ὁ φύλακός μου σὰν φθάσαμε στὸν παραπάνω ὄροφο. Προχώρησα καὶ στάθηκα μπροστά στὴν πόρτα. Ὁ συνοδός μου πλησίασε καὶ χτύπησε. Μπήκαμε σ' ἓνα εὐρύχωρο δωμάτιο πλούσια ἐπιπλωμένο. Ἀπέναντί στὴν πόρτα, πίσω ἀπὸ ἓνα γραφεῖο καθόταν ἓνας ἄνδρας μὲ φαρδιὲς πλάτες καὶ μακρὰ χέρια. Κατάλαβα γιατί τὸν ἔλεγαν «Κίτρινο δαίμονα». Τὰ μαλλιά του εἶχαν ἓνα παράξενο κίτρινο χρῶμα, τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν ποὺ λέγεται «καρότο». Ἦταν ξυρισμένος καὶ τὰ μάτια του βαθουλωμένα κάτω ἀπὸ τὰ χοντρά κοκκινωπά φρύδια του ἀγρίευαν ἀκόμα περισσότερο τὴν ἀποκρουστικὴ φυσιογνωμία του.

— Καλησπέρα, μίστερ...

— Μυραϊκ, ἔσπευσα νὰ συμπληρώσω

— Δὲν τὸ πιστεύω, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία. "Οποῖος κι' ἂν εἴστε καθεῖστε. Μοῦ ὑπέδειξε μιὰ ξύλινη πολυθρόνα ἀπέναντί του. Ἀπόρεσα γιατί δὲν παραδέχτηκε τ' ὄνομά μου. Ἐπειδὴ ὅμως εἶχα πάρει τὴν ἀπόφαση νὰ μὴ συζητήσω μαζί του δὲν ἐπέμεινα. Πῆγα καὶ κάθησα. Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή ἓνας ξηρὸς κρότος ἀκούστηκε καὶ βρέθηκα αἰχμάλωτος στὴν καρέκλα μου. Κάποιο μυστικὸ ἐλατήριο εἶχε στερεώσῃ τοὺς βραχίονάς μου μὲ σιδερένιους κλοιοὺς ἀπάνω στὰ χέρια τῆς πολυθρόνας. Ὁ Μίνροο κάγχασε.

— Ἐξυπνο σύστημα ἔ; Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἄνδρας μου τὸ σκέφτηκε. Ἐνα ἔλασμα ἐφαρμόζει τὴς «χειροπέδες» στὸν συνομιλητή μου. Ἐτσι μποροῦμε νὰ κουβεντιάσουμε χωρὶς μάρτυρας..... Σ' ἓνα νεῦμα τοῦ ἀρχηγοῦ του ὁ φύλακας μου βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

— Θ' ἀπορεῖς βέβαια γιατί βρίσκεσαι ἐδῶ;

— Φυσικά, ἀφοῦ σύμφωνα μὲ τὴ διαταγὴ σου ἔφυγα σήμερα τὸ πρωτὶ ἀπὸ τὸ Μπιτέρν.

— Ἐχεις δίκιο, θὰ σοῦ δώσω τὴν ἐξήγηση. Μόνο μὴ με διακόψεις κατόπιν θ' ἀπαντήσεις... Χθὲς τὴ νύχτα κάποια κυρία ἦρθε στὴν κάμαρά σου. Ἡ κυρία αὕτη εἶναι φίλη μας.

Ἐγὼ τὴν ἔστειλα κοντά σου. Ἦθελα νὰ βεβαιωθῶ ἂν ἀλήθεια εἶσαι ὁ Τζῶν Μυραϊκ. Σήμερα ἡ κυρία μοῦ ἔφερε τὴν ἀπάντηση. Βλέπεις αὕτη γνωρίζει καλὰ τὸν Τζῶν Μυραϊκ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ γελαστῇ, θέλησα ὡστόσο νὰ βεβαιωθῶ καὶ ὁ ἑαυτός μου. Ἐστειλα λοιπὸν ἓναν ἢ μᾶλλον δυὸ ἀπὸ τοὺς ἄνδρες μου νὰ σὲ συναντήσουν στὸ σταθμό...

— Θεέ μου, τραύλισα, κι' οἱ δυὸ λοιπὸν ἦσαν... ἦσαν...

— Ἀνθρώποι δικοί μου, μάλιστα. Ὁ ἓνας, ὁ κοντούλης, σοῦ ἔδειξε τὸν ἄλλον, ἐκείνον μὲ τὸ σταχτὶ κασκέτο καὶ σοῦ εἶπε πῶς σὲ παρακολουθοῦσε. Κατόπιν σοῦ ἔδωσε μιὰ διέυθυνση, τάχα γιὰ νὰ συναντήσεις τὴ νέα τοῦ νεκροταφείου.... Γι' αὕτην θὰ μιλήσουμε ἀργότερα. Ἦρθες λοιπόν, στὸ σπίτι καί....

Ὁ Μίνροο σταμάτησε γιὰ νὰ γελάσει μὲ τὴ καρδιά του.

—... Καὶ φέρθηκες ὅπως τὸ περίμενα. Ἄφησες δηλαδὴ τὰ δαχτυλικά σου ἀποτυπώματα στὸ ποτήρι σου. Ἡ ἐξέτασις τοὺς μᾶς ἔπεισε τελειωτικά πῶς δὲν εἶσαι ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου φέρεις τὸ ὄνομα. Ὅπως βλέπεις τὰ δαχτυλικά ἀποτυπώματα δὲν εἶναι ἀποκλειστικὸ προνόμιο τῆς ἀστυνομίας. Χρησιμεύει καὶ σὲ μᾶς...

Θυμήθηκα τὸ τηλεφώνημα ποὺ ἐμπόδισε τὸν νέο νὰ μοῦ δώσει μόνος του τὸ ποτήρι μου. Θαύμασα τὴν προνοητικότητά του.

—... Κατόπιν ἐξακολούθησε ὁ Μίνροο, ἔμεινες γιὰ λίγα λεπτὰ ὁ ἑαυτός σου. Κι' αὐτὸ ἔγινε ἐπίτηδες. Σηκώθηκες νὰ πάρεις τὸ ποτήρι σου καὶ εἶδες τὴν λέξη «Οὐέστον» γραμμένη σ' ἓνα χαρτὶ ἐπίτηδες ἐτοιμασμένο. Ἦμουν βέβαιος, πῶς ἡ περιέργεια θὰ σ' ἔκανε νὰ τὸ πάρεις στὰ χέρια σου. Ἐτσι ἂν τὰ δαχτυλικά ἀποτυπώματα τοῦ ποτηριοῦ δὲν ἦσαν εὐκρινῆ, τὸ χαρτὶ θὰ μᾶς τὰ παρουσίαζε ἀκόμα πιὸ καθαρά...

Ὁ Μίνροο γέλασε πάλι. Δὲν μπορεῖς νὰ μὴ γελάσω κι' ἐγὼ γιὰ τὴν ἀφάνταστη ἀφέλειά μου.

—... Κατόπιν τὸ αὐτοκίνητό μας σὲ πῆγε στὸ Χάμστεδ. Στὸ διάστημα αὐτὸ τῆς μακρᾶς αὐτῆς διαδρομῆς, οἱ ἄνθρωποι μοῦ ἐξέτασαν τὸ ποτήρι καὶ τὸ χαρτὶ καὶ παράβαλαν τὰ ἀποτυπώματα μ' ἐκεῖνα τοῦ Τζῶν Μυραϊκ. Δὲν μοιάζανε καθόλου. Τότε τηλεφωνήσαμε στὸ Χάμστεδ καὶ σὲ μετέφεραν ἐδῶ. Καλὰ τὰ κατάφερε ἔ;

— Θαυμάσια!

— Τώρα, θέλεις βέβαια, νὰ μάθεις γιατί ἔγιναν ὅλ' αὐτά; Ἡ θὰ σοῦ τὸ πῶ ἀμέσως: Δὲν ἐννοῶ νὰ μοιρασθῶ μὲ κανένα τὴν ἐφεύρεση τοῦ Οὐέστον. Στὴν ἀρχὴ θαρροῦσα πῶς εἶχα νὰ κάνω μὲ τὸν Τζῶν Μυραϊκ. Ἀλλὰ αὐτὸν δὲν τὸν λογάριζα εἶναι γελοῖος τύπος. Μὲ τὴ πρώτη φοβέρα μου θὰ ἔφευγε τρομοκρατημένος. Μὲ ἦταν διαφορετικὸ. Ἡ ὁμοιότης σου μ'

αὐτὸν μὰς γέλασε στὴν ἀρχή. Ὡστόσο ἔπρεπε νὰ μάθω, τί ξέρεις γιὰ τὴν ὑπόθεση καὶ νὰ βεβαιωθῶ, ἂν εἶσαι ἐπικίνδυνος ἐχθρός....

» Ἐνα ἐνδιαφέρον γράμμα βρέθηκε στὴν τσέπη σου. Πῶς ὅμως βρέθηκε στὰ χέρια σου ἐνῶ προορίζοταν γιὰ τὸν Τζῶν Μυραϊκ; Δίστασα ν' ἀπαντήσω ἀλλὰ ἀμέσως σκέφτηκα πῶς μιὰ, ποὺ ἤξερε, τόσα πολλά ἦταν περιττὸ νὰ τοῦ κρύψω τὴν ἀλήθεια.

— Τὸ γράμμα αὐτό, εἶπα, στάλθηκε στὴ λέσχη μου. Τ' ὄνομά μου εἶναι Μυραϊκ κι' ὁ ἄλλος τὸν ὁποῖο σωστά ὀνόμασες «ἡλίθιο» εἶναι ἐξάδελφός μου καὶ παληάνθρωπος. Ἐλειψα δυὸ χρόνια στὸ ἐξωτερικό. Αὐτὸς κρυβόταν πίσω ἀπὸ τ' ὄνομά μου. Σὰν γύρισα βρήκα τὸ γράμμα στὴ Λέσχη.

— Τώρα ἐννοῶ.

Γιὰ λίγα δευτερόλεπτα ὁ Μίνροο ἔμεινε σκεπτικός. Ὅταν ξαναμίλησε ὁ τόνος τῆς φωνῆς του εἶχε ἀλλάξει. Ἀπότομα διέταξε:

— Ἀπάντησε στὶς ἐρωτήσεις μου: Τί ἐννοεῖ ὁ καθηγητὴς λέγοντας «ἂς πάρει τὰ μαργαριτάρια μου»;

— Δὲν ἔχω ἰδέα.

— Πρόσεξε! Ἡ ἔλλειψις μνημονικοῦ μπορεῖ νὰ σὲ βλάψει.

— Σοῦ εἶπα τὴν ἀλήθεια. Δὲν ξέρω τίποτε.

— Ἀπάντησε σ' ἄλλη ἐρώτησή μου: Ποιὸ ἦταν τὸ κορίτσι ποὺ συνάντησες στὸ νεκροταφεῖο; Θὰ τὴ γνωρίζεις καλὰ γιὰ νὰ σπεύσεις στὸ ραντεβου, ποὺ σ' ἔρριξε στὰ δίχτυα μας. Ἐνοίωσα κρυφὴ χαρὰ στὴ σκέψη, πῶς ἡ νέα ποὺ τόσο μὲ εἶχε γοητέψει δὲν ἦταν ὄργανό τους. Ντρεπόμουν μάλιστα γιὰτὶ πρὸς στιγμή τὴν εἶχα ὑποψιαστεῖ.

— Θὰ μοῦ ἀπαντήσεις, ναὶ ἢ ὄχι; Περιμένω.

— Λυπᾶμαι, ἀλλὰ δὲν ξέρω. Ὁ Θεὸς ἂς μὲ συγχωρέσει, ἀλλὰ θαρροῦσα πῶς ἀνῆκε στὴ συμμορία σας.

— Ἀλλοῦ νὰ τὰ πεῖς αὐτά.

— Πῶς;

— Ἀρνεῖσαι λοιπὸν ν' ἀπαντήσεις; ...Στὸ κάτω κάτω, λίγο μ' ἐνδιαφέρει γιὰ τὸ κορίτσι. Ὑποθέτω πῶς εἶναι ἡ Ὑολάνδα ποὺ ἀναφέρει τὸ γράμμα. Ἐκεῖνο στὸ ὁποῖο ἐπιμένω νὰ μοῦ ἀπαντήσεις εἶναι: τί ξέρεις γιὰ τὰ μαργαριτάρια; Δὲν φαντάζεσαι βέβαια πῶς θ' ἀφήσω νὰ πᾶνε χαμένοι οἱ κόποι μου. Ἐμαθα πῶς ὁ γέρος εἶχε ἀφήσει ἐντολὴ νὰ θάψουν μαζὶ τοῦ τὰ μαργαριτάρια ἂν μέσα σὲ εἰκοσιτέσσερις ὥρες δὲν ἐρχόταν κανεὶς νὰ τὰ ζητήσει. Πῆγα τὴ νύχτα, τὸν ξέθαψα καὶ τὰ πῆρα. Βεβαιώθηκα πῶς σχετίζονται μὲ τὴν ἐφεύρεση σὰν διὰ βασα τὸ γράμμα, ποὺ βρέθηκε ἀπάνω σου. Μίλησε.

— Τί νὰ σοῦ πῶ, ἀφοῦ δὲν ξέρω. Μὲ κύτταξε κατὰμματα

χωρὶς ν' ἀποφύγω τὸ σκληρὸ βλέμμα του. Ἡ φυσιογνωμία του ἦταν σκληρὴ κι' ἡ φωνή του παγερά. Ἐνοίωσα σταγόνες ἰδρώτα στὸ μέτωπό μου.

— Πρόσεξε! Ἐνα ἀπὸ τὰ ὄργανά μου, κάποιος Κινέζος εἶναι μοναδικὸς στὴν τέχνη τῶν βασανιστηρίων. Ἄν σὲ παραδώσω σ' αὐτὸν θὰ σὲ κάνει νὰ μιλήσεις. Καλλίτερα νὰ μοῦ ἀπαντήσεις χωρὶς τὴν ἐπέμβασή του. Θὰ ξέρεις βέβαια, πῶς μιὰ σταγόνα νερό, ποὺ πέφτει σὲ κανονικὰ διαστήματα ἐπάνω στὸ κρανίον ἑνὸς ἀνθρώπου μπορεῖ νὰ τὸν τρελλάνει μετὰ δυὸ τρεῖς ὥρες. Ἐπειτα ὁ Κινέζος μου διασκεδάζει νὰ ρίχνει νερό μ' ἓνα χωνὶ στὸ στόμα τοῦ θύματος. Κι' ὁλοένα ρίχνει κι' ἄλλο νερό. κι' ἄλλο... φαντάζεσαι τὸ ἀποτέλεσμα.. Βουβὸς ἀπὸ φρίκη τὸν ἄκουγα. Μὲ σατανικὸ χαμόγελο ἐξακολούθησε:

— Ὁ Κινέζος μου εἶναι εἰδικὸς στὴ μέθοδο τοῦ «θανάτου μὲ τὶς χίλιες μαχαίριες». Μ' ἓνα ἀκονισμένο μαχαῖρι ἀφαιρεῖ μικρὰ κομμάτια ἀπὸ τὶς σάρκες τοῦ θύματος. Λίγο ἀπὸ τὴ μύτη, ἀπὸ τὸ αὐτί, ἀπὸ τὰ χεῖλη, τὰ μάγουλα, τὸ στήθος, ἓνα δάχτυλο... Μετρᾷ τὰ κομμάτια κι' αὐτὸ τὸν διασκεδάζει... Ὁ ἄθλιος γέλασε πάλι. Κι' ἐγώ, ἀνίσχυρος νὰ κινηθῶ τὸν ἄκουγα.

— Λίγο μὲ νοιάζει ἂν πεθάνεις προτοῦ μιλήσεις, θὰ μιλήσει ἡ Ὑολάνδα. Τὰ ὄργανά μου τὴν παρακολουθοῦν. Ὅπου νᾶναι θὰ μοῦ τὴν φέρουν ἐδῶ.

— Θεέ μου, τραύλισα, θὰ βασανίσετε ἓνα κορίτσι;

— Γιατί ὄχι; εἶπε μὲ ἀπάθεια.

Μὲ λύσσα ἀγωνίστηκα νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τοὺς κλοιοὺς ποὺ μὲ κρατοῦσαν αἰχμάλωτο στὴν καρέκλα μου. Ἐβρίζα, βλαστημοῦσα στὴ μάταιη προσπάθειά μου. Ὁ σατανᾶς μὲ κύτταζε μὲ θριαμβευτικὸ χαμόγελο. Μονομιᾶς ἔπαυσα ν' ἀγωνίζομαι. Δὲν ἤθελα νὰ γίνω γελοῖος στὰ μάτια τοῦ ἀθλίου μὲ τὶς μάταιες προσπάθειές μου. Ὁ Μίνροο χτύπησε ἓνα κουδοῦνι. Ὁ φύλακάς μου ἤρθε.

— Παρ' τον ἀπ' ἐδῶ! διέταξε ὁ Μίνροο. Ὁ «Κουτσομήτης» πιέσε ἓνα κουμπὶ στὴ χάρη τῆς καρέλλας κι' ἀμέσως βρέθηκα ἐλεύθερος. Σηκώθηκα.

— Αὔριο θὰ τὰ ξαναποῦμε Μυραϊκ. Κοιμήσου ἡσυχᾶ ἀπόψε. Στὸ διάστημα αὐτὸ ὁ Κινέζος θ' ἀκονίσει τὸ μαχαῖρι του. Δὲν ἀπῆντησα. Ἀκολούθησα τὸν φύλακά μου καὶ γύρισα στὴν κάμαρά μου. Μὲ κλείδωσε καὶ ἔμεινα μόνος μου.

VIII

Τὸ δωμάτιο μόλις φωτιζόταν ἀπὸ ἓνα κερί. Ὑπελόγισα πῶς δὲν θὰ βαστοῦσε παραπάνω ἀπὸ μιὰ ὥρα: Κατόπιν θὰ βρι-

σκόταν στο σκοτάδι. Κάθησα συλλογισμένος στη ἄκρη τοῦ κρεββατιοῦ. Ἦμουν καταδικασμένος σὲ φριχτὸ θάνατο. Ὁ Μίνροο δὲν θὰ μὲ πίστευε ὅσο κι' ἂν τὸν βεβαίωνα πῶς δὲν ἤξερα τίποτε. Θὰ μὲ παράδινε στὸν Κινέζο γιὰ νὰ μὲ βασανίσει. Ἀλλὰ κι' ἂν γινόμουν πιστευτός, πάλι θὰ μὲ σκότωναν γιατί ἤξερα πολλὰ γιὰ τὸν «Κίτρινο Δαίμονα» καὶ τοὺς φίλους του. Ἦμουν ἐπικίνδυνος ἐχθρός. Ἡ μόνη σκέψη ποὺ μὲ παρηγοροῦσε ἦταν ὅτι ἡ γλυκεῖα ἐκείνη δὲν ἀποτελοῦσε μέλος τῆς σπείρας. Ἄν ἦταν ἡ ὄχι ἡ Ὑολάνδα δὲν εἶξερα. Ἀπὸ τὰ λόγια τῆς δὲν ἦταν αὐτή. Τὴ φρίκη Θεέ μου, ἂν ἐπεφτε στὰ χέρια τους! Ἀλλὰ ἐπίσης φοβερό θάταν ἂν ἡ ἐφευρέσεις ἐπεφτε στὰ χέρια τῶν κοκοποιῶν: Ἄν ἡ ἐφευρέσεις μου—ἔλεγε τὸ γράμμα—πέσει σὲ χέρια ἐγκληματικά, ὁ κόσμος δὲν θάχε πιά ἀσφάλεια μέσα στὰ σπίτια του κι' ἡ Ὑολάνδα δὲν θὰ ὀφεληθεῖ...

Θεέ μου! Ἄς μποροῦσα νὰ ξεφύγω ἀπὸ τὰ χέρια τους! Ἀλλὰ πῶς; Ἦμουν φυλακισμένος, ἀνίσχυρος...

Θέλησα προτοῦ σβύσει τὸ κερί νὰ ἐξετάσω ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ δωμάτιο... Ἀλλοίμονο, δὲν ὑπῆρχε καμμιά ἐλπίδα νὰ γλυτώσω. Στάθηκε μπροστὰ στὸ καγκελόφραχτο παράθυρο καὶ μελαγχολικὰ κύταξα τὸ ἀπέναντι δάσος. Ὁ οὐρανὸς ἦταν συνεφιασμένος καὶ τὸ φεγγάρι κρυβόταν συχνὰ πίσω ἀπὸ τὰ σύννεφα. Ξαφνιάσθηκα ἐκείνη τῇ στιγμῇ, γιατί ἕνα μικρὸ λευκὸ ἀντικείμενο ἦρθε καὶ χτύπησε στὸ παράθυρο. Νόμισα πῶς ἦταν καμμιά νυχτερινὴ πεταλοῦδα ποὺ ἐλκύστηκε ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ κεριοῦ. Ἀμέσως ὅμως ἀντελήφθηκα πῶς ἦταν ἕνα κομμάτι χαρτί δεμένο μὲ σπάγγο, ποὺ κρεμόταν ἀπὸ ψηλά. Παραξευτεμένος τὸ πήρα, ἔλυσα τὸ σπάγγο καὶ τὸ τίναξα ἐλαφρὰ γιὰ νὰ εἰδοποιήσω τὸν ἀποστολέα πῶς τὸ χαρτί εἶχε φθάσει στὰ χέρια μου.

Μὲ χέρια ποὺ ἔτρεμαν ἀπὸ συγκίνηση, τὸ ξεδίπλωσα καὶ πλησίασα στὸ φῶς γιὰ νὰ δῶ, τί μοῦ ἔγραφαν.

«Θὰ σοῦ ρίξω τώρα, διάβασα, ἕνα στερεὸ σχοινί, ἀρκετὰ μακρὸ ὥστε νὰ φθάσει ἀπὸ τὸ παράθυρό σου ὡς τὸ ἔδαφος. Δέσε τὴν ἄκρη του στὸ κρεβάτι σου, γέρο μου, ἀλλὰ μὴ βγάλεις ἀκόμα τὴν ἄλλη ἄκρη ἀπὸ τὸ παράθυρο. Θὰ σοῦ στείλω κατόπιν μιὰ χειροβομβίδα, ἕνα ἀπομεινάρι τοῦ πολέμου, τοποθέτησέ την κοντὰ στὰ κάγκελλα τοῦ παραθυριοῦ κι' ἀμέσως πρέπει νὰ κρυφθεῖς. Τὸ φυτίλι κρατᾷ ἐφτά δευτερόλεπτα. Ὅταν ἡ βόμβα ἐκραγεῖ, ἂν εἶσαι ἀκόμα ζωντανός, ρίξε τὸ σχοινὶ ἀπὸ τὸ παράθυρο, ποὺ θάχει ἀνοιξεῖ ἀρκετὰ καὶ κατέβα. Τρέξε στὸ δάσος ὅπου θὰ σὲ περιμένω. Σὰν φθάσει ἡ βόμβα στὰ χέρια σου περίμενε δέκα λεπτὰ προτοῦ τὴ χρησιμοποιήσεις γιὰ νὰ μοῦ δώσεις καιρὸ νὰ φύγω. Δὲν

» ἔχω ἄλλο μέσον γιὰ νὰ σὲ βοηθήσω φίλε μου... Μόλις ἡ βόμβα ἐκραγεῖ φύγε γρήγορα, ἀ μ ἔ σ ω ς, προτοῦ σπεύσουν καὶ σὲ ἐμποδίσουν.

Στάθηκα μιὰ στιγμὴ κατάπληκτος. Ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ ἄγνωστος φίλος μου. Ἀλλὰ δὲν εἶχα καιρὸ γιὰ σκέψεις. Ἐπρεπε νὰ ἐνεργήσω ἀμέσως. Ἐσπευσα στὸ παράθυρο καὶ βρῆκα τὸ κουλουριασμένο σχοινί, ποὺ κρεμόταν δεμένο ἀπὸ τὸ σπάγγο. Τὸ πήρα, ἔδωσα τὸ σύνθημα καὶ ὁ σπάγγος ὑψώθηκε. Ἐσπευσα νὰ στερεώσω τὴ μιὰ ἄκρη τοῦ σχοινοῦ στὸ πόδι τοῦ κρεββατιοῦ καὶ βεβαιώθηκα πῶς θὰ κρατοῦσε τὸ βάρος μου. Ξαναγύρισα στὸ παράθυρο τῇ στιγμῇ, ποὺ κατέβαινε ἡ βόμβα τὴν πήρα καὶ πάλι ἔδωσα τὸ σύνθημα. Ὁ σπάγγος ἀνέβηκε. Κύταξα τὴ συσκευή ποὺ κρατοῦσα στὰ χέρια μου. Ἦταν μιὰ βόμβα τετράγωνη, ἕνα εἶδος ποὺ δὲν μοῦ ἔτυχε νὰ μεταχειριστῶ τὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου. Ἐνα χαρτάκι ἦταν στερεωμένο ἀπάνω. Διάβασα τὰ ἐξῆς:

«Βγάλε τὴ καρφίτσα τραβώντας τὸ χαλκὰ. Τὸ μηχανήμα » θὰ λειτουργήσει κι' ἡ θρυαλλίδα θ' ἀνάψει αὐτόματα. Κρὺ » ψου προτοῦ περάσουν τὰ ἐφρά δευτερόλεπτα. Μεταχειρίσου » τὸ στρῶμα καὶ τίς κουβέρτες σου γιὰ πρόχωμα... Καλὴ τύχη! » Χάρισέ μου τὰ δέκα λεπτὰ γιὰ νὰ φύγω...

Χαμογέλασα. Οἱ ὁδηγίες ἦσαν περιττές. Ἦξερα, τί ἔπρεπε νὰ κάνω. Ἐστησα τὸ τραπέζι ὀρθὸ στὸ βάθος τῆς κάμαρας, κοντὰ στὸ κρεβάτι. Σώριασα ἀπὸ πάνω τὸ στρῶμα καὶ τίς κουβέρτες. Ὑπελόγισα τὰ δέκα λεπτὰ κατόπιν τοποθέτησα τὴ βόμβα στὸ παράθυρο, τράβηξα τὸν κρίκο κι' ἀμέσως χῶθηκα κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι.

Μόλις πρόλαβα νὰ κρυφθῶ κι' ἡ βόμβα ἔσκασε μὲ τρομαχτικὸ κρότο. Κομμάτια ἔπεσαν ἀπὸ τὴν ὀροφὴ καὶ γέμισαν τὴν κάμαρα μὲ σκόνη καὶ συντρίμια. Εὐτυχῶς δέ, ἔπαθα τίποτε. Τυφλωμένος ἀπὸ τὸν καπνὸ, μέσα στὸ σκοτάδι, γιατί τὸ κερί εἶχε σβύσει, βρῆκα τὴν ἄκρη τοῦ σχοινοῦ καὶ ἔσπευσα στὸ παράθυρο. Τὰ κάγκελλα εἶχαν πέσει καὶ τὸ ἀνοιγμα ἦταν ἀρκετὰ εὐρύχωρο γιὰ νὰ περάσω. Πιάστηκα ἀπὸ τὸ σχοινὶ καὶ ἄρχισα νὰ κατεβαίνω. Σὲ λίγο ἔρριξα κάτω μιὰ ματιὰ καὶ εἶδα πῶς μόλις δέκα πόδες μὲ χωρίζαν ἀκόμα ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Κατέβηκα ἀκόμα καὶ ξανακύτταξα. Μὲ φρίκη ἀντελήφθηκα πῶς ἐνῶ κατέβαινα, ὡστόσο ἡ ἴδια πάντοτε ἀπόσταση μὲ χωρίζε ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Ἀμέσως κατάλαβα. Κάποιος ἀπὸ πάνω μὲ ἀνέβαζε ἐνῶ ἐγὼ κατέβαινα! Εἶχαν ἀνακαλύψει τὸν τρόπο τῆς φυγῆς μου. Ἀδίσταχτα, μὲ κίνδυνο νὰ σπάσω κανένα κόκκαλο, ἀφέθηκα νὰ πέσω. Σηκώθηκα ζαλισμένος, βεβαιώθηκα πῶς ἦμουν γερός καὶ σὰν φυσέκι ξεκίνησα γιὰ τὸ δάσος. Μερικοὶ πυροβολισμοὶ ἀκούστηκαν, εὐτυχῶς χωρὶς ἀποτέλεσμα. Τὰ βαρεῖα

σύννεφα είχαν σκεπάσει τὸ φεγγάρι κι' ἔτσι γλύτωσα. Στὴν εἴσοδο τοῦ δάσους σκόνταψα καὶ ἔπεσα ἀπάνω σ' ἓνα κομμένο κορμὸ δένδρου, ἀλλὰ ἀμέσως ἓνα γερὸ χέρι μὲ συγκράτησε.

— Μπράβο! Καλὰ τὰ κατὰφες, εἶπε κάποιος δίπλα μου, γρήγορα τώρα ἀκολουθήσέ με. Μήπως χτύπησες πουθενά; Μόλις διέκρινα μέσα στὸ σκοτάδι μιὰ ἀνδρική σιλουέττα.

— "Ὁχι, εἶμαι καλὰ. Ποῦ πηγαίνουμε;

— Μὴ ρωτᾷς τίποτε. "Ελα μαζί μου.

Ὁ σωτήρας μου μὲ πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μὲ ὡδήγησε μέσα στὸ πυκνὸ δάσος. Προχωρήσαμε σιωπηλοὶ ὥσπου φθάσαμε στὸ δρόμο. "Ενα αὐτοκίνητο στάθμευε ἐκεῖ μὲ σβυστά φῶτα.

— Προσοχή τώρα, ἐπιθύρισε ὁ σύντροφός μου, θὰ περάσουμε τὸ ἀνοιγμα τοῦ δάσους. Τὸ νοῦ σου μὴ μᾶς ἔρθει καμμιὰ σφαῖρα. Σκυφοτοῖ προχωρήσαμε ἀπὸ δένδρο σὲ δένδρο.

— Γρήγορα! "Εμπα!, εἶπε ὁ σωτήρας μου καὶ μ' ἔσπρωξε μέσα στ' ἀμάξι. Μπήκε κι' αὐτὸς καὶ κάθησε δίπλα μου. Τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε καὶ σὲ λίγο τρέχαμε ὁλοταχῶς στὸν ἐξοχικὸ δρόμο, ποῦ φωτιζόταν τώρα ἀπὸ τοὺς ἀναμμένους προβολεῖς μας.

— Δὲν ξέρω πῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, εἶπα, μὲ σώσατε ἀπὸ βέβαιο θάνατο.

Γύρισα καὶ κύτταξα τὸν νέο, ποῦ καθόταν δίπλα μου. "Ήταν ἓνα ὠραῖο παλληκαρι μὲ γελαστὰ μάτια.

— "Ας μὴ γίνεται λόγος... Τ' ὄνομά μου εἶναι Ρέϋ "Ελμοτ.

— Τὸ δικό μου εἶναι Ζάν Μυραϊκ.

— Τὸ ξέρω.

— Ἀπορῶ πῶς ξέρατε ὅτι ἤμουν αἰχμάλωτος τῆς σπείρας;

— Θὰ τὸ μάθεις ἀργότερα.

— Ποῦ πηγαίνουμε;

— Ἡ νέα ποῦ συνάντησες στὸ νεκροταφεῖο θέλει νὰ σὲ δεῖ.

"Ανατρίχιασα. Πάλι ἡ ἴδια αἰτία, ἡ ἴδια ἀφορμὴ ποῦ μὲ εἶχε κάνει νὰ πάω στὸ σπῖτι τοῦ Τσέλη.

Ὁ Ρέϋ "Ελλιὸτ γέλασε εὐθυμα καὶ εἶπε.

— Τί θὰ ἔλεγες ἂν σοῦ παρουσίαζα ἀμέσως τὴν κυρία;...

— Μὰ

— Κύτταξε τὸν σωφὲρ μας!

Σαστισμένος κύτταξα. Τὸ πρόσωπο ποῦ γύρισε καὶ μοῦ χαμογέλασε ἦταν ἡ ἀπαράμιλλη νέα τῶν ὀνείρων μου!

— Πῶς διάβολο, βρέθηκες στὰ χέρια τῆς σπείρας; ρώτησε ὁ νέος.

— "Ὁχι θεληματικὰ βέβαια, ἀπήντησα μὲ ἐπιφύλαξη γιατί μετὰ τὴν περιπέτειά μου δισπιστοῦσα, μήπως μοῦ ἔστησαν παγίδα.

— Πῶς γελάστηκες ἔτσι;

— "Ὅπως γελιοῦνται οἱ σύζυγοι, ποῦ δὲν ξέρουν τί τοὺς γίνεται. "Ήμουν ἀνύποπτος.

— Μήπως γελάστηκες ἐξ αἰτίας τῆς κυρίας;

— Ναί. "Ὅταν ἀποβιβάστηκα στὸ σταθμὸ τοῦ Λονδίνου, ἓνα ἄτομο μοῦ ἔδωσε μιὰ σημείωση μὲ τὴ διευθύνση τῆς κυρίας καὶ μοῦ εἶπε πῶς μὲ περιμένει ἐκεῖ. Τὸ πίστεψα καὶ πῆγα. Οἱ συμμορίτες σὰν βεβαιώθηκαν πῶς δὲν ἤμουν ὁ ἐξάδελφός μου μὲ ἀπήγαγαν.

— Νόμιζαν πῶς εἶσαι ὁ Τζὼν Μυραϊκ;

— Ναί. "Ίσως γι' αὐτὸ μὲ εἰδοποίησαν δυὸ φορές νὰ μὴ μπευρδεύομαι στὴ δουλειά τους ἐνῶ ἦταν τόσο εὐκόλο νὰ μὲ ξεκάνουν. Τούλάχιστον χρωστῶ αὐτῇ τῇ χάρῃ στὸν ἐξάδελφό μου... Ἀλήθεια τὸν γνωρίζεις;

— Τὸν γνώρισα τελευταίως.... Εἶναι καταπληκτικὸ πῶς τοῦ μοιάζεις. Εὐτυχῶς μόνον στὴν ἐμφάνισή πρόσθεσε γελώντας, ἂν ἡ κυρία δὲν ἔβλεπε τὸ σημάδι στὸ χέρι σου κι' αὐτὴ θὰ γελιόταν. Ἀπορῶ πῶς οἱ συμμορίτες δὲν τὸ πρόσεξαν.... "Αν σκότωναν τὸν ἐξάδελφό σου ἡ ἀπώλεια δὲν θᾶταν μεγάλη γιὰ τὴν κοινωνία.....

— Εἶναι μακρὰ ἀκόμα; ρώτησα γιατί νύσταζα τρομερά.

— Καμμιὰ ὥρα, ἂν δὲν μᾶς τύχει κανένα ἀπρόοπτο

— Ἐλπίζω νὰ μὴ μᾶς κυνηγήσει ὁ Κίτρινος Δαίμονας.

— Ποιὸς εἶναι αὐτός;

— Ὁ ἀρχηγὸς τῆς σπείρας. Δὲν τὸν ξέρεις;

— "Ὁχι. Ποτὲ δὲν ἔτυχε νὰ τὸν δῶ.

— Λέγεται Μίνροο. "Ετσι μοῦ εἶπαν τούλάχιστον. Ὁ ἄθλιος εἶναι Κίτρινος ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια, μαλλιά, ἐπιδερμίδα καὶ ψυχὴ. Εἶναι ἓνας σιχαμερός, ἀπαίσιος ἄνθρωπος.

— "Ὅσο γι' αὐτό, τὸ φαντάζομαι.

— Πῶς γίνεται νὰ ξέρεις τὸ σπῖτι καὶ κι' ὅχι τ' ὄνομά του;

— Εἶναι ὁλόκληρη ἱστορία, θὰ σοῦ τὴν πῶ σὰν φθάσουμε στὸ σπῖτι μας. Σὲ συμβουλεύω νὰ πάρεις ἓναν ὑπνάκι, τὸ ἴδιο θὰ κάνω κι' ἐγώ. Εἶμαι πολὺ κουρασμένος.

"Ήμουν κι' ἐγὼ κατάκοπος, γιατί τὸ προηγούμενο βράδυ εἶχα μείνει ἄυπνος μὲ τὴν περιπέτεια τοῦ νεκροταφείου καὶ κατόπιν μὲ τὴν ἐπίσκεψή τῆς "Ανν... "Εκλεισα τὰ μάτια μου. Θὰ κοιμήθηκα ἀρκετὴ ὥρα γιατί σὰν ξύπνησα εἶχα φθάσει. Τὸ αὐτοκίνητο προχωροῦσε σιγὰ σὲ μιὰ δεινροστοιχία καὶ τέλος στάθηκε μπροστὰ σ' ἓνα μεγάλο ἐξοχικὸ σπῖτι.

— Ρέϋ, εἶπε ἡ νέα, ὡδήγησε τὸν Μίστερ Μυραϊκ στὴ βιβλιοθήκη, πηγαίνω νὰ φέρω τίποτε φαγώσιμα. Δὲν θ' ἀργήσω. Ἡ νέα ἔτρεξε στὸ σπῖτι καὶ μεῖς ἀκολουθήσαμε πρὸ σιγᾶ. Ὁ "Ελλιὸτ μὲ ἔμπασε σ' ἓνα εὐρύχωρο δωμάτιο μὲ ἀπλὴ ἐπί-

πλωση. Μιά πελωρία βιβλιοθήκη έπιανε τούς τρεις τοίχους. Στο κέντρο της ελεύθερης πλευράς, υπήρχε ένα μεγάλο τζάκι. Ένα βαρύ τραπέζι που χρησίμευε ως γραφείο βρισκόταν στη μέση και μερικές αναπαυτικές πολυθρόνες συμπλήρωναν το ευχάριστο σύνολο. Μ' έρεσε και τὸ εἶπα.

— 'Η Λόϊ έδωσε τὸ γοῦστο της, εἶπε ὁ Ρέϋ.

— Λόϊ;

— Ναί. "Ετσι λέγεται ἡ κυρία.

'Η νέα μπήκε εκείνη τὴ στιγμή στὸ δωμάτιο. Κρατοῦσε ἕνα δίσκο φορτωμένο μὲ σάνδουιτς καὶ διάφορα μεζελίκια καὶ ἕνα κανάτι μὲ μύζα. Κι' οἱ τρεῖς φάγαμε μὲ πολλὴ ὄρεξη. 'Η νέα εἶχε βγάλει τὴ μπλουζα τοῦ σωφέρ κι' ἦταν ἀλήθεια χαριτωμένη μὲ τὸ ἀπλὸ φόρεμά της καὶ τὶς ἄτακτες μποῦκλες τῶν μαλλιών της ποὺ πλαισιώναν τὸ ὁμορφὸ πρόσωπό της. Ὁ "Ελλιὸτ ἀφοῦ κάπνισε ἕνα τσιγάρο σηκώθηκε κι' εἶπε πὼς θὰ πηγαινε νὰ πλαγιαίσει.

— Νυστάζω, εἶπε, ἂν ἐσεῖς ἔχετε διάθεση γιὰ κουβέντα, φαντάζομαι πὼς θάχετε πολλὰ νὰ πῆτε. Καληνύχτα.

Ὁ "Ελλιὸτ φίλησε ἀπαλὰ τὴ νέα στὸ μέτωπο κατόπιν μοῦ έδωσε τὸ χέρι.

— Καληνύχτα Μυραίκ.

— Καληνύχτα "Ελλιὸτ, σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴ βοήθειά σου.

— Οὔτε νὰ τὸ σκέφτεσαι, εἶπε εὐθυμὰ καὶ βγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

— 'Υποθέτω πὼς κι' ἐσεῖς θὰ εἴσθε κουρασμένος μίστερ Μυραίκ, εἶπε ἡ νέα, ὕστερα ἀπὸ τόσες περιπέτειες.

— Ναί. Εἶμαι ἀκόμα ζαλισμένος.

— Τὸ πιστεύω. Θὰ ἤθελα ὥστόσο, προτοῦ πᾶτε νὰ κοιμηθεῖτε, νὰ μοῦ πῆτε μ' ὅλες τὶς λεπτομέρειες, ὅσα συνέβησαν ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ χωριστήκαμε στὸ κοιμητήριο.

— Προτοῦ σᾶς πῶ τὰ καθέκαστα, ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ ἀπαντήσετε σὲ μιὰ ἐρώτηση, ποὺ σᾶς ἔκανα τότε καὶ ἔμεινε ἀναπάντητη.

— Ποιὰ ἐρώτηση; 'Απήντησα σὲ ὅλες.

— Ὅταν ρώτησα, ἂν εἴστε ἡ 'Υολάνδα, δὲν μοῦ ἀπαντήσατε.

— Θέλετε νὰ σᾶς πῶ μιὰ μικρὴ ἱστορία;

— Σᾶς ἀκούω.

— Κάποτε, ὁ καθηγητὴς Οὔέστον πῆγε σ' ἕνα παρθεναγωγεῖο. 'Η διευθύντρια τὸν εἶχε προσκαλέσει γιὰ νὰ μοιράσει τὰ βραβεῖα σὶς μαθήτριες. Ὁ γέροντας εἶχε τρυφερὴ καρδιά. Γοητεύτηκε ἀπὸ τὴν ὁμορφιά της νέας ποὺ πῆρε τὸ πρῶτο βραβεῖο. Κι' ἐπειδὴ ἦταν ἔρημος στὸν κόσμον, ἀποφάσισε νὰ κληροδοτήσει σ' αὐτὴ τὴ νέα τὴν τελευταία ἐφεύρεσή του. Εἶχε κρατήσει μυστικὴ τὴν ἐπιθυμία του καὶ μονάχα σ' ἕνα φίλο

του ἐμπιστεύτηκε τὴν ἀπόφασή του... Σᾶς ἐνδιαφέρει ἡ ἱστορία μου;

— Πολὺ μάλιστα.

"Ηξερα τώρα θετικὰ πὼς ὁ Μίνροο δὲν γνώριζε τὴν ἱστορία αὐτὴ ὡς τὴ στιγμή, ποὺ τὸ γράμμα τοῦ Οὔέστον ἔπεσε στὰ χέρια του. Τὸ μόνο ποὺ ἤξερε ἦταν πὼς υπήρχε κάποια σπουδαία ἐφεύρεσις. Δὲν δίστασε νὰ ξεκάνει τὸν δυστυχισμένο γέροντα γιὰ νὰ τοῦ τὴν κλέψουν.

— Θέλετε τώρα νὰ μοῦ πῆτε ὅ,τι γωρίζετε; εἶπε ἡ νέα. Τῆς διηγήθηκα ὅσα μοῦ εἶχαν συμβεῖ, χωρὶς νὰ παραλείψω τίποτε. Μὲ ἄκουσε προσεχτικὰ ὡς τὸ τέλος.

— Εξηγήσατέ μου, εἶπα τελειώνοντας, πὼς μάθατε ὅτι βρισκόμουν στὰ χέρια τῆς σπείρας καὶ πὼς βρέθηκε ὁ "Ελλιὸτ ἀπάνω στὴ στέγη τοῦ σπιτιοῦ γιὰ νὰ βοηθήσει τὴ φυγὴ μου; 'Η νέα γέλασε.

— Ὁ Ρέϋ παρακολουθοῦσε τὴ σπείρα. Εἶδε ὅτι δυὸ ἀπὸ τὰ μέλη της σᾶς εἶχαν στήσει καρτέρι στὸ σταθμὸ τοῦ Λονδίνου. Παρακολούθησε τὴν κωμωδία, ποὺ παίχτηκε εἰς βάρος σας. Μὲ τὴν ἰδέα πὼς εἴστε ὁ ἐξάδελφός σας δὲν ἀνακατεύτηκε. Βλέπετε δὲν μὲ εἶχε δεῖ μετὰ τὴ συνάντησή μας στὸ κοιμητήριο τοῦ Μπιτέρν. Εὐτυχῶς εἶχε τὸ αὐτοκίνητό του κι' ἔτσι σᾶς ἀκολούθησε ὡς τὸ σπῖτι τοῦ Τσέλση κι' ἀπὸ ἐκεῖ στὸ σπῖτι τοῦ Χάμστεδ. 'Εκεῖ μέναιτε πολὺ λίγο. Σᾶς εἶχαν ναρκώσει καὶ σᾶς μετέφεραν ἀναίσθητο ὡς τὸ αὐτοκίνητο... Σᾶς εὐγνωμονοῦμε γιὰτὶ ἤθελά σας μᾶς ὑποδείξατε τὸ καταφύγιο τῆς σπείρας... Ὁ Ρέϋ γύρισε ἀμέσως στὸ σπῖτι καὶ μοῦ εἶπε, τί συνέβη. Κατάλαβα πὼς εἶχε γελαστὴ νομίζοντας πὼς εἴστε ὁ Τζὼν Μυραίκ. 'Αποφασίσαμε νὰ σᾶς σώσουμε. Σχεδιάσαμε μὲ τὴν ἡσυχία μας τὸν τρόπο τῆς φυγῆς σας καὶ σὺν νύχτωσε ἤρθαμε. Τ' ἄλλα τὰ ξέρετε.

— Ποῦ βρῆκε τὴ βόμβα;

— Τὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου εἶχε πληγωθεῖ καὶ στὴν ἀνάρρωσή του δίδασκε στοὺς στρατιῶτες τὸν χειρισμὸ τῶν χειροβομβίδων. Αὐτὴν τὴν εἶχε κρατήσει γιὰ ἐνθύμιό. Γιὰ ν' ἀνεβεῖ στὴ στέγη σκαρφάλωσε ἀπὸ τὸ σωλῆνα τοῦ νεροῦ.

— Οἱ δυὸ σας, ἀποτελεῖτε ἕνα τολμηρὸ ζευγάρι. Δὲν ξέρω πὼς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω;

— 'Αφήστε τα αὐτά. Δὲν μοῦ εἶπατε τί ἔγραφε ὁ καθηγητὴς στὸ γράμμα ἢ μήπως σκέπτεστε πάντοτε νὰ τὸ πῆτε μονάχα στὴ Σκώτλανδ Γυάρδ;

— Αὐτὸ σκέπτομαι νὰ κάνω. "Αλλωστε τὰ γνωρίζετε ὅλα.

— "Ισως ὅχι ὅλα. "Αν ὅμως πᾶτε στὴ Σκώτλανδ Γυάρδ θὰ ἐναντιωθεῖτε στὴ θέληση τοῦ Οὔέστον.

— Ξεχνάτε πώς είμαι ο μόνος μάρτυς του έγκλήματος του νεκροταφείου. Είναι καθήκον μου να μιλήσω.

— Φυσικά. "Αν όμως μαθευθεί ή μυστική έφεύρεσις του Ουέστον ή "Υολάνδα θα άδικηθεί. Δεν μπορείτε ν' αναβάλλετε την καταγγελία σας ;

— Μπορώ να την αναβάλλω, αλλά τί θα κάνω μόνος μου έναντιόν ολόκληρης σπείρας; "Αν ή Σκώτλανδ Γυάρντ αναλάβει την υπόθεση υπάρχει έλπίς να πάρει κάτι τί ή "Υολάνδα, αν όμως με ξεπαστρέψουν θα χαθεί κάθε έλπίδα.

— Αλλά δεν θα είστε μόνος. Δεν τó σκεφθήκατε αυτό ;

— "Ο Ρέυ κι' όλοι οί φίλοι της "Υολάνδας.

— Συμπεριλαμβάνεστε μεταξύ των φίλων της ;

— Βεβαίως ! είπε ή νέα με θέρμη.

— Τότε άς γίνει τó θέλημα του καθηγητού.

— Είμαστε σύμφωνοι λοιπόν.

— Η νέα μου έδωσε τó χέρι της και τó έφερα στα χείλη μου.

IX

Τό πρωί, όταν άνοιξα τά μάτια μου, είδα τόν Ρέυ δίπλα στο κρεβάτι μου. Με είχε τραντάξει δυνανά για να ξυπνήσω.

— Σήκω ! Μόλις προφθαίνεις να κάνεις την τουαλέττα σου. Τό γεύμα είναι έτοιμο.

— Τό γεύμα ! Αλλά τί ώρα είναι λοιπόν ;

— Μεσημέρι. Έχασες τó πρόγευμα κι' φαντάζομαι πώς πώς θα πεινάς. Έκτός αν προτιμάς να ξανακοιμηθείς ως την ώρα του δείπνου.

— "Οχι δά. Πεινώ θα ξανακοιμηθώ άμέσως.

— "Οραϊα. Θα με βρείς στόν κήπο.

— Αναπαυμένος από τόν ύπνο, ξεκούραστος από τó μπάνιό μου, κατέβηκα στόν κήπο μ' εξαιρετικό κέφι. Ήταν μιá υπέροχη μέρα κι' ό τóπος όλος μοσχοβολούσε από χιλιάδες τριαντάφυλλα.

— Έχω ένα γράμμα για σένα, είπε ό Ρέυ θα σου τó δώσω όταν σηκωθούμε από τó τραπέζι.

Πήγαμε μαζί στην τραπεζαρία και κατσούφιασα σάν είδα πώς υπήρχαν μονάχα δυό θέσεις.

— Η Λού πήγε στο Λονδίνον, έξήγησε ό Ρέυ, σε παρακαλεί να την συγχωρέσεις. Τό γράμμα είναι δικό της

Σάν αποφάγαμε άνοιξα τó γράμμα και διάβασα τ' ακόλουθα :

— Αγαπητέ Ζάν—μου επιτρέπεις πιστεύω να σε ονομάζω » έτσι.—Στό έξης, μιá που θα είμαστε φίλοι, θέλω μ'α μέ » λές «Λού» και να φωνάζεις τόν Ρέυ με τó μικρό όνομα του. » Θα σου έξηγήσω άργότερα γιατί αναγκάστηκα να φύγω προ-

» του σε δώ σήμερα, αλλά ήταν άνάγκη. Θέλω να σου άνα- » θέσω μιá μικρή δουλειά. Σου έσωκλείνω μιá φωτογραφία » της νέας για την όποιá ενδιαφερόμαστε όλοι. Πρέπει να μά- » θεις τó οικογενειακό όνομά της. Τό μόνο που ξέρω είναι ότι » σπούδασε στο Μπράϊτον, στο Σάνδμπανγκ. Πήγαινε στη σχο- » λή με κάποια πρόφαση και ένήργησε όπως ξέρεις. Κατόπιν » έλα στο Λονδίνον, θα με συναντήσεις στο χώλλ του Κά- » λτον στις 7 μ. μ. θα πιούμε ένα κοκταϊήλ και θα κουβεν- » τιάσουμε.

Καλή άντάμωση. Λόϊ

Κύτταξα τή φωτογραφία. Ήταν ώραϊο κορίτσι

— Ξέρεις τί μου γράφει ή... Λόϊ ;—ρώτησα τόν Ρέυ.

— Ναί. Μου είπε να σε πάω ως εκεί με τ' αυτοκίνητό μας.

— Πόσο απέχει τó Μπράϊτον ;

— Είκοσι μίλια περίπου. "Αν φύγουμε άμέσως σε μιáμιση ώρα θαάμαστε φθασμένοι.

— Βιάζεσαι βλέπω.

— Ναί. Θέλω να γυρίσω γρήγορα στο Λονδίνον.

— Μπορώ ν' άργήσω στο Μπράϊτον. Μη με περιμένεις θα γυρίσω με τó τραίνο. Θα συναντηθούμε στις 7 στο Κάριλτον.

— Ναί. Θα έρθω εκεί. "Αν θέλεις, πηγαίνουμε.

— Είμαι έτοιμος.

Μετά πέντε λεπτά, τó αυτοκίνητό μας έτρεχε με τόση ταχύτητα, που άσφαλώς αν δεν τó οδηγούσε ό ίδιος ό Ρέυ θα είχαμε σκοτώθει δέκα φορές. Στο Μπράϊτον χωριστήκαμε. "Ο Ρέυ γύρισε στο Λονδίνον και έγώ πήρα ένα ταξί! Μελέτησα καλ'α τή φωτογραφία που κρατούσα κι' ήμουν βέβαιος πώς θ' άναγνώριζα την "Υολάνδα ανάμεσα σε χίλια κορίτσια. Αμφιβάλλω αν υπάρχει δεύτερο κορίτσι στόν κόσμο με τó μοναδικό φωτοστέφανο των πλούσιων μαλλιών της. Χτύπησα τó κουδοι'νι του σχολείου και ζήτησα να μιλήσω στη διευθύντρια. "Η καμαριέρα μ' έμπασε σ' ένα σαλονάκι. Μου είπε να περιμένω λιγάκι γιατί ή κ. διευθύντρια ήταν άπασχολημένη και δεν ήξερε αν θα μπορούσε να με δεχθεί. Για να περάσει ή ώρα κύτταξα τις φωτογραφίες που στόλιζαν τούς τοίχους. Ήσαν όμιλοι κοριτσιών και σκέφτηκα πώς ίσως θ' άνακάλυπτα την "Υολάνδα μεταξύ των άλλων. "Η πρώτη και ή δεύτερη δεν μου φανέρωσαν εκείνη, που ζητούσα. Στην τρίτη όμως την είδα. Ήταν άδύνατο να κάνω λάθος. Τά ίδια πλούσια μαλλιά, τά ίδια γελαστά μάτια. "Η καρδιά μου χτύπησε δυνατά Γρήγορα προτού έρθει κανείς διάβασα τά όνόματα των κοριτσιών. "Η "Υολάνδα ήταν ή τρίτη στην τελευταία σειρά. "Υολάνδα Γκάρτον! Είχα μάθει έκείνο, που ήθελα. Την ίδια στιγμή

ή πόρτα άνοιξε καί μιιά ήλικιωμένη γυναίκα μπήκε στο δωμάτιο.

— Ζητήσατε νά μου μιλήσετε σέρ ;

— Μμ... ναι... δηλαδή..

Δέν μ' άφηκε νά τελειώσω καί ειπε.

— Λυποῦμαι γιατί δέν εύκαιρῶ τώρα. "Αν πρόκειται για έγγραφη νέας μαθήτριας, πρέπει νά ξέρετε οτι οί θέσεις είναι συμπληρωμένες. "Αργότερα ίσως.

— Τί κρίμα, έσπευσα νά πῶ.

— Σας σύστησε κανείς στο σχολείο μας ; Σας ρωτῶ γιατί αν έχετε καμιά φιλική σύσταση ίσως μπορέσουμε νά κάνουμε εξαίρεση.

Σκέφτηκα άμέσως νά ώφεληθῶ καί ειπα.

— "Ο μακαρίτης καθηγητής Ουέστον, μου μίλησε κάποτε για σας.

— "Α! τόν δυστυχισμένον, τί τραγικό τέλος !

— Πολύ θλιβερό ! Είχε ενδιαφερθεί ὁ μακαρίτης για μιιά νέα, έξυπνη καί χαριτωμένη, τήν "Υολάνδα Γκάρτον.

— Ναί. "Η "Υολάνδα είχε ένθουσιάσει τόν καλό γέροντα. Θυμάμαι πῶς ὅταν ήρθε για νά μοιράσει τά βραβεία, τοῦ είχε κάνει έντύπωση ή αντίληψις τής νέας... "Αν θέλετε Μίστερ Μυραϊκ άφίστε μου τή διεύθυνσή σας καί μόλις άδειάσει μιιά θέση θά προτιμηθεί ή κόρη σας.

Εύχαρίστησα καί έφυγα. Πήγα στο σταθμό καί πήρα τὸ πρώτο τραίνο για τὸ Λονδίνον. Σκληρές σκέψεις με βασάνιζαν. Πῶς ήταν δυνατόν ή Λοί νά εργάζεται για τή "Υολάνδα καί νά μὴ ξέρει καν τ' ὄνομά της ; Μὴ τυχόν με κορόϊδευσαν αὐτή κι' ὁ Ρέϋ. "Ηταν σφάλμα μου, πού δέν είχα πάει έξ αρχής στη Σκώτλανδ Γυάρδ. Για ποιο λόγο νά με στείλει ή Λοί στο σχολείο για νά πάρω πληροφορίες ; Μὴ τυχόν ήταν τέχνασμα για νά με βγάλει από τή μέση για νά μὴν πάω στην "Αστυνομία ;

"Η πρώτη μου δουλειά μόλις έφθασα στο Λονδίνον ήταν νά πάω στο δωμάτιό μου για ν' αλλάξω φορεσιά. Τὸ κοστοῦμι μου βρισκόταν σέ κακή κατάσταση μετά τήν περιπέτειά μου. "Ωστόσο, μετά νεωτέρα σκέψη, αποφάσισα προτοῦ πάω στη Σκώτλανδ Γυάρδ, νά συναντήσω τή Λοί στο Κάρλτον. "Ηταν δίκηγο ὕστερα από ὅτι είχαν κάνει για μένα, νά δώσω στη Λοί καί τόν Ρέϋ τήν εύκαιρία νά έξηγηθοῦν μαζί μου. "Ενα ταξί με πήγε σέ λίγα λεπτά στο Κάρλτον. Κάθησα σ' ένα τραπεζάκι στο μεγάλο χώλλ. "Η Λοί δέν φαινόταν πούθενά Παρήγγειλα ένα κοκταίηλ καί κάθε τόσο έρριχνα μιιά ματιά στο ρολόί μου. Δέκα λεπτά είχαν περάσει από τήν ὀρισμένη ὥρα. "Ανυπομονοῦσα γιατί κάθε λεπτό πού περνοῦσε ήταν χαμένος καιρός για τούς αστυνομικούς πού θά καταδίωκαν τόν Μίνροο καί τούς συντρόφους του. "Αποφάσισα νά πε-

ριμαίνω άλλα πέντε λεπτά. "Αν ὡς τότε ή Λοί δέν έρχόταν θά έφευγα. Με τὸ ρολόί στο χέρι περίμενα... "Αδειασα τὸ περιεχόμενο τοῦ ποτηριοῦ μου καί σηκώθηκα νά φύγω. Είχα φθάσει σχεδόν στην έξοδο ὅταν γύρισα κι' έρριξα μιιά τελευταία ματιά. "Από τή μεγάλη σκάλα τοῦ ξενοδοχείου μιιά γυναίκα κατέβαινε. Στάθηκα γοητευμένος. Φοροῦσε μιιά κομψή, ἀπογευματινὴ τουαλέττα. Τὸ ἐφαρμοστὸ φόρεμα άφινε νά διαγράφεται τὸ καλογοραμένο σώμα της. Μιιά μεγάλη καπελλίνα σκίαζε ἀπαλά τὸ πρόσωπό της. Τὸ βλέμμα της ἀναζητοῦσε κάποιον μέσα στὸν κόσμο. "Ηταν ή Λοί, πὺ ὁμορφή ἀπὸ κάθε φορά.

X

Τόσο σάστισα σάν τήν είδα, πού ἀντί νά πάω ἐγὼ πρὸς αὐτήν, ἐκείνη ήρθε πρὸς ἐμένα. Μαζί γυρίσαμε στο τραπεζάκι μου. Φαινόταν ἐξαιρετικὰ χαρούμενη. "Εγὼ, με τήν έντύπωση ὅτι είχα γίνει ένα παίγνιο στα χέρια της, φέρθηκα με ψυχρότητα. Για μιιά στιγμή ξέχασα πῶς τούς χρωστοῦσα τή ζωή μου. "Η νέα προσποιήθηκε πῶς δέν ἀντελήφθηκε τήν ἀλλαγὴ μου καί γελαστὴ είπε

— Λοιπόν ; Δέν θά μου προσφέρετε ένα κοκταίηλ ;

Ζήτησα συγγνώμη καί φώναξα τὸ γκαρσόν Παρήγγειλα δυὸ κοκταίηλ. "Η Λοί μιλοῦσε, γελοῦσε, μὰ ἐγὼ, μόλις τής ἀπαντοῦσα. "Αναρωτιόμουν πῶς ήταν δυνατό αὐτοί οί λεπτοί τρόποι της, ή ἀσφαλὴς κουβέντα της, τὸ γλυκὸ χαμόγελο της νά σάν ὅλα ψεύτικα. "Η ἀμφιβολία με βασάνιζε. "Αποφάσισα νά μιλήσω.

— "Εκανα κατὰ γράμμα τήν παραγγελία σας, είπα, έμαθα τὸ ὄνομα τής νέας τής φωτογραφίας...

Δέν μου ἀπήντησε μόνο με κύτταξε μ' ένα παράξενο χαμόγελο. Περίμενε ν' ἀκούσει, τί ἄλλο είχα νά τής πῶ.

— ...Χθές τή νύχτα είχαμε μιιά συζήτηση, θυμάστε ;

— Ναί, λοιπόν ;

— Στο διάστημα τής ὁμιλίας μας Λοί, μ' έπεισε πῶς μποροῦσα νά σας ἐμπιστεύομαι ἐσένα καί τόν Ρέϋ. Τὸ ἀποτέλεσμα ήταν νά σοῦ φανερώσω, τί ἔγραφε ὁ Ουέστον στο γράμμα του...

— Καί... δέν είμαι ἄξια ἐμπιστοσύνης ;

— Τὸ γράμμα αὐτό, είπα, χωρίς ν' ἀπαντήσω στην ἐρώτησή της, προοριζόταν ἀποκλειστικὰ για μένα καί για τήν "Υολάνδα...

Σώπασα περιμένοντας νά μου ἀπαντήσει, ἀλλὰ δέν μί-

λησε φαινόταν να τη διασκέδαζε το σοβαρό ύφος μου. Πεισμένος συνεπλήρωσα.

—...Μέ κορόϊδεψες. Μ' άφισες να πιστέψω, πώς εσύ ήσουν ή 'Υολάνδα. Καί δέν ήταν άλήθεια.

— Μ' άλλα λόγια είμαι ψεύτρα ;

— Έξαρτάται. Στην περίπτωση αυτή έλαβες πληροφορίες που δέν ήταν για σένα.

— Μπορώ κι' εγώ να σου άπαντήσω πώς δέν ήσαν ούτε για σένα μίστερ Μυραίκ ! Μέ ποιό δικαίωμα κράτησες ένα γράμμα που προοριζόταν για τόν ξάδελφό σου ;

— Γιατί ήξερα πώς τά συμφέροντα της 'Υολάνδας δέν θα ήσαν σέ καλά χέρια.

— Κι' εγώ έξυπνηρετώ τά συμφέροντα της 'Υολάνδας.

Μέ κύτταξε κατάμματα κατόπιν ξέσπασε σ' ένα εϋθυμο, άκράτητο γέλιο.

— "Ας μιλήσουμε σοβαρά, Ζάν. Θα σου πώ όσα ξέρω. 'Η 'Υολάνδα Γκάρτον κι' εγώ είμαστε μαζί στο σχολείο. Γινήκαμε καλές φίλες. Ξέρεις πώς όταν ό καθηγητής ήρθε για να μοιράσει τά βραβεία γοητεύθηκε μέ την έξυπνάδα και τή χάρη της 'Υολάνδας. 'Η φίλη μου έχει μία σπάνια όμορφιά. Πέθαναν οι γονείς της και έμεινε έρημη στον κόσμο, όταν ήταν άκόμα στο σχολείο. 'Ηρθε να κατοικήσει μαζί μου και μέ τόν Ρεύ...

— Μαζί σου και μέ τόν Ρεύ ;

— 'Ο Ρεύ είναι άδελφός μου, είπε ή Λόϊ μέ τό γοητευτικό χαμόγελό της.

"Ενοιώσα άληθινή χαρά, γιατί νόμιζα, πώς ήταν άνδρας της. Περίμενα ν' ακούσω τή συνέχεια όταν τήν είδα που κύτταζε κάποιον πίσω μου. Γύρισα άπότομα και είδα τόν Ρεύ. Δίπλα του στεκόταν τό κορίτσι της φωτογραφίας. Στη στιγμή άναγνώρισα τήν 'Υολάνδα Γκάρτον. Είχε τά ίδια μεγάλα μάτια, και οι πλούσιες μπούκλες των χρυσών μαλλιών της ξέφευγαν κάτω άπό τό καπέλλο της. 'Η φωτογραφία τήν άδικούσε γιατί δέν έδειχνε τό ζωνηρό χρώμα των χειλιών της ούτε τήν άπαλή γαλακτερή επιδερμίδα της. Περήφανος ό Ρεύ μόσ τη σύστησε.

— Πιστεύω φίλε μου, πώς άναγνώρισες τή μοναδική 'Υολάνδα μας ; Χαιρετηθήκαμε και τούς κάναμε θέση στο τραπέζι μας.

— Γιατί, ρώτησα μέ κάποια δυσaréσκεια, άφοϋ γνωρίζετε τόσο μέ στείλατε σέ μία γελοία έρευνα στο Μπράϊτον ;

— Για να βεβαιωθούμε αν είσαι άξιος της έμπιστοσύνης μας, είπε ό Ρεύ και γέλασε.

— "Ακουσε, είπε ή Λόϊ, μη μάς παρεξηγείς. Τό κά-

ναμε για να πεισθούμε για σένα όπως κι' εσύ θέλησες να βεβαιωθείς για μάς. 'Η σκέψη ήταν του Ρεύ.

— Σ' εύχαριστώ για τόν περίπατο που μ' άνάγκασες να κάνω, είπα πειραγμένος άκόμα.

— 'Υολάνδα, είπε ή Λόϊ, όταν ήρθατε του έξηγοϋσα τήν κατάσταση γιατί ό καϋμένος έχει πελαγώσει. 'Επιτρέπεις να εξακολουθήσω ; "Ακουσε, σου έλεγα πώς ή 'Υολάνδα ήρθε να μείνει μαζί μας. Πολύ γρήγορα ξεχάσαμε τόν γέρο καθηγητή. Μιά μέρα, ό εξάδελφος ήρθε κι' έγκαταστάθηκε κάπου εκεί, κοντά μας. 'Επιδίωξε να κάνει τή γνωριμία μας και περισσότερο τή φίλια της 'Υολάνδας. 'Εκείνη δέν του έδινε σημασία δέν είναι άλήθεια καλή μου φίλη ; 'Αλλά οι φιλοφρονήσεις του είχαν άρχίσει να γίνονται όχληρές ώσπου μία μέρα της είπε πώς τήν άγαπά. Αυτός ό ξαφνικός έρωτας μάς έκανε να ύποψιαστοϋμε. Είχε παρουσιαστεί μέ τό δικό σου όνομα. 'Ο Ρεύ άποφάσισε να ζητήσει πληροφορίες. Φαντάζεσαι τή κατάπληξή μας όταν λάβαμε τις καλλίτερες συστάσεις...

— Πώς τό είπες αυτό ; ρώτησα.

— Τί ώραία που τά λές Λόϊ, είπε ό Ρεύ λιγωμένος στα γέλια.

Γέλασε κι' ή Λόϊ.

— Δέν έννοϋσα αυτό, φυσικά ! "Ηθελα να πώ ότι έπειδή ό θαυμαστής της 'Υολάνδα δέν μάς φάνηκε παστρικό ύποκείμενο, άπορίσαμε όταν μάς είπαν τόσα καλά γι' αυτόν. 'Οπωσδήποτε σκεφτήκαμε πώς τόν είχαμε άδικήσει κι' ή ύπόνοιά μας έπαψε. Πολύ γρήγορα όμως βγήκαμε άπό τήν άπάτη μας. 'Ο Ρεύ δέν είχε μείνει ικανοποιημένος και πήγε στη λέσχη σου. 'Εκεί έμαθε τή καταπληκτική είδηση ότι ό Τζών Μυραίκ ήταν ένα άπό τά έκλεκτά μέλη της Λέσχης, αλλά έλειπε δυό χρόνια τώρα σέ μακρινό ταξίδι...

— Κι' έπειδή είμαι έξυπνος νέος, διέκοψε ό Ρεύ, κατάλαβα άμέσως πώς είχα να κάνω μέ άπατεώνα.

—... 'Όταν ό Ρεύ γύρισε και μάς τά είπε αυτά, εξακολούθησε ή Λόϊ βάλαμε μαζί δυό και δυό και βγάλαμε τέσσερα. 'Ο εξάδελφός σου έκανε τήν άνοησία ν' άναφέρει τ' όνομα του καθηγητού. Δέν δωσαμε σημασία εκείνη τή στιγμή. 'Όταν μία μέρα, μέ φρίκη διαβάσαμε στις έφημερίδες τή δολοφονία του γέροντά. 'Εγραφαν ότι τό έγκλημα σχετιζόταν μέ κάποια τελευταία εφεύρεσή του άνυπολογίστου άξίας. 'Η ταυτόχρονη άναχώρηση του εξάδελφου σου δυνάμωσε τις ύποψίες μας. 'Ο Ρεύ έφυγε άμέσως για τό Μπιτέρν μέ τήν έλπίδα να μάθει τίποτε σχετικό... Είναι ή σειρά σου τώρα Ρεύ, πές του, τί άνα-

κάλυψε.

— Είσαι κακιά, Λόϊ, είπε ο νέος, αφού ξέρεις πώς δεν έμαθα τίποτε.

— Σάν απέτυχε ο Ρέϋ, εξακολούθησε η Λόϊ, αποφάσισα να πάω εγώ. Έφθασα την ημέρα της κηδείας, αλλά έφθασα αργά, ή κηδεία είχε γίνει. Πήγα στο κοιμητήριο κι' εκεί σέ συνάντησα. Η έρωτήσεις σου μου φάνηκαν παράξενες, τις ταίριαξα με κάτι κουβέντες του Τζών Μυραϊκ και μολονότι ή όμοιότης σου με τον εξαδέλφό σου είναι καταπληκτική, δεν ξεγελάστηκα... Αυτό είναι όλο, ίσως μπορέσεις να συμπληρώσεις τὰ κενά στην ιστορία μου. Τους όμολόγησα την έλεεινή διαγωγή του εξαδέλφου μου, την πλαστογραφία που είχε κάνει εις βάρος μου. Η γνώμη μου ήταν ότι είχε σκεφθεί να παντρευθεί με την 'Υολάνδα και με τον εύκολο αυτό τρόπο να γίνει κάτοχος του μυστικού του Ουέστον. Οί νέοι φίλοι μου συμφώνησαν μαζί μου.

— 'Υποθέτω, είπε ο Ρέϋ, ότι ο Μυραϊκ κάτι θα είχε στον Μίνροο. Αυτός βρήκε τὰ μαργαριτάρια. Πρέπει να τὰ πάρουμε πίσω, και γρήγορα μάλιστα.

— Καλά. 'Αλλά πώς; ρώτησε η 'Υολάνδα.

— Τί κάνει κανείς για ν' αποκτήσει εκείνο που θέλει; ρώτησα.

— Το παίρνει υποθέτω.

— 'Ακριβώς.

— Μιά επιδρομή στο σπίτι του «Κίτρινου Δαίμονα» — είπε ο Ρέϋ.

— Ναί. Χωρίς χρονοτριβή, προτού πάθουν τίποτε τὰ μαργαριτάρια.

— 'Αναλαμβάνω εγώ να μπω στο σπίτι, είπα, γιατί...

— 'Όχι δά, διέκοψε ο Ρέϋ, θα ρίξουμε κλήρο.

— Περιττόν. 'Εγώ γνωρίζω όποσδήποτε τὰ κατατόπια του σπιτιού, θα με πᾶς ως εκεί και θα περιμένεις απ' έξω μήπως σε χρειασθώ. Σάν μπω στο σπίτι ξέρω, τί έχω να κάνω... Η Λόϊ μου χαγογέλασε και το χαμόγελό της μου έδωσε θάρρος. Με χαρά θ' ανάβαινα την επικίνδυνη περιπέτεια για να την εύχαριστήσω.

— ...Είμαι της γνώμης, εξακολούθησα, να ενεργήσουμε απόψε κι' όλας. 'Όχι μόνο γι' αυτό που είπε ο Ρέϋ, αλλά γιατί ο Μίνροο ασφαλώς δεν θα με περιμένει τόσο σύντομα. 'Ο ξαφνικός έρχομός μου θα τους σάστισει. Μείναμε σύμφωνοι. Θα συνοδεύαμε τὰ κορίτσια στο σπίτι και τὰ μεσάνυχτα ο Ρέϋ κι' εγώ θα φεύγαμε πάλι. Βγαίνοντας από το Κάρλτον αγοράσα μια βραδυνη έφημερίδα. Στην πρώτη σελίδα διάβασα ότι στο δάσος του Σάσσεξ, βρέθηκε νεκρός με μια σφαίρα στο κεφάλι ο Τζών Μυραϊκ. Έδωσα την έφημερίδα στον Ρέϋ.

— Είναι τρομερή αυτή ή σπείρα, είπε ο νέος, υποθέτω πώς

αφού έμαθαν απ' αυτόν όσα ήθελαν να μάθουν τον ξέκαναν. Συμφώνησα μαζί του και όμολογώ πώς δεν ένοιωσα καμμιὰ λύπη για το χαμό του άναξίου εξαδέλφου μου...

XI

Το αυτοκίνητο έτρεχε με πενήντα μίλια την ώρα στον έρημικό δρόμο.

— Τι συλλογίζεσαι; ρώτησε ο Ρέϋ.

— Την επιχείρησή μου.

— Έχεις δίκη. Πώς αποφάσισες να ενεργήσεις;

— Πρέπει πρώτα να κρύψουμε το αυτοκίνητό μας κατόπιν θά προχωρήσουμε προχωρήσουμε προσεκτικά μέσα στο δάσος. Σάν φθάσουμε κοντά στο σπίτι, εσύ θα προχωρήσεις μπροστά. Το σχοινί θ'άναι τυλιγμένο στη μέση σου και όπως την άλλη φορά θα σκαρφαλώσεις από τον σωλήνα του νερού για να φθάσεις στη στέγη...

— Ναί. Θα δέσω στερεά τη μιὰ άκρη του σχοινιού στην καπνοδόχο, ώστε να μπορέσεις να μπεις από το χαλασμένο παράθυρο της φυλακής σου.

— 'Όρα! Σάν βρεθώ μέσα στο σπίτι θα οδηγηθώ από τις περιστάσεις. Έσύ θα γυρίσεις άμέσως στο αυτοκίνητό σου.

— Θα σε περιμένω εκεί ως τὰ ξημερώματα, αν ως τότε δεν γυρίσεις, θα σπεύσω να φέρω την 'Αστυνομία.

— Σύμφωνοι!

Δεν μιλήσαμε πιά. Τέλος φθάσαμε στο άνοιγμα του δάσους. Έδώ ήταν το πιο επικίνδυνο σημείο, γιατί θ'άναι εύκολο να μᾶς πυροβολήσουν από το σπίτι. Εύτυχως που το φεγγάρι θ' άργούσε ακόμα να βγει. Ο Ρέϋ έσκυψε και ψιθύρισε στ' αυτό μου.

— Πηγαίνω. Έχεις το περίστροφο, που σου δώκα;

— Ναί. 'Ο Θεός μαζί σου, Ρέϋ. Πήγαινε!

— Άκουσε. Μόλις στερεώσω το σχοινί στην καμινάδα, θ' ανάψω και θα σβύσω ένα σπέρτο. Θ'άναι το σημείο. Θα σπεύσεις τότε κι' αν χρειαστεί να πυροβολήσεις, μη διστάσεις, χτύπα!

Ο Ρέϋ έφυγε και άμέσως τον έχασα μέσα στο σκοτάδι. Με το βλέμμα καρφωμένο στη στέγη περίμενα το σημείο. Μια σύντομη, μικρή λάμψη φάνηκε στη στέγη. Έτρεξα σκυφτά ως που έφθασα στο σπίτι. Βρήκα άμέσως το σχοινί. Βεβαιώθηκα πώς ήταν καλά στερεωμένο κι' άμέσως άρχισα την επίπονη άναρρίχηση. Το σώμα μου δεν είχε την καταπληκτική ελαστικότητα του Ρέϋ, ούτε ήμουν τόσο γυμνασμένος όσο ήταν αυτός. Έφθασα λαχανιασμένος στο σπασμένο παράθυρο. Δρα-

σκέλισα τὸ ἄνοιγμα καὶ βρέθηκα στὸ δωμάτιο. Κρατοῦσα τὸ περιστροφὸ στὸ δεξι χέρι καὶ μὲ τὸ ἀριστερὸ ἀπλωμένο μπροστά μου γιὰ νὰ μὴ χτυπήσω πουθενά, διευθύνθηκα στὴν πόρτα.

Τίποτα δὲν ἀκουγόταν μέσα στὸ σπίτι. Προσεχτικὰ ἄνοιξε τὴν πόρτα. Εὐτυχῶς ποὺ δὲν ἦταν κλειδωμένη γιατί ἀλλοιῶς ἢ προσπάθειές μου θὰ πῆγαιναν χαμένες. Στάθηκα ἕνα δευτερόλεπτο γιὰ νὰ βεβαιωθῶ πὼς κανεὶς δὲν ἦταν στὸ διάδρομο. Κατόπιν προχώρησα μὲ τὸν ἴδιο τρόπο στὸ βάθος ὅπου ἤξερα ὅτι θὰ βρῶ τὴ σκάλα. Τὰ βήματά μου δὲν ἀκουγόταν ἀπάνω στὸ παχὺ ταπέτο. Μιὰ μικρὴ λάμπα κάτω στὸ χῶλλ φώτιζε ἐλαφρὰ τὴ σκάλα. Γιὰ ν' ἀποφύγω καμμιὰ ἀνέλπιστη σφαῖρα, ἀνέβηκα σκυφτά, στή σκιά τοῦ τοίχου. "Ἠλπιζα πὼς οἱ συμμοριῖτες θὰ εἶχαν κοιμηθεῖ. "Ἐπρεπε νὰ πάω στὸ δωμάτιο τοῦ Μίνροο, γιατί ἀσφαλῶς θὰ κρατοῦσε τὰ μαργαριτάρια μαζί του. "Ὅπωςδήποτε σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο ἔπρεπε νὰ ψάξω πρώτα.

Εἶχα φθάσει στὸν ἀπάνω ὄροφο. "Απὸ τὴ χαραμάδα κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ "Αρχηγοῦ εἶδα φῶς, ἐπομένως ἕνας ἢ πολλοὶ ἀγρυπνοῦσαν ἀκόμα. Αὐτὸ ἦταν δυσάρεστο καὶ θὰ μὲ δυσκόλευε. Πλησίασα καὶ κόλλησα τὸ αὐτί μου στὴν πόρτα. "Ακουσα ὁμιλίες ἀλλὰ δὲν μπόρεσα νὰ ξεχωρίσω τὰ λόγια τους. Μονομιᾶς στάθηκα παγωμένος ἀπὸ φρίκη. Κάποιος ἀνέβαινε τὴ σκάλα ! Γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο ἔμεινα ἀκίνητος, γονατιστὸς στὸ ἕνα πόδι μὲ τὸ περιστροφὸ στὸ δεξι χέρι.

Πάνω ἀπὸ τὰ κάγκελα τῆς σκάλας ξεχωρίζα τώρα τὸ κεφάλι τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ἀνέβαινε. "Ὁ κίνδυνος μ' ἔκανε νὰ συνέλθω. "Αθόρυβα ὑποχώρησα μερικὰ βήματα μέσα στὸ διάδρομο καὶ κόλλησα στὸν τοῖχο μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ μείνω ἀθέατος στὴ σκιά. Μὲ τὸ δάχτυλο στὴ σκανδάλη τοῦ ὅπλου ἤμουν ἑτοιμος νὰ πυροβολήσω στὸ παραμικρὸ σημεῖο τοῦ ἀνθρώπου ὅτι εἶχε ἀνακαλύψει τὴν παρουσία μου. Προτιμοῦσα φυσικὰ, ν' ἀποφύγω τὴν αἵματοχυσία, ἀλλὰ στὴν περίστασι αὐτὴ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο μας ἦταν καταδικασμένος. Προτιμοῦσα νᾶναι αὐτός ! Μ' ἄγωνία παρακολουθοῦσα τὶς ἐλάχιστες κινήσεις του. Διέκρινα πὼς φοροῦσε ἕνα εὐρύχωρο ροῦχο μὲ πλατεϊὰ μανίκια. Χοντρὲς σταγόνες ἰδρώτα κύλησαν στὸ πρόσωπό μου κι' ἡ ἄγωνία μου κορυφώθηκε.

"Ὁ ἄνθρωπος προχώρησε ὡς τὴν πόρτα μ' ἕνα λικνιστικὸ, παράξενο βάδισμα. Στάθηκε ἀκίνητος κι' ἀφουγκράστηκε. Νὰ μὲ εἶχε νοιώσει τάχα ; Γιατὶ δίστασε ; ... Τέλος ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ πάλι κοντοστάθηκε. Στὰ λίγα αὐτὰ δευτερόλεπτα ποὺ τὸ φῶς τῆς κάμαρας ἔπεσε ἀπάνω του πρόλαβα κι' ἀναγνώρισα τὸν Κινέζο, τὸν βασανιστὴ, τὸ ἄθλιο ὑποκείμενο ποὺ ὁ «Κίτρινος Δαίμονας» μεταχειριζόταν γιὰ τοὺς σατανικοὺς σκοπούς

του. "Εβλεπα τὴν κίτρινη ἐπιδερμίδα του, ποὺ γυάλιζε καθὼς ἔπεφτε τὸ φῶς ἀπάνω του. Τὰ λοξὰ, σχιστὰ μάτια του εἶχαν μιὰ ἔκφραση κακίας καὶ πανουργίας καθὼς κύτταζε μέσα στὸ δωμάτιο. Αὐτὸ δὲν βάσταξε παρὰ μιὰ στιγμή γιατί ἀμέσως τὸ πρόσωπό του ἔγινε γελαστό. Προχώρησε καὶ ἔκλεισε τὴν πόρτα πίσω του.

"Ανάσανα μ' ἀνακούφισα. Μὲ κόπο εἶχα συγκρατηθεῖ γιὰ νὰ μὴν ἀδειάσω τὸ περιστροφὸ μου ἀπάνω στὸ τέρας αὐτὸ τῆς κολάσεως. Τώρα ποὺ ἡ κινήσεις μου ἦσαν πάλι ἐλεύθερες ἔσπευσα νὰ ἐπωφεληθῶ. Καθὼς ἔκλεισε ὁ Κινέζος τὴν πόρτα. Δυὸ λέξεις ἔφθασαν στὴν ἀκοή μου «τὰ μαργαριτάρια»... Πλησίασα στὴν πόρτα καὶ γονάτισα. Φῶς ἔβγαίνει ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα, θὰ μπορούσα λοιπὸν νὰ δῶ τί θὰ γινόταν ἐκεῖ μέσα. Τὸ γραφεῖο τοῦ Μίνροο βρισκόταν ἀπέναντι στὴν πόρτα. "Αν οἱ συμμοριῖτες ἦσαν συγκεντρωμένοι γύρω στὸ γραφεῖο τοῦ "Αρχηγοῦ θὰ μπορούσα νὰ τοὺς δῶ. "Ἐσκυψα καὶ κύτταξα. "Ὁ Κινέζος στεκόταν λίγο στὸ πλάγι κι' ἔτσι δὲν μοῦ ἐμπόδισε τὴ θέα. Τέσσερες ἄνδρες ἦσαν σκυμμένοι ἀπάνω στὸ γραφεῖο καὶ μὲ προσοχὴ περιεργάζονταν τὸ ποθητὸ περιδέραιο. Τὰ μαργαριτάρια ἦσαν τόσο μεγάλα, ποὺ ἀμφέβαλλα ἂν ἦσαν ἀληθινὰ. "Αν ἦσαν γνήσια, τότε αὐτὰ μονάχα τοὺς ἄξιζαν ὁλόκληρη περιουσία. Μὴ τυχὸν ὁ καθηγητὴς μᾶς κοροϊδεύει ὅλους κι' αὐτὸ ἦταν τὸ κληροδότημα του στὴν "Υολάνδα ;

Δὲν ἀκούγα τί ἔλεγαν ἀλλὰ ἀπὸ τὸ ὕφος τους κατάλαβα πὼς ἡ συζήτηση εἶχε φθάσει στὸ τέλος. "Ὁ Κίτρινος Μίνροο ἔπαιζε τὰ μαργαριτάρια στὰ χέρια του. "Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἄνδρας σηκώθηκε. "Απὸ στιγμή σὲ στιγμή, ὁ ἀρχηγὸς θὰ ἔκρυβε τὸ περιδέραιο καὶ ποῖος ξέρεῖ ἂν θὰ κατόρθωνε ν' ἀνακαλύψω τὴν κρυψώνα του. "Ἐπρεπε νὰ ἐνεργήσω τώρα ἢ ποτέ. "Ἡ μόνη ὑπεροχὴ ποὺ εἶχα ἀπέναντί τους ἦταν ἡ κατάπληξη, ποὺ θὰ προκαλοῦσε τὸ ἀφάνταστο τόλμημά μου.

Γρήγορα πῆρα τὴν ἀπόφασή μου. Βεβαιώθηκα πὼς τὸ περιστροφὸ μου ἦταν ἑτοιμὸ γιὰ χρῆσι κι' ἀποφασιστικὰ ἄνοιξα τὴν πόρτα. Δὲν θὰ ξεχάσω ποτέ τὴν ἔκφραση τῆς φρίκης ποὺ ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπο τοῦ Μίνροο καὶ τῶν συντρόφων του. Δὲν τοὺς ἔδωκα καιρὸ ν' ἀμυνθοῦν οὔτε νὰ σκεφθοῦν. Σημάδεψα προσεχτικὰ τὴ λάμπα πάνω ἀπὸ τὸ γραφεῖο καὶ πυροβόλησα. Τὸ δωμάτιο βυθίστηκε στὸ σκοτάδι. Ρίχτηκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο καὶ γρήγορα μὲ τ' ἀριστερὸ χέρι μου ἔψαξα στὸ τραπέζι γιὰ νὰ βρῶ τὰ μαργαριτάρια. Τὰ λίγα αὐτὰ συναντήματα ποὺ μεσολάβησαν ὥσπου τὰ δάχτυλά μου τὰ συναντήσουν μοῦ φάνηκαν αἰῶνες. Τέλος τὰ χούφτιασα, ἀλλὰ φαίνεται πὼς ὁ Μίνροο εἶχε τὴν ἴδια σκέψη, γιατί ἔνοιωσα ἀντίσταση. "Ἡ φωνὴ του πνιγμένη ἀπὸ τὴ λύσσα ἀκούστηκε.

— Κατάρρα ! "Οχι, δὲν θὰ τὰ πάρεις !... "Α ! 'Ανάθεμά σε !... Γέλασα καὶ τράβηξα τὸ περιδέριο. 'Αλλὰ τὸ λεπτὸ μεταξὺ τοῦ κορδόνι δὲν βάσταξε σὲ τόση ἔνταση καὶ ἔσπασε. Πέρασε ἓνα δευτερόλεπτο ἀγωνίας ὥσπου νὰ βεβαιωθῶ πῶς τὰ μαργαριτάρια δὲν εἶχαν σκορπίσει, ὅποτε οἱ κόποι μας θὰ πῆγαν χαμένοι. Εὐτυχῶς κάθε μαργαριτάρι χωριζόταν ἀπὸ τ' ἄλλο μ' ἓνα κόμβο. Κρατοῦσα τὸ μισὸ περιδέριο κι' ὁ Μίνροο τὸ ὑπόλοιπον. Θάταν τρέλλα νὰ ἐπιμείνω νὰ πάρω τὸ ἄλλο κομμάτι. Δὲν εἶχα καιρό. Οἱ ἀντίπαλοί μου εἶχαν συνέλθει κι' ὅλας ἀπὸ τὴν κατάπληξή τους, μιὰ καρέκλα ἀναποδογυρίστηκε καὶ ἄρχισαν νὰ κινούνται. "Εχῶσα τὸ μισὸ περιδέριο στὴν τσέπη μου καὶ ὤρμησα στὴν πόρτα. "Ενας πυροβολισμὸς ἀκούστηκε καὶ μιὰ σφαῖρα πέρασε ἀπὸ τὸ κεφάλι μου καὶ χτύπησε στὸν ἀπέναντι τοῖχο. Μ' ἓνα τρελλὸ γέλιο θριάμβου, ἔσπευσα στὸ διάδρομο κι' ἀπὸ κεῖ στὴ σκάλα. Εἶχα σωθεῖ. "Οταν προχώρησα μέσα στὸ δάσος διέκρινα ἓνα ἄτομο ἀκουμπισμένο στὸν κορμὸ ἑνὸς δένδρου. Πλησίασα καὶ εἶδα πῶς ἦταν μιὰ νέα. Κρατοῦσε τὸ πόδι της καὶ ἔκλεγε.

XII

Στάθηκα διστάζοντας. Τί ἔπρεπε νὰ κάνω ; 'Η νέα δὲν εἶχε ἀντιληφθεῖ τὴν παρουσία μου. "Ερριψα μιὰ ματιὰ στὸν ἀνοιχτὸ χῶρο, ποῦ ἀπλωνόταν μπροστά μου. "Αρχισε νὰ γλυκοχαράζει. Κάθε λεπτὸ ποῦ περνοῦσε ἦταν γιὰ μένα πολὺτιμος χρόνος. 'Αλλὰ πῶς μπορούσα νὰ διαβῶ ἀδιάφορος δίπλα σὲ μιὰ κυρία, ποῦ ὑπέφερε ;

— Μπορῶ νὰ σὰς βοηθήσω ; ρώτησα. 'Η κοπέλλα ἔπαψε μιὰ στιγμή τὰ κλάμματα καὶ σήκωσε τὸ κεφάλι της.

— Θεέ μου ! φώναξα κατάπληκτος γιατί εἶχα ἀναγνωρίσει τὴν "Ανν, τὸ κορίτσι ποῦ εἶχε ἔρθει στὴν κάμαρά μου στὸ πανδοχεῖο.

— "Ω ! εἶναι ὁ Τζὼν ! — εἶπε ἡ νέα μ' ἀπορία.

— "Ας τα αὐτά, κοπέλλα μου, εἶπα ἀπότομα, ξέρεις πολὺ καλὰ πῶς δὲν εἶμαι ὁ Τζὼν Μυραϊκ. 'Απὸ τότε ποῦ συναντηθήκαμε εἶχα τὴν εὐχαρίστηση νὰ κουβεντιάσω μὲ τὸν «Κίτρινο Μίνροο».

— Πῶς γλύτωσες ἀπὸ τὰ νύχια του ;

— Κάνεις τὴν ἀνήξερη βλέπω. Λέγε, τί γυρεύεις στὸ δάσος τέτοια ὥρα ; Σὲ λίγο θὰ ξημερώσει.

— "Ολη τὴ νύχτα βρίσκομαι ἐδῶ. "Επείστρεφα στὸ σπῖτι καὶ θέλησα νὰ περάσω ἀπὸ τὸ δάσος γιὰ νὰ κόψω δρόμο. Σκόνταψα σ' ἓναν πεσμένο κλῶνο καὶ ἔπεσα. Στραγγούλησα

τὸ πόδι μου. Δὲν μπορῶ πιά νὰ τὸ πατήσω. Πονῶ τρομερά... Τὸ κορίτσι ἄρχισε πάλι νὰ κλαίει.

— Πήγαινε με στὸ σπῖτι, σὲ παρακαλῶ. Θὰ σ' ἀφίσουν νὰ φύγεις χωρὶς νὰ σὲ βλάψουν ὅταν τοὺς τὸ πῶ ἐγώ.

— Γιὰ τόσο ἡλίθιο μὲ πέρασες λοιπόν ; "Αν θέλεις νὰ σὲ βοηθήσω κορίτσι μου, θ' ἀκολουθῶμε ἀντίθετο κατεύθυνση "Εμπρός ! "Αποφάσισε, γιατί βιάζομαι. Φάνηκε σὰν νὰ δίστασε μιὰ στιγμή. "Αποκαρδιωμένη ψιθύρισε.

— Δὲν μπορῶ νὰ μείνω ἐδῶ μόνη μου. Θὰ μπορέσεις νὰ μὲ σηκώσεις στὰ χέρια σου ; Δὲν ἀπάντησα μόνο τὴν σήκωσα στὴν ἀγκαλιά μου, λίγο ἀδέξια ἴσως, γιατί ἄγγιξα φαίνεται τὸ πονεμένο πόδι της καὶ ἄθελά της γόγγυξε. Προχώρησα ὅσο μπορούσα πρὸς γρήγορα μὲ τὸ φορτίο μου. Τέλος ἔφθασα στὸ δρόμο. Εὐτυχῶς ὁ Ρέϋ μὲ περίμενε ἀκόμα.

— Φοβάμαι "Ανν, πῶς σ' ἔκανα νὰ υποφέρεις μὲ τὴ βία μου. "Αλλά, ἂν οἱ φίλοι σου μὲ καταδιώκουν, δὲν θὰ βρίσκονται μακριὰ. Χαμογέλασα ὅταν εἶδα τὸ σαστισμένο ὄψος τοῦ Ρέϋ. Κατέβηκε ἀπὸ τὴ θέση του καὶ ἔσπευσε κοντά μας.

— Φέρνω ἓνα μεγάλο καὶ κάπως βαρὺ μαργαριτάρι, εἶπα γελώντας. "Ο Ρέϋ ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου καὶ μαζί βοηθήσαμε τὴ νέα νὰ καθήσει ἀναπαυτικά.

— Εἶσαι καλὰ ἔτσι ; τὴν ρώτησα.

— Χαμογέλασε καὶ συγκατένευσε.

— Λαμπρά... "Εμπρός Ρέϋ, ἄς φύγουμε γρήγορα. "Αμέσως ὁ φίλος μου πήρε τὴ θέση του στὸ βολάν κι' ἐγὼ κάθησα δίπλα του. "Εβαλε ἔμπρός τὴ μηχανὴ κατόπιν μὲ ρώτησε, ἂν τὰ βρῆκα.

— Τὰ μισά, ἀπάντησα ἐγώ. Καὶ τοῦ διηγήθηκα σύντομα ὅσα εἶχαν συμβεῖ. Μὲ ἀκούσε ὡς τὸ τέλος μὲ προσοχή.

— Εὖγε σου φίλε μου. Τὸ θάρρος σου εἶνε ἀφάνταστο. Διηγῆσου μου τώρα, ποῦ βρῆκες αὐτὴ τὴν κοπέλλα.

Τοῦ ἐξήγησα τί εἶχε συμβεῖ. "Εμεινε λίγη ὥρα σκεπτικός κατόπιν ρώτησε.

— Θάνατι ἐμπόδιο τάχα ἢ βοήθεια ;

— "Οχι σπουδαῖο ἐμπόδιο γιατί στὴ πρώτη συνάντησή μας ἀπέτυχε καὶ γλύτωσα. Τὸ μέλλον θὰ μὰς δείξει ἂν μπορεῖ νὰ μὰς βοηθήσει. "Οπωδήποτε δὲν μπορούσα νὰ τὴν ἀφίσω στὸ δάσος ἔ ;

— "Οχι βέβαια. "Αν θελήσει νὰ μιλήσει θάνατι πολὺ χρήσιμη.

Εἶχε ἀρχίσει νὰ φέγγει καὶ σὲ λίγο ὁ Ρέϋ ἔσβυσε τὰ φῶτα τοῦ αὐτοκινήτου. "Ημουν κουρασμένος καὶ σιγὰ, σιγὰ ἀπόκοιμήθηκα. "Οταν ἄνοιξα τὰ μάτια μου εἶδα πῶς πλησίαζαμε. Μετὰ λίγα λεπτά τὸ ἀμάξι στάθηκε μπροστὰ στὸ σπῖτι. "Η Λόϊ κι' ἡ "Υολάνδα εἶχαν ἀκούσει τὸ αὐτοκίνητο, ποῦ πλη-

σίαζε και έτρεξαν να μάς συναντήσουν. Μὲ λίγες λέξεις ἐξηγήσαμε τὴν παρουσία τῆς Ἄνν. Μαζί μὲ τὸν Ρέϋ τὴν κουβαλήσαμε στὴν τραπεζαρία. Δὲν μιλοῦσε καὶ φαινόταν ἀποκαρδιωμένη. Ἀσφαλῶς θὰ πονοῦσε τρομερά. Γρήγορες καὶ πρόθυμες ἡ Λοί κι' ἡ Ὑολάνδα μᾶς σε ρβίρισαν τὸ πρόγευμά μας. Δὲν μιλήσαμε γιὰ τὰ μαργαριτάρια ὅσο ἡ Ἄνν βρισκόταν μαζί μας. Σὰν τελειώσαμε τὸ πρόγευμα τὴν μεταφέραμε σ' ἓνα δωμάτιο τοῦ ἀπάνου ὁρόφου. Ἡ Λοί τὴ βόλεψε στὸ κρεβάτι κατόπιν κλείδωσε τὴν πόρτα τῆς κάμαρας, πήρε τὸ κλειδί καὶ ἐπέστρεψε κοντά μας.

— Δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ δραπετέψει; ρώτησε ὁ Ρέϋ.

— Ἀδύνατο, εἶπε ἡ Λοί, ἐκτὸς πού δὲν μπορεῖ νὰ περπατήσει, τὸ δωμάτιο βρίσκεται ψηλὰ καὶ φυσικὰ δὲν μπορεῖ νὰ φύγει ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ἀλλῶστε κλείδωσα τὴ πόρτα γιὰ ἀσφάλεια.

— Καλὰ ἔκανες. Καὶ τώρα, Μυραίκ, διηγήσου στὶς κυρίες τὴν ἱστορία σου.

Γιὰ δευτέρη φορά ἀφηγήθηκα τὴν περιπέτειά μου. Κατόπιν ἔβγαλα τὰ μαργαριτάρια ἀπὸ τὴν τσέπη μου καὶ τὰ ἀπλώσα στὸ τραπέζι. Οὔτε τὰ εἶχα προσέξει καλά. Ὅπως τὰ ἄρπαξα στὰ σκοτεινά, τὰ εἶχα χάσει στὴν τσέπη μου. Τώρα ἔβλεπα πὼς στάθηκα τυχερὸς γιατί τὸ μεγαλύτερο μέρος εἶχε ἀπομείνει στὰ χέρια μου.

— Τί θὰ κάνουμε τώρα; ρώτησε ὁ Ρέϋ.

Οἱ τρεῖς τοὺς εἶχαν σκύψει ἐπάνω στὸ τραπέζι καὶ περίεργοι παρατηροῦσαν τὰ μαργαριτάρια.

— Ἡ Ὑολάνδα θ' ἀπαντήσει στὴν ἐρώτησή σου εἶπα.

Ἡ νέα πήρε τὸ σπασμένο περιδέραιο στὰ χέρια της.

— Ἐνα ξέρω νὰ πῶ, ὅτι δὲν εἶναι ἀληθινὰ καὶ ἐπομένως θὰ περιέχουν κάποιον μῆνυμα.

Τρομερὰ ἀνυπόμονοι τώρα καθήσαμε γύρω στὸ τραπέζι. Ἡ Ὑολάνδα ἀπλώσε μπροστά της τὸ περιδέραιο. Μ' ἓνα μαχαίρι ἔκοψε ἓνα, ἓνα τὰ μαργαριτάρια ἀπὸ τοὺς κόμβους, πού τὰ συκρατοῦσαν. Ὁ Ρέϋ τὰ ἔπαιρνε καὶ ἓνα, ἓνα τὰ κουνόυσε κοντά σ' αὐτὴν τοῦ κατόπι τὰ ἔρριχνε σ' ἓνα πιάτο.

— Τί θὰ γίνει τώρα; ρώτησε ἡ Λοί σὰν τελείωσαν.

— Δὲν ἀκούγεται τίποτε σὲ κανένα, εἶπε ὁ Ρέϋ, φοβάμαι πὼς τὸ πολύτιμο μαργαριτάρι ἔμεινε στὰ χέρια τοῦ «Κίτρινου Δαίμονα»...

— Μὴ βιάζεσαι, διέκοψε ἡ Ὑολάνδα, ἂν τὸ μυστικὸ τοῦ καθηγητῆ εἶναι καμμιά συνταγή, θὰ τὴν ἔγραψε σ' ἓνα χαρτί καὶ τὸ ἔκρυψε μέσα στὸ μαργαριτάρι θάνατι τόσο στριμωγμένο, πού θάνατι ἀδύνατο νὰ κινεῖται παρ' ὅλο τὸ τράνταγμα, πού τοὺς ἔκανες.

— Εἶσαι ἔξυπνη Ὑολάνδα, εἶπε ὁ Ρέϋ, φέρτε ἓνα σφυρί.

Ὁ Ρέϋ πήγε κι' ἔφερε ἓνα μικρὸ σφυρί καὶ ἄρχισε τὸ ἔργο του. Μὲ ἀφάνταστη ἀγωνία παρακολουθοῦσαμε. Εἶχε σπάσει ἔνδεκα μαργαριτάρια χωρὶς νὰ βρεθεῖ τίποτε. Στὸ δωδέκατο, κρατήσαμε τὴν ἀναπνοή μας. Ἐνα λεπτὸ χαρτάκι ἦταν κουλουριασμένο μέσα. Γυρμένοι πάνω ἀπὸ τὸν Ρέϋ, μὲ δυνατό καρδιοχτύπι διαβάσαμε σὰν τὸ ξεδίπλωσε:

«Ἐνα μικρὸ χωρατό. Δὲν εἶναι αὐτό. Δοκίμασε πάλι ἀγαπητή μου!»

— Νὰ πάρ' ὁ διάβολος τὸ γέρο-χωραταζτή, μουρμούρισε ὁ Ρέϋ φουρκισμένος.

Ὁ Ρέϋ ξανάρχισε νὰ τσακίζει τὰ μαργαριτάρια. Τρία μονάχα εἶχαν ἀπομείνει. Τὸ ἓνα πίσω ἀπὸ τ' ἄλλο τὰ ἔσπασε. Ἦσαν ἄδεια.

— Φυσικὰ πρέπει νὰ πάρουμε τὸ ἄλλο μισὸ περιδέραιο εἶπε ἡ Λοί, ἀλλὰ θὰ περιμένετε νὰ νυχτώσει πρῶτα.

— Ἀς γίνει κι' ἔτσι, εἶπε ὁ Ρέϋ δυσσαρεστημένος, ἀλλὰ νὰ ξέρεις Μυραίκ, αὐτὴ τὴ φορά εἶναι δική μου σειρά νὰ μπῶ στὸ σπíti.

— Κουταμάρες! Θὰ ἔρθω μαζί σου.

— Ὅχι, ἐπενέβη ἡ Λοί, δὲν εἶναι σωστὸ νὰ φύγετε κι' οἱ δδὸ ἀπὸ κοντά μας. Ξεχνάτε, φαίτεται, τὸ κορίτσι, πού βρίσκεται ἀπάνω. Σίγουρα θάρθουν νὰ τὴ γυρέψουν. Εἶναι ἡ σειρά σου νὰ μείνεις Μυραίκ. Ἐκανες ἄρκετὲς τρέλλες ὡς τώρα.

— Θὰ ὀδηγήσω ἐγὼ τὸ αὐτοκίνητο, εἶπε ἡ Ὑολάνδα. Ὁ Ρέϋ θέλησε νὰ διαμαρτηρηθεῖ μὰ ἐκείνη ἐμέμενε. Ἀποφασίσαμε νὰ πᾶμε ν' ἀναπαυθοῦμε ὡς τὸ μεσημέρι, ὁ Ρέϋ κι' ἐγώ. Στὸ μεταξύ ἡ Λοί θὰ προσπαθοῦσε νὰ μάθει τίποτε ἀπὸ τὴν Ἄνν. Στὸ τραπέζι, τὴν ὥρα τοῦ γεύματος, θὰ μᾶς ἔλεγε, τί ἔμαθε. Πήγαμε καὶ πλαγιάσαμε κι' ὅπως ἤμουν κουρασμένοι ἀποκοιμήθηκα ἀμέσως. Ξύπνησα τὸ μεσημέρι. Ἐκὰν ἓνα καλὸ μπάνιο κι' αὐτὸ μ' ἔκανε νὰ συνέλθω ἐντελῶς. Ὅταν κατέβηκα στὴν τραπεζαρία τοὺς βρήκα ὄλους συγκεντρωμένους ἐκεῖ. Ἡ Λοί μᾶς εἶπε ὅτι στάθηκε ἀδύνατο νὰ μάθει τίποτε ἀπὸ τὴν Ἄνν. Ἡ μέρα μοῦ φάνηκε ἀτέλειωτη ὥσπου ἔρθει ἡ στιγμή νὰ ξεκινήσει ὁ Ρέϋ μὲ τὴν Ὑολάνδα. Ὅσο τόσο πέρασα μερικὲς ἀξέχαστες ὥρες στὸν κήπο μὲ τὴ γλυκιὰ Λοί. Συνοδέσαμε τὸν Ρέϋ μὲ τὴν Ὑολάνδα ὡς τὸ αὐτοκίνητο κατόπιν γυρίσαμε στὸ σπíti. Ἐνας κρυφὸς φόβος πᾶγωνε τὴν καρδιά μου γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῶν φίλων μου.

— Εὐχομαι νὰ γυρίσουν καλά, εἶπα.

— Ὁ Ρέϋ εἶναι τυχερὸς, δὲν θὰ πάθει τίποτε, εἶπε ἡ Λοί μὲ καληνύχτισε κι' ἀνέβηκε στὴν κάμαρά της. Ἐγώ, θ' ἀγρυπνοῦσα καὶ θὰ περίμενα τὴν ἐπιστροφή τοῦ Ρέϋ καὶ τῆς Ὑο-

λάνδας. Πήρα ένα βιβλίο για να περάσει η ώρα, βολεύτηκα σε μιὰ αναπαυτική πολυθρόνα και άναψα ένα τσιγάρο.

Στάθηκε αδύνατο να συγκεντρώσω τη σκέψη μου στο βιβλίο, που διάβαζα. 'Ο ελάχιστος κρότος με νεύριαζε. Μοῦ φαινόταν πώς κάτι συνέβαινε μέσα στο σπίτι. Ξαφνικά πέταξα τὸ βιβλίο μου και άφουγκράσθηκα. Είχα ακούσει βήματα στον άπάνω όροφο. Σηκώθηκα και άνοιξα την πόρτα για ν' ακούσω καλλίτερα. Τίποτε δέν άκουγόταν... Για να ήσυχάσω σκέφτηκα να κάνω ένα γύρο μέσα στο σπίτι. Άνέβηκα σιγά τη σκάλα και πήγα στην κάμαρα της Άνν. Ήθελα να βεβαιωθώ πώς η αίχμάλωτός μας ήταν σιγουρεμένη. Τὸ κλειδί βρισκόταν στη κλειδαριά. Δοκίμασα τη πόρτα για να δώ αν ήταν κλειδωμένη. Παραξενεύτηκα γιατί τη βρήκα άνοιχτή. Μπήκα στο δωμάτιο και γύρισα τὸν διακόπτη του ηλεκτρικοῦ. Τὸ δωμάτιο ήταν άδειο! Τρομερά άνήσυχος έσπευσα στην κάμαρα της Λοί. Χτύπησα στην πόρτα μὰ δέν έλαβα άπάντηση. Άνοιξα και μπήκα. Η Λοί δέν ήταν εκεί! Έκείνη η στιγμή της ψυχικής αγωνίας μου για την ασφάλειά της, μ' έκανε να καταλάβω πόσο την άγαπούσα. Τρελλός με τη σκέψη πώς ίσως είχε πάθει κανένα κακό, έτρεξα στη βιβλιοθήκη με την έλπίδα πώς ίσως είχε κατεβεί για να πάρει κανένα βιβλίο τη στιγμή που βρισκόμουν στην κάμαρα της Άνν. Σαστισμένος, με φοβερό καρδιόχτυπο άνοιξα τη πόρτα.

— Λοί! Λοί!, φώναξα. Ένα κοροϊδευτικό γέλοιο μοῦ άπήντησε. Στην πολυθρόνα όπου καθόμουν προτήτερα, η Άνν καθόταν τώρα. Κρατούσε ένα περιστροφικό και σταθερά με σημάδευε.

XIII

Φαίνεται πώς τὸ πρόσωπό μου έδειξε τέτοια κατάπληξη, ώστε τὸ κορίτσι γέλασε με την καρδιά της.

— Καλησπέρα, είπε, δέν θέλετε να καθέσετε; Μοῦ υπέδειξε μιὰ καρέκλα άπέναντί της την οποία είχε τοποθετήσει εκεί επίτηδες για μένα, για να με κρατήσει υπό την άπειλή του όπλου της. Η σκέψη μου δούλεψε γρήγορα. Για να βρίσκεται εκεί η Άνν, άπόλυτος κυρίαρχος της βιβλιοθήκης, συνεπέρανα πώς η έξαφάνισις της Λοί δέν ήταν άσχετη με τη παρουσία της εκεί μέσα. Δέν μίλησα και κάθησα άπέναντί της. Άναρωτιόμουν πώς είχε κατορθώσει ν' αντιστρέψει την κατάσταση κι από αίχμάλωτός μας είχαμε γίνει ήμεϊς αίχμάλωτοί της.

— Θ' άπορείς βέβαια—είπε η νέα.

— Τὸ όμολογώ.

— Θα έξηγηθώ άμέσως. Άπορώ πώς δέν σκέφτηκες ότι τὸ

πιὸ εύκολο πράγμα είναι να προσποιηθεί κανείς πώς στραγγούλισε τὸ πόδι του... Για να με πείσει φαίνεται, η νέα σηκώθηκε και έκανε μερικά βήματα, χωρίς να παύσει να με σημάδεύει με τὸ περιστροφικό, που κρατούσε. Γέλασε κατόπιν και ξανακάθησε στη θέση της.

— Μη θαρρείς, είπε, πώς ὁ Κίτρινος Μίνροο είναι τόσο άφελής. Όταν πήρες τὰ μαργαριτάρια ούτε δοκίμασε να σε κυνηγήσει. Ήξερε πώς θα περνούσες από τὸ δάσος και μ' έστειλε να σου στήσω καρτέρι. Τ' άλλα τὰ ξέρεις.

— Τὰ ξέρω. Άλλά γιατί τόσο φασαρία;

— 'Ο Μίνροο σου είπε ότι είχε στείλει έναν κατάσκοπό του για να βρεί τη μυστηριώδη κυρία του νεκροταφείου. 'Ο άνθρωπος γύρισε και είπε, ότι είχε χάσει τὰ ίχνη της. 'Ο Κίτρινος Δαίμονας έγινε έξω φρενών, έννοούσε να την ξαναβρεί.

— Κατάλαβα. Η κωμωδία αυτή έγινε για να σε οδηγώσω εδώ. Επαιξες καλά τὸν ρόλο σου.

— Η σκέψη ήταν δική μου και νά, πού δέν βγήκα γελασμένη. Περιττό να σου υπενθυμίσω πώς υπάρχουν μικρές φορητές συσκευές άσυρμάτου για κοντινές συνεννοήσεις.

— Τους είδοποίησες λοιπόν και αυτοί σ' έλευθέρωσαν.

— Ναί. Άπογοητευθήκαμε όμως γιατί δυὸ μέλη της παρέας σας έλειπαν. Δέν ήταν δύσκολο να καταλάβουμε, που πήγαν κι ὁ Κίτρινος Μίνροο είδοποιήθηκε.

Μ' έπιασε άπελπισία. Ένώ είμαστε βέβαιοι σχεδόν για την έπιτυχία της τελευταίας αυτής προσπάθειάς μας, μονομιῶς είχαμε πέσει σαν μπούφοι στα δίχτυα, που μᾶς είχαν στήσει. 'Ο Ρεύ κι η 'Υολάνδα θα ήταν τώρα αίχμάλωτοι στα χέρια του άθλίου Μίνροο. Κι' άλλοίμονο, η Λοί κι' εγώ είμαστε άνίκανοι ν' αντισταθούμε.

— Που είναι η...; άρχισα να λέω.

— Η όμορφη νέα, που βρήκαμε άπάνω;

— Ναί. Που την πήγατε;

— Έξω. Σε περιμένει μέσα στο αυτοκίνητο. Όστόσο προτού ξεκινήσουμε θέλω κάτι να σου πω. Δέν νομίζεις καλλίτερο αντί να πᾶς εσύ να τη συναντήσεις να γυρίσει εκείνη έλευθερη κοντά σου; Την κύτταξα κατάματα για να καταλάβω τις σκέψεις της. Μήπως ήθελε ν' αντιπράξει στον άρχηγό της σπείρας για προσωπικούς λόγους; Για κέρδος ίσως;

— Πολύ καλλίτερα, είπα δισταχτικά.

— Είναι τόσο εύκολο. Άρκεί ν' άπαντήσεις στην έρώτησή μου. 'Ο Κίτρινος Μίνροο θέλει να μάθει, τί ανακαλύψατε από την εξέταση των μαργαριταριών.

— Κι' αν σου πω την αλήθεια, μοῦ έγγουᾶσαι την έλευθε-

ρία όχι μόνο της Μις Έλλιοτ αλλά και των άλλων δυο, που βρίσκονται τώρα στα χέρια του Μίνροο ;

— Ναί. Τό έγγωμαι.

— Τι απόδειξη θάχω, ότι θα κρατήσεις το λόγο σου ;

— Καμία. Ο λόγος μου άρκει. Είναι ή μόνη έλπίδα σου.

— Μάθε λοιπόν, πώς δέν βρήκαμε τίποτε.

Με κύτταξε επίμονα και ζάρωσε τὰ φρύδια της.

— Η άπάντησή σου δέν με ίκανοποιεί. Θέλω την άλήθεια.

— Σοῦ είπα την άλήθεια. Δέν βρήκαμε τίποτε.

— Καλά. Πάμε μαζί στον άρχηγό και του το λές μόνος σου.

— Πρέπει νά με πιστέψεις "Ανν, επέμεινα, δέν βρέθηκε τίποτε.

— Άλλοῦ νά τὰ πείς αὐτά ! Έμπρός, πηγαίνουμε !

Η νέα σηκώθηκε. Μοῦ έδειξε την πόρτα κι' είπε :

— Προχώρησε μπροστά. Μή ξεχνάς πώς σε κρατῶ με το όπλο μου. Θέλοντας και μη συμμορφώθηκα. Βγήκα στο χῶλλ και προχώρησα στην έξωπορτα. Έκει στη σκιά διέκρινα κάποιον άτομο που περίμενε. Σάν έφθασα κοντά του άναγνώρισα τον «Κουτσομύτη».

— Νά, που συναντιόμαστε πάλι, είπε καγχάζοντας, έλα άπλωσε τὰ χέρια σου νά τὰ δέσω.

Άπλωσα τὰ χέρια μου και τὰ έδεσε στερεά. Κατόπιν προτοῦ προλάβω ν' άντισταθῶ με φίμωσε και μ' έσπρωξε μέσα στο αυτοκίνητο. Η Λοί με περίμενε εκεί. Με πόνο καρδιάς είδα πώς την είχαν μεταχειριστεί με τον ίδιο άγριο τρόπο. Άλλοίμονο όμως. Ήμουν άνίσχυρος νά τή βοηθήσω. Ο φύλακάς μας κάθισε άπέναντί μας. Γέλασε βάνουσα και είπε.

— Φρόνιμα τώρα, περιστεράκια μου. Δέν είναι ώρα για ζαχαρώματα.

Η διαδρομή μου φάνηκε σαν ένας φριχτός, ατέλειωτος έφιάλτης. Τέλος φθάσαμε κάποτε και το άμάξι στάθηκε μπροστά στο σπίτι του Μίνροο. Μας άνέβασαν σ' ένα δωμάτιο του άπάνου όρόφου. Ο Ρεύ κι' ή Ύολάνδα βρισκόντουσαν εκεί. Ο «Κουτσομύτης» έλυσε τὰ χέρια μας και μäs έβγαλε τὰ φίμωτρα, που μäs έπνιγαν. Κατόπιν βγήκε από το δωμάτιο και κλείδωσε την πόρτα.

— Καλῶς ήρθατε, είνε ο Ρεύ, έξηγείστε μας τί συνέβη ;

Εὐτυχῶς που ο Ρεύ διατηρούσε τή ψυχραιμία του. Ούτε στιγμή δέν έχασε το κέφι του. Αὐτός μäs έδινε θάρρος γιατί είμαστε όλοτελα άπελπισμένοι.

— Έχω σαστίσει Ρεύ, είπα, θά σοῦ πῶ ὅμως ὅσα ξέρω.

Έκει που μιλούσα ή Λοί με διέκοψε.

— Είπες Ζάν, ότι το κορίτσι ζήτησε νά μάθει κάτι.

— Ναί. Ήθελε νά τής πῶ τί...

Με έπιτακτικό νεῦμα ή Λοί με διέκοψε.

— Άκούστε, είπε. "Αν θέλουν καλά και σώνει νά μάθουν τίποτε από μäs, νάσαστε βήβαιοι πῶς ο Μίνροο έχει βάλει κανένα ὄργανό του έδῶ μέσα για νά κρυφακούσει, τί θά ποῦμε. Πῶς άλλοιῶς νά έξηγήσω ότι μäs έκλεισαν ὅλους μαζί και μäs έβγαλαν τὰ φίμωτρα ;

— Θεέ μου !— φώναξε ο Ρεύ. Άμέσως σηκώθηκε και κύταξε τριγύρω του. Πλησιάσαμε στο κρεβάτι. Δέν προλάβσαμε νά σκύψουμε για νά δοῦμε όταν μιὰ πνιχτή φωνή άκούστηκε.

— Καλά. Θά βγῶ. Ένας μικρούλης, λεπτοκαμωμένος άνθρωπάκος βγήκε από την κρυψῶνα του. Τὸν άναγνώρισα άμέσως...

— Γελοῖε !— φώναξα, εἰσὶ πού μοῦ έδωσες τή σημείωση στο σταθμό τάχα έκ μέρους της μίς Έλλιοτ. Στο λεπτό τραβήξαμε ένα σεντόνι από το κρεβάτι, τὸ κάναμε λουρίδες και άφου τὸν φίμῶσαμε τὸν δέσαμε χεῖροπόδαρά. Τὸν κουβαλήσαμε στην άκρη της κάμαρας κατόπιν ο Ρεύ μοῦ είπε.

— Τώρα Ζάν, λέγε μας σιγά, τί σäs συνέβη. Τους επανέλαβα τί με είχε ρωτήσει ή "Ανν. Κατόπιν πρόσθεσα.

— Δέν μπορῶ νά καταλάβω τί ζητοῦσε νά μάθει ή "Ανν. Από την κορβέντα της, κατάλαβα πῶς ο Μίνροο άνακάλυψε το μυστικό τῶν μαργαριταριῶν μιὰ, που εῦρισκε φυσικό ότι τὰ σπάσαμε. Γιατί λοιπόν άπόρρησε και δέν πίστεψε όταν την βεβαίωσα πῶς δέν βρήκαμε τίποτε ; Δέν μäs δόθηκε καιρός νά εξακολουθήσουμε τή συζήτηση γιατί ή πόρτα άνοιξε κι' ο Κουτσομύτης μπήκε στο δωμάτιο. Ένευσε σέ μένα και στον Ρεύ.

— Έσäs τους δυο θέλω, είπε, ο Άρχηγός σäs ζητάει. Από τή γωνιά του ο άνθρωπάκος άρχισε νά γογγίζει, σαν είδε τὸν φύλακά μας και κατόρθωσε νά τραβήξει τήν προσοχή του. Με μιὰ βλασφήμία έσπρωξε κοντά του και τὸν έλευθέρωσε.

— Δέν θά κερδίσετε τίποτε μ' αὐτό, που κάνετε, είπε ο Κουτσομύτης αὐστηρά, μόνο θά θυμώσει ο άρχηγός σαν τὸ μάθει. Έμπρός ! Άκολουθείστε με. Υπό την άπειλή του περιστροφου του ξεκινήσαμε, εἰς μπροστά κι' ο Ρεύ πίσω μου. Κλείδωσε πάλι τὰ δυο κορίτσια και μäs πήγε στο γραφεῖο του Μίνροο. Ο Κίτρινος Δαίμονας μäs περίμενε. Μ' ένα σατανικό, κοροΐδευτικό χαμόγελο είπε με περισσή ευγένεια.

— Καλησπέρα σας κύριοι, καθήστε παρακαλῶ. Δυο ὅμοιες πολυθρόνες είχαν τοποθετηθεῖ δίπλα στο γραφεῖο. Όπως τὸ περίμενα, μόλις καθήσαμε, τὰ χέρια μäs βρέθηκαν στερεά περιορισμένα με τους κλοιούς. "Αν δέν ήταν ὁ φοβερός κίνδυνος, που μäs άπειλούσε, θά είχα ξεκαρδιστεί από τὰ γέλοια με τὸ σαστισμένο ὕφος του Ρεύ.

— Νὰ πὺ ἀνταγωνίσαστε πάλι, Μυραϊκ. Εἶμαι εὐτυχὴς πὺ θὰ κουβεντιάσουμε μαζί. Τὴν τελευταία φορὰ δὲν μοῦ ἔδωσες καιρὸ, ἔφυγες τόσο βιαστικός... Δὲν ἀπάντησα στὰ κοροϊδευτικὰ λόγια του. Τί μπορούσα νὰ πῶ ;

Μὰς υπέβαλε καὶ τοὺς δυὸ σὲ μιὰ διεξονυχιστικὴ ἐξέταση. Τὸ αὐτὸ συνέβαινε σ' ἓνα ἄλλο δωμάτιο μὲ τὰ δυὸ κορίτσια. Σὲ μιὰ στιγμή μπῆκε ἓνας ὑπῆρέτης τοῦ Κίτρινου δαίμονα καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ σημείωμα, πὺ εἶχε μέσα τὸ μαργαριτάρι λέγοντας του, πὺς τὸ εἶχε μιὰ ἀπὸ τίς κοπέλλες. Μόλις τὸ εἶδε ὁ Κίτρινος δαίμονας μὰς εἶπε.

— Αὐτὸ σημαίνει, πὺς βρήκατε τὸ ἀληθινὸ σημείωμα.

Ματαίως προσπαθήσαμε νὰ τὸν πείσουμε, πὺς δὲν βρήκαμε τίποτα. Στὸ τέλος διέταξε νὰ μὰς κλείσουν καὶ τοὺς τέσσαρες στὸ δωμάτιο, πὺς ἤμαστε πρὶν, λέγοντας πὺς ἂν σὲ μισὴ ὥρα δὲν ἀποφασίζαμε νὰ τοῦ ποῦμε τὴν ἀλήθεια θὰ μὰς παρέδιδε στὸν Κινέζο του.

XV

— Ἡ μισὴ ὥρα πέρασε !

Σκληρὴ σὰν καταδίκη ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ φύλακα.

— Συγγνώμη πὺς σὰς ἐνοχλῶ, εἶπε ὁ Κουτσομύτης καὶ μὰς ἔκανε νεῦμα νὰ τὸν ἀκολουθήσουμε. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Ἀρχηγὸς σὰς θέλει ὅλους.

Ὁ Μίνροο εἶχε ἓνα κοροϊδευτικὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη καὶ μὰς κύτταξε, ὅταν σταθήκαμε μπροστὰ του.

— Ἐσὺ Μυραϊκ, εἶπε, ἔλα κάθησε σ' αὐτὴ τὴν καρέκλα κοντὰ μου γιὰ νὰ μπορῶ νὰ σὲ ἐπιβλέπω. Ἀρκετὲς ἐνοχλήσεις μὰς ἔδωσες ὡς τώρα.

Μὲ ἀπότομο τρόπο ὁ Κουτσομύτης μ' ἔσπρωξε στὴν καρέκλα κι' ἀμέσως βρέθηκα αἰχμάλωτος. Σ' ἓνα λεπτὸ ὁ Ρεῦ κι' ἡ Ὑολάνδα βρέθηκαν κι' αὐτοὶ ἀνίσχυροὶ νὰ κινηθοῦν. Μοῦ ἔλεγε ὁ Λόϊ εἶχε μείνει ὀρθὴ μπροστὰ στὸ γραφεῖο τοῦ Μίνροο.

— Δὲν ξέρω ἂν παρατηρήσατε ὅτι στὸ σύντομο αὐτὸ διάστημα ἔγινε μιὰ μικρὴ ἀλλαγὴ σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο, εἶπεν ὁ Μίνροο. Τότε μονάχα πρόσεξα πὺς ἡ μιὰ ἄκρη τῆς κάμαρας εἶχε χωριστεῖ μὲ μιὰ κουρτίνα.

— Εἶσαι περίεργος Μυραϊκ ; Ἐσεῖς οἱ ἄλλοι ;

— Ὅχι ἐξαιρετικά, ἀπάντησε ἡ Λόϊ μ' ἀδιαφορία.

— Κι' ὅμως, ἐπειδὴ αὐτὸ πὺς κρύβει ἡ κουρτίνα σὰς ἀφορὰ ὅλους, περισσότερο ἔσας, μὲς Ἐλλιοτ, ἔπρεπε νὰ δείξετε κάποιον ἐνδιαφέρον. Ἐλπίζω ἓνας ἀπὸ τοὺς τέσσερες θὰ καταλάβει ὅτι εἶναι κρίμα ἡ κωμωδία νὰ γίνῃ τραγωδία. Προτοῦ δοκιμάσετε τὴ δύναμη τῆς μεθόδου μου, θὰ σὰς πῶ δυὸ λέξεις

ἀκόμα... Σὰς κρατῶ στὰ χέρια μου, σὰς συμβουλεύω, γιὰ τελευταία φορὰ, νὰ πῆτε τὴν ἀλήθεια καὶ σὰς δίνω τὸ λόγο μου πὺς θὰ σὰς ἀφήσω νὰ φύγετε ἀνενόχλητοι. Ἀπαντήστε !

— Ἐνα ἔχω ν' ἀπαντήσω, εἶπεν ἡ Λόϊ θαρρετά, τὸ περιζήτητο μαργαριτάρι δὲν ἦταν μ' ἐκεῖνα, πὺς πήραμε.

— Πολὺ καλὰ. Ἀφοῦ ἐπιμένετε θὰ κάνω ὅτι ξέρω. Λυπάμαι γιὰ σένα κοπέλλα μου, ἀλλὰ δὲν φταίω ἐγώ. Ἴσως ἂν ρίξει μιὰ ματιὰ σ' ἐκεῖνο πὺς σὲ περιμένει, θ' ἀλλάξεις γνώμη τὴν τελευταία στιγμή. Σ' ἓνα νεῦμα τοῦ Ἀρχηγοῦ του, ὁ Κουτσομύτης τράβηξε στὸ πλάϊ τῆς κουρτίνας.

Ἐκεῖνο πὺς εἶδα μ' ἔκανε νὰ ἀνατριχιάσω. Στὴ γωνιά ἐκεῖνη ἦταν στιμένο ἓνα παλοῦκι. Στὴ κορυφὴ του ὑπῆρχε ἓνας κρῖκος μὲ δυὸ σχοινιά. Πιο κάτω ἄλλος ἓνας κρῖκος μὲ ἄλλα σχοινιά. Χάμω, καθισμένος σταυροπόδι βρισκόταν ὁ ἀπαίσιος Κινέζος. Κρατοῦσε τὰ χέρια του σταυρωμένα στὸ στήθος του. Τὰ λοξὰ μάτια του ἦσαν δυὸ στενὲς χαραμάδες πὺς δὲν μ' ἄφιναν νὰ καταλάβω, πρὸς ποῦ κυτοῦσε. Κανεὶς δὲν μίλησε. Μέσα στὴ λιγόστιγμη σιγὴ ἄκουγα τοὺς τρελλοὺς κτύπους τῆς καρδιάς μου.

Ἀργά, μονοκόμματος ὁ Κινέζος σηκώθηκε. Βῆμα πρὸς βῆμα, σὰν τὸ θηρίο πὺς ἐτοιμάζεται ν' ἀρπάξει τὴ λεία του προχώρησε πρὸς τὴ Λόϊ Ὀλόϊση, περήφανη ἡ νέα δὲν σάλεψε. Τὸ βλέμμα τῆς καρφωμένο στὸν Κινέζο ἔμεινε σταθερὸ κι' ἀφοβο.

Μὲ μιὰ ξαφνικὴ κίνηση, ὁ Κινέζος χύμηξε καὶ τὴν ἀρπάξε ἀπὸ τὸ χέρι.

Ἡ Ὑολάνδα ἔμπηξε μιὰ ἄγρια φωνή.

Ὁ Ρεῦ κι' ἐγὼ μάταια ἀγωνιστήκαμε νὰ ἐλευθερωθοῦμε. Ὁ Ρεῦ φώναζε καὶ μιλοῦσε ἀσυνάρτητα, ἐγὼ ἔβριζα καὶ βλασφημοῦσα, ὥσπου ἐξαντλημένοι, λαχανιασμένοι γύραμε πίσω στὴς καρέκλες, χλωμοὶ ἀπὸ λύσσα, ἀνίσχυροὶ.

Στὸ σύντομο αὐτὸ διάστημα, ὁ Κινέζος εἶχε δέσει τὴν Λόϊ στὸ παλοῦκι σταυρώνοντάς τὴν μὲ τὰ σχοινιά ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ πάνω ἀπὸ τὰ γόνατά. Ἦταν ἀδύνατο νὰ σαλέψει.

Ἡ φτωχὴ νέα δὲν ἔφερε ἀντίσταση. Εἶχε πάντοτε τὸ ἴδιο περήφανο ὕφος τῆς. Ἐνα μαχαίρι ἀστράψε τὰ χέρια τοῦ Κινέζου.

— Στόπ ! φώναξε ὁ Μίνροο κι' ὁ Κινέζος περίμενε. Ὅπως βλέπετε κύριοι, ἐξακολούθησε ὁ Μίνροο, δὲν χωρατεύω, μιὰ λέξη σας ἀρκεῖ γιὰ νὰ σώσει τὴ νέα.

— Θεέ μου ! γόγγυζε ἡ Ὑολάνδα, ὅλα αὐτὰ γίνονται γιὰ μένα. Ἀνάθεμα τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμή πὺς γνώρισα τὸν καθηγητὴ !...

Ὁ Ρεῦ κι' ἐγὼ βουβοὶ ἀπὸ φρίκη μείναμε ἀκίνητοι.

— Κάνετε ὅ,τι θέλετε, εἶπε πάλι ἡ Λοΐ, δὲν μποροῦμε νὰ σᾶς ποῦμε ἐκεῖνο, πού δὲν ξέρουμε.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ τελευταία σας λέξη ;

— Ναί.

Ὁ Μίνροο κάγχασε.

— Τώρα θὰ δεῖτε, εἶπε. Ἐμπρός, Τσίνκυ !

Τὸ χέρι τοῦ δημίλου ὑψώθηκε, ἔτοιμο ν' ἀρχίσει τὸ ἀποτρόπαιο ἔργο του. Σὰν τρελλὸς τινάχθηκα σὲ μιὰ τελευταία προσπάθεια. Τὴν ἴδια στιγμή τὸ βλέμμα μου ἔπεσε σὲ μιὰ χαράμαδα στὸ δάπεδο.

Ἐνα μικρὸ λευκὸ σφαιρίδιο ἦταν σφηνωμένο ἐκεῖ.

— Νά το !—οὐρλιαξα—τὸ χαμένο μαργαριτάρι !... Νά το !

Μὲ τὴν ὑπεράνθρωπη προσπάθεια, πού εἶχα καταβάλει κατόρθωσα νὰ ἐλευθερώσω τὸ ἓνα χέρι μου ἀπὸ τὸν κλοιὸ πού μὲ κρατοῦσε καρφωμένο στὴν καρέκλα μου.

Ὁ Κουτσομύτης στεκόταν ἐκεῖ κοντὰ καὶ εἶδε τὸ μαργαριτάρι. Ἐσκυψε νὰ τὸ πάρει κι' ἐπειδὴ εἶχε σφηνωθεῖ στὴν χαραμάδα ἀκούμπησε χάμω τὸ περιστροφὸ του, ἔβγαλε ἓνα σουγιὰ ἀπὸ τὴ τσέπη του καὶ μ' αὐτὸ μπόρεσε καὶ τὸ πῆρε.

— Αὐτὸ ἦταν ἀνέλπιστο, εἶπε ὁ Μίνροο καὶ σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέση του, ἄδικα παιδευόμαστε λοιπόν. Δὲν σκέφτηκα πὼς μὲ τὸ σπάσιμο τοῦ κορδονιοῦ ἦταν φυσικὸ νὰ ξεφύγει ἓνα μαργαριτάρι. Τὶ διαβολικὴ σύμπτωση ἀλήθεια, νᾶναι ἀκριβῶς ἐκεῖνο πού γυρεύουμε !... Δώσε μού το !

Ὁ Μίνροο πλησίασε τὸν Κουτσομύτη κι' ἄπλωσε τὸ χέρι του.

— Κάτω τὰ χέρια ! εἶπε ὁ ἄλλος καὶ πρότεινε τὸ ὄπλο του.

— Τί θέλεις νὰ πεῖς ; ρώτησε ἄγρια ὁ Κίτρινος Δαίμονας.

— Αὐτὸ πού βλέπεις ἡλίθιε ! εἶπε βάνουσα ὁ Κουτσομύτης, δὲν δουλεύει λοιπόν τὸ μυαλό σου ;... Θυμᾶσαι πὼς κάποιον βράδυ, βρῆκες δυὸ ἄτομα, πού ἔσκαφταν τὸν τάφο τοῦ καθηγητή ; Σκότωσες τὸν ἓνα μὰ ὁ ἄλλος ἔφυγε. Νόμισες πὼς μονάχα ἐσὺ σκέφτηκες, ὅτι τὰ μαργαριτάρια πού εἶχαν ταφεῖ μαζί μὲ τὸ γέρο ἦσαν πολῦτιμα ;

— Ἐσὺ λοιπόν, ἦσουν ὁ ἄλλος ;

— Φυσικά.

— Ποιὸς σοῦ εἶπε γιὰ τὰ μαργαριτάρια ;

— Ἐσὺ μόνος σου. Ἄν εἶχες ἔρθει δυὸ λεπτά ἀργότερα θὰ τὰ εἶχα πάρει γιὰ τὸν ἑαυτό μου...

Μὲ τὴ συζήτηση οἱ συμμορίτες εἶχαν ξεχάσει τὴν παρουσία μας. Ὁ Κουτσομύτης πού ἐξακολουθοῦσε ν' ἀπειλεῖ τὸν Ἀρχηγό του μὲ τὸ περιστροφὸ του, ἔκρυψε τὸ μαργαριτάρι στὴν τσέπη τοῦ γιλέκου του. Κατόπιν εἶπε στὸν Κινέζο.

— Πήγαινε, εἰδοποίησε τοὺς ἄλλους πὼς....

Δὲν πρόλαβε νὰ τελειώσει. Σὰν θηρίο, ὁ Κίτρινος Δαίμονας ἐπωφελήθηκε τῆς στιγμῆς πού ἡ προσοχὴ τοῦ ἄλλου ἀποσπάσθηκε, καὶ ρίχτηκε ἐναντίον του. Τὸν γράπωσε ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ μονομιᾶς κι' οἱ δυὸ βρέθηκαν χάμω, ὁ Μίνροο πάνω ἀπὸ τὸν ἀντίπαλό του. Τὴν ἴδια στιγμή ἓνας πυροβολισμὸς ἀκούστηκε. Δὲν ξέρω, ἂν ὁ Κουτσομύτης πυροβόλησε ἐπίτηδες ἢ ἂν πίεσε μηχανικὰ τὴ σκανδάλη. Τὸ περιστροφὸ ξεφυγε κατόπιν ἀπὸ τὰ χέρια του.

— Ἐ ! φώναξε ὁ Ρέϋ, ἡ σφαῖρα ἔπεσε πολὺ κοντὰ μου.

Τὶ διάβολο μ' ἀνακατεύετε στὸν καυγᾶ σας ;

Ἡ φωνὴ τοῦ φίλου μου μ' ἔκανε νὰ συνέλθω. Τὸ δεξί μου χέρι ἦταν ἐλεύθερο. Σκέφτηκα νὰ ἐπωφεληθῶ. Ἦξερα πὼς στὴ ράχη τῆς καρέκλας θὰ εὗρισκα τὸ ἐλατήριο πού μετακινοῦσε τοὺς κλοιούς. Ἄν μποροῦσα νὰ τὸ φθάσω θὰ ἐλευθερώνομουν.

Ἐρριξα μιὰ γρήγορη ματιὰ στοὺς δυὸ ἄνδρες πού πάλαιον σὰν λυσσασμένοι. Ὁ Κουτσομύτης, παρ' ὅλη τὴ δύναμή του, εἶχε βρεῖ φοβερὸ ἀντίπαλο στὸν νευρώδη Μίνροο. Ἡ πάλι δὲν θὰ τελείωνε τόσο εὐκόλα.

Γρήγορα ἄπλωσα τὸ χέρι μου πρὸς τὰ πίσω καὶ γέροντας τὸ σῶμα μπροστὰ ἔψαξα τὴ ράχη τῆς καρέκλας. Τὰ δάχτυλά μου συνάντησαν ἓνα κουμπί. Τὸ πίεσα κι' ἀμέσως τὰ χέρια τῆς καρέκλας ὑποχώρησαν. Ἦμουν ἐλεύθερος !

Ὁ Κινέζος παρακολοῦσε μ' ἐνδιαφέρον τὴ θανάσιμη πάλη. Τὸν εἶδα πού μ' ἀνεπαίσθητες κινήσεις πλησίασε τοὺς δυὸ ἄνδρες. Τὰ λοξά, πονηρὰ μάτια του γυάλιζαν παράξενα.

Γιὰ μιὰ στιγμή θαροῦσα πὼς θὰ βύθιζε τὸ μαχαίρι του στὴν πλάτη τοῦ Μίνροο. Παρακολοῦθησα τὸ βλέμμα του καὶ τότε κατάλαβα τὸ σκοπὸ του. Τὸ μάτι του εἶχε δεῖ ἐκεῖνο, πού ἐμεῖς δὲν προσέξαμε.

Ἀπάνω στὸν ἀγῶνα τῆς πάλης, τὸ μαργαριτάρι εἶχε γλυστρήσει ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ Κουτσομύτη καὶ εἶχε κυλίσει σὲ μικρὴ ἀπόσταση.

Σὰν ἀστραπὴ πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ μου ἡ σκέψη πὼς θάταν φοβερὸ κακὸ ἂν τὸ μαργαριτάρι ἔπεφτε στὰ ἐγκληματικά χέρια τοῦ Κινέζου. Ἐπρεπε νὰ προλάβω. Πλησίασα τὸν Ρέϋ καὶ τὸν ἐλευθέρωσα. Ἀλλὰ ὅσο σιγὰ κι' ἂν ἔκανα, ὁ Κινέζος εἶχε δεῖ τὴν κίνησή μου. Γρήγορα ἔσκυψε, πῆρε τὸ μαργαριτάρη καὶ κίνησε νὰ φύγει. Στὴ στιγμή ἔτρεξε ξοπίσω του καὶ σὰν ἀνοιξα τὴ πόρτα τὸν πρόλαβα καὶ μὲ μιὰ τρικλοποδιὰ τὸν ἔρριξα. Ἐπεσε βαρειά.

Ἦμου ἔτοιμος νὰ ριχθῶ ἐναντίον του μὰ δὲν πρόλαβα. Τὸ σῶμα του σπαρτάρισε σ' ἓνα σπασμὸ κι' ἔμεινε ἀκίνητο. Δίπλα του ἄρχισε νὰ σχηματίζεται μιὰ λίμνη ἀπὸ αἷμα.

Σαστισμένος γύρισα καὶ κύτταξα πίσω μου.

Ὁ Ρεύ στεκόταν πίσω μου καὶ χαμογελοῦσε.

— Γρήγορα Μυραϊκ, ψιθύρισε, πάρε του τὸ μαργαριτάρι, ἐγὼ προσέχω τοὺς ἄλλους.

Εἶδα τότε πὼς ὁ Ρεύ εἶχε ὀπλισθεῖ μὲ τὸ περίστροφο τοῦ Κουτσομούτη. Ξεθαρρεμένος πλησίασα τὸν Κινέζο. Μ' ἀηδία γύρισα τὸ σῶμα καὶ τότε κατάλαβα τί εἶχε συμβῇ. Μὲ τὸ πέσιμο ὁ Κινέζος εἶχε σκοτωθεῖ. Τὸ ἀκονισμένο μαχαίρι ποὺ εἶχε στὸ ζωνάρι του εἶχε βυθισθεῖ στὸ στήθος του. Βεβαιώθηκα πὼς ἦταν νεκρὸς κατόπιν τράβηξα τὸ μαχαίρι ἀπὸ τὴν πληγὴ καὶ μὲ τὴν αἰχμὴ του ἄνοιξα τὰ σφιγμένα δάχτυλα τοῦ νεκροῦ.

— Στάσου, γιατί πυροβολῶ !

Ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ Ρεύ. Γύρισα ἀπότομα.

Ἡ πάλῃ εἶχε τελειώσει. Ὁ Κουτσομούτης μὲ τὰ μάτια πεταγμένα ἔξω ἀπὸ τίς κόγχες τοὺς κειτόταν σὲ μιὰ ἄκρα στραγγαλισμένος. Ἀπὸ τὸ μέτωπο τοῦ Μίνροο σταγόνες αἵμα καὶ ἰδρώτα κυλοῦσαν μαζί στὸ πρόσωπό του. Τὸ πρόσωπό του παραμορφωμένο ἀπὸ τὸ θυμὸ ἦταν ἀπαίσιο. Οὔτε πρόσεξε στὰ λόγια τοῦ Ρεύ. Μανιασμένος γιὰ τὴ προδοσίᾳ τοῦ συντρόφου του, δὲν ἔβλεπε πιά μπροστά του. Ἀκράτητος, τυφλωμένος ἀπὸ τὴ λύσσα του ρίχτηκε ἐναντίον τοῦ Ρεύ.

Ἀδίσταχτα ὁ Ρεύ πυροβόλησε..

Ὁ Κίτρινος Δαίμονας χωρὶς μιὰ λέξη σωριάστηκε χάμω στὰ πόδια τοῦ Ρεύ.

— Θεέ μου !

Στὸ ἄκουσμα τῆς φωνῆς γύρισα γρήγορα. Ὁ ἀνθρωπάκος τοῦ σταθμοῦ εἶχε ἀκούσει τὴ φασαρία κι' εἶχε ἔρθει νὰ δεῖ τί γινόταν. Σάν εἶδε τὸν ἀρχηγό τους νὰ πέφτει, ἔσπευσε νὰ φύγει τρελλὸς ἀπὸ φόβο.

— Ρεύ, φώναξα, θὰ εἰδοποιήσει τοὺς ἄλλους !

— Ἐννοια σου, εἶπε ὁ Ρεύ μ' ἀπάθεια, τώρα ποὺ ἔπρεπε ὁ Ἀρχηγός τους θὰ σκορπίσουν ὅλοι σάν φοβισμένοι λαοί.

Πραγματικὰ αὐτὸ συνέβη.

Χωρὶς νὰ χάσουμε καιρὸ ἔλυσα τὰ δεσμὰ τῆς Λοῖ ἐνῶ ὁ Ρεύ ἐλευθέρωσε τὴν Ὑολάνδα. Φύγαμε ἀμέσως ἀπὸ τὸ καταραμένο αὐτὸ σπίτι καὶ τρέξαμε στὸ δάσος. Προτοῦ φύγω ὀπλίστηκα κι' ἐγὼ μὲ τὸ περίστροφο τοῦ Μίνροο.

Δὲν συναντήσαμε κανέναν. Οἱ συμμορίτες εἶχαν πάρει τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Ρεύ κι' ἦσαν κι' ὅλας μακρυὰ.

Γλυκοχάραζε ὅταν βγήκαμε τέλος ἀπὸ τὸ δάσος. Εὐτυχῶς συναντήσαμε κάποιον αὐτοκίνητο κι' ὁ σὺνδὲρ μᾶς πῆγε στὸ πλησιέστερο σταθμό. Ἀπὸ ἐκεῖ γυρίσαμε στὸ σπίτι μας, σιωπηλοί, σαστισμένοι ἀκόμα ἀπὸ τὴν τραγικὴ περιπέτειά μας.

XVII

Ὁ κ. διευθυντὴς καθόταν στὴν πολυθρόνα του μπροστά στὸ γραφεῖο του καὶ μᾶς κύτταζε μ' ἐνδιαφέρον.

— Λοιπὸν, νεαροὶ μου φίλοι, εἴμαστε σύμφωνοι. Δὲν ξέρω ἀκόμα τί θὰ πληρωθεῖτε γι' αὐτὴ τὴν καταπληκτικὴ ἐφεύρεση. Μπορῶ ὅμως νὰ σᾶς βεβαιώσω ὅτι θᾶναι μεγάλο ποσό.

— Τότε... ἴσως, εἶπε ὁ Ρεύ δισταχτικά, θὰ μπορούσατε νὰ μᾶς δώσετε κάτι ἀπέναντι; Εἴμαστε ξετιναγμένοι μὲ τὴν ὑπόθεση αὐτή. Ξοδέψαμε ὄχι λίγα.

— Βεβαίως, φίλε μου, εἶπε ὁ Διευθυντὴς μὲ καλωσύνη κι' ἀμέσως ἔβγαλε ἀπὸ τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου του τὸ βιβλιάριο του τῶν τσέκ, συμπλήρωσε ἓνα φύλλο καὶ τῶσσε στὸν Ρεύ.

— Σὲ φθάνουν αὐτὰ γιὰ τὴν ὥρα; — ρώτησε.

Ἔσκυψα πάνω ἀπὸ τὸν ὅμο τοῦ Ρεύ καὶ διάβασα τὸ ποσὸ ποὺ εἶχε γράψει ὁ διευθυντὴς. Μείναμε κατάπληκτοι. Δὲν πιστεύαμε στὰ μάτια μας.

— Σέρ, τραύλισε ὁ Ρεύ, δὲν περιμέναμε τόσα πολλὰ. Εἴμαστε ἐνθουσιασμένοι καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμε πολὺ.

— Τὸ βέβαιο εἶναι, εἶπε ὁ διευθυντὴς μετὰ μικρὴ σκέψη, πὼς ἡ ἐφεύρεση αὐτὴ εἶναι πολύτιμη. Οἱ νέες αὐτὲς ἀκτίνες Χ ποὺ διαπερνοῦν τοὺς τοίχους, θὰ ἔχουν μεγάλῃ σπουδαιότητα γιὰ τὴν Ἀστυνομία. Εἶναι εὐνόητο γιὰ τὸ γέρο καθηγητὴς φοβόταν τόσο πολὺ μήπως ἡ ἐφεύρεσή του πᾶει στὰ χέρια τῶν κακοποιῶν στοιχείων. Καὶ πάλι νεαροὶ μου φίλοι, σᾶς συγχαίρω γιὰ τὸ θάρρος ποὺ δείξατε. Εἶναι ἀξιοθαύμαστη ἡ τόλμη σας γιὰ ν' ἀποσπάσετε τὸ μυστικὸ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Κίτρινου Δαίμονα. Ὡστόσο δὲν μπορῶ παρὰ νὰ σᾶς ἐπιπληξῶ γιὰ τὴν ἐνεργήσατε χωρὶς τὴ βοήθεια τῆς Ἀστυνομίας. Εὐτυχῶς ποὺ ὅλα τελείωσαν καλὰ.

Ὁ κ. διευθυντὴς μᾶς ἔδωσε τὴ σιγαροθήκη του καὶ πήραμε ἓνα τσιγάρο.

— Τί θὰ γίνῃ τώρα μὲ τὸν Κουτσομούτη; ρώτησα.

— Εἶναι κρίμα ποὺ δὲν τὸν ἐπνίξε ὀριστικὰ ὁ ἀντίπαλος του, εἶπε ὁ διευθυντὴς, θὰ τὸν στείλουμε τώρα στὰ κάτεργα. Ἐκεῖνο ποὺ μὲ στενοχωρεῖ εἶναι ἡ ἐξαφάνισις τοῦ Μίνροο. Ὅταν πῆγαν οἱ Ἀστυνομικοὶ στὸ σπίτι του δὲν βρέθηκαν κανέναν. Ἀλλὰ ποὺ θὰ πᾶει; Γρήγορα ἢ ἀργὰ θὰ πέσει στὰ χέρια μας....

Μὲ πρόσχαρο χαμόγελο ὁ κ. διευθυντὴς πρόσθεσε.

— Ἐλπίζω πὼς θὰ μοῦ κάνετε τὴν εὐχαρίστηση νὰ γευματίσετε μαζί μου.

— Συγνώμη Σέρ, εἶπε ὁ Ρεύ, ἐλπίζω πὼς δὲν θὰ μᾶς πα-

ραξηγήσετε αλλά σέ μισή ώρα έχουμε ένα σπουδαίο ραντεβού κατόπιν θα γευματίσουμε με τις γυναίκες μας.

Ο διευθυντής μας κύτταξε με περιέργεια.

— Ω, είπε, δεν ήξερα πώς είστε παντρεμένοι.

Ο Ρέυ γέλασε.

— Δηλαδή, είπε, δεν παντρευτήκατε ακόμα, αλλά φεύγοντας απ' έδω θα πάμε για να τελειώσουμε τους γάμους μας. Αυτό είναι το ραντεβού, που έχουμε.

(Μετάφρ. Φ. Γ.)

ΤΕΛΟΣ

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΑΠΟ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ

ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 8—ΑΘΗΝΑΙ

Το άθανατο άριστούργημα του Άλεξάνδρου Δουμά :

ΚΟΜΗΣ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΣ

ΔΥΟ ΤΟΜΟΙ — ΣΕΛΙΔΕΣ 1040

με πλουσίαν εικονογράφειν, μόνον αντί Δραχ. 40
χάριν των αναγνωστών μας και χωρίς δελτία.

ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΣΕΠΗΣ

ΤΟ ΕΓΚΟΛΠΙΟΝ ΠΑΝΤΟΣ ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΟΥ

25,000 λέξεις Δραχ. 20

ΕΚΔΟΣΙΣ "ΑΣΤΕΡΟΣ,, ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 8—ΑΘΗΝΑΙ

ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ ΤΕΥΧΗ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΔΙΑΒΑΣΕ ΜΕ,,

"Εκαστον αυτότελές έργον τιμάται δρχ. 5.—

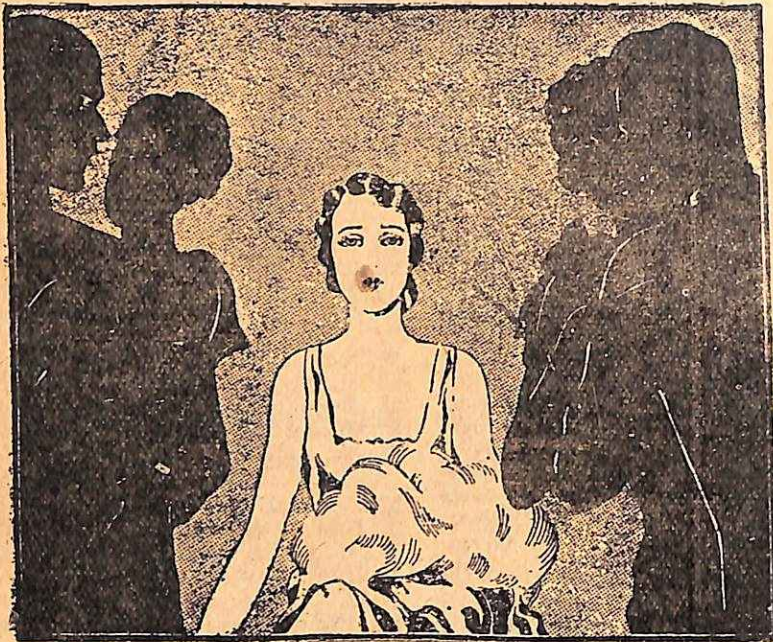
1. Μαογκερίτ: «Η φωνή της καρδιάς»
2. Ε. Γκλύν: «Μοντέρνο κορίτσι»
3. Μπορζέ: «Όταν γεράσει η καρδιά»
4. Άλεξάντερ: «Έρως και εγκλημα»
5. Ζ. Ρεβάλ: «Σεβιλιάνα»
6. Μ. Ντελλύ: «Χρυσωμένη φτώχεια»
7. Γρηγ. Ξενοπούλου: «Λίξα»
8. Ντεκομπρά: «Φυλακή των όνειρων»
9. Μ. Όμπερλίν: «Ένας περίεργος γάμος»
10. Α. Χόπ: «Η Α. Μ. αγαπά»
11. Ρ. Χίντσε: «Μοιραία Γυναίκα»
12. Β. Ούλλιαμς: «Έσπιονάζ»
13. Ε. Ουάλλας: «Ο Κυρίαρχος»
14. Μαντεγκάτσα: «Αγάπες που σβύνουν»
15. Μπούκαναν: «Τραγικό Δίλημμα»
16. Ντελλύ: Καρδιές έρωτευμένες»
17. Σάνδη: «Εκείνη και εκείνος»
18. Γρηγ. Ξενοπούλου: «Γκιοβάννα»
19. Μ. ντυ Βεζίτ: «Ένας Ρώσος σωφέρ»
20. Μωρίς Ντεκομπρά: «Γυναίκες...»
21. Ντελλύ: «Η σκιά της εύτυχίας»
22. Μ. Κορέλλι: «Τζίσκα»
23. Μάξ ντυ Βεζίτ: «Ξαναγύρισε κοντά μου»
24. Το κινηματογραφικό έργο: «Πώς έσβυσε μια αγάπη»
25. Μπενουά: «Για ένα σου βλέμμα»
26. Βέρας Ναβάλ: «Τραγωδία έρωτος»
27. Όκτάβ Φεγιέ: «Το μυθιστόρημα απόρου νέου»
28. Μ. Προβό: «Πονεμένοι έρωτες»
29. Όνέ: «Μια αγάπη μέσα στο μίσος»
30. Στεφάν Ταβίχ: «Έρως και δόξα»
31. Άνρϋ Μπορντώ: «Ένας φόνος και μια αγάπη»
32. Μάξ ντυ Βεζίτ: «Το νευρόσπαστο»
33. Μ. Ντελλύ: «Έρωτικές ελπίδες»
34. Μάρκλεϋ: «Τραγωδία μιας καρδιάς»
35. Μύριαμ Χάρου: «Έρωτική γραφωδία»
36. Ντ. Λεζιέρ: «Το μυστικό της πεθαιμένης»
37. Γράτσια Ντελέντα: «Έρωτικό ταξίδιο»
38. Γεωρ. Όνέ: «Η κυρία με τα γκρίζα»
39. Μ. Ντελλύ: Καταραμένη αγάπη»
40. Β. Μ. Κροκερ: «Θά μ' αγαπήσεις»
41. Μ. Ντελλύ: «Έρωτικό μεθύσι»
42. Βίλλυ Φόρστ: «Μαζούρικα»
43. Μ. Ντελλύ: «Η κατάσκοπος»
44. Μ. Ντελλύ: «Γυναικείες καρδιές»
45. Μ. Ντελλύ: «Ξανθός άγγελος»

Επειδή τα «ΔΙΑΛΕΧΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ» διά του παρόντος τεύχους των διακόπτουν την έκδοσιν των, όσοι εκ των αναγνωστών μας θέλουν να πάρουν τα βιβλία δώρα μας αρκεί να προσκομίσουν εις τα γραφεία μας 3 μόνον δελτία αντί των 5 και 15 δραχμάς. Τα δελτία μας αυτά έχουν δημοσιευθεί κατά σειράν εις τα τεύχη 11ον, 12ον και 13ον.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΔΙΑΛΕΧΤΩΝ "ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ,,

Με 3 δελτία και 15 δρχ. λαμβάνετε ένα των κάτωθι βιβλίων;
"ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΣΙΚΑΓΟΥ,,
"ΜΑΡΚΟΣ ΜΠΟΤΣΑΡΗΣ,,
"ΤΖΙΜ ΛΟΝΤΟΣ,,

Καί' Ήμιν' Αξιοδύπνητη

Δέν ἐγνώριζα διατί συχνά δέν μ' ἐπρόσεχον ἐνῶ αἱ ἄλλαι νέαι εἶχον θαυμαστάς. Ὅταν μίαν ἡμέραν ἤκουσα τήν συζήτησιν δύο ἐκ τῶν φίλων μου :

— Κρίμα νά ἔχη μύτη γιαλιστή καί λιπαρόν πρόσωπον.... Θά ἦτο ἄλλως πολὺ ωραία.

— Ναί, θά ἤθελα πολὺ νά τῆς συστήσω τὴν χρῆσιν τῆς Mousse de Crème. Ἡ κοινὴ πούδρα δέν ἀξίζει τίποτε.

Κάτι μοῦ ἔλεγε ὅτι ὠμιλοῦσαν γιὰ μένα. Τὴν ἴδια ἡμέρα ἠρώτησα τὸν φαρμακοποιό μου τί εἶναι ἡ Mousse de Crème.

Μοῦ ἐξήγησε ὅτι εἶναι μία κρέμα ἀνωτέρας ποιότητος κτυπημένη εἰς πολὺ ἐλαφρὸν ἀφρὸ σάν τὸ πούδρα καὶ ἀνακατωμένη κατόπιν τῆς πούδρας. Αἰφαιρεῖ ὀλωσδιό-ναι τὴν ὑπερβολὴν τῆς μύτης καὶ τοῦ προσώπου καὶ ἀμύνει τὴν πούδρα ἀπὸ τῆς ἀποκλίσεως τὴν ἡμέρα ὅταν ἐπιδρασιν τὴν προερχο-μένην ἀπὸ τὸν χορὸν καὶ τὰ σπόρτ. Εἰς τὸν ὁριζώντιον διὰ τὴν

ἐπίδερμίδα καὶ ἐπὶ πλέον τονώνει τοὺς ἱστούς χωρὶς νά φράζῃ τοὺς πόρους. Καὶ τώρα ἔχω πάντοτε ἐπίδερμίδα γλυκεῖα, καθαρὰ καὶ λεπτὴν ὅπου τὴν ζηλεύουν αἱ δεσποινίδες καὶ τὴν θαυμάζουν οἱ ἄνδρες.

Ἐντὸς τριῶν ἐβδομάδων ἔχω τρεῖς προτάσεις γάμου. Καθένας ἀπὸ τοὺς ὑποψηφίους μου λέγει ὅτι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον πρὸ πάντων τὸν ἐμάγευσε ἦτο τὸ γοητευτικὸ μου χρῶμα.

Σημείωσις: Ἡ Mousse de Crème εἶναι ἀναμεμιγμένη εἰς τὴν πούδρα Τοκαλὸν κατὰ μίαν μέθο-δον παντεταρισμένη.

Κάθε γυναῖκα δύναται τώρα νά στολισθῇ μὲ νέα δροσιά καὶ ἐκπληκτικὴ ωραιότητα ἀκόμη εἰς τὰς χειρίστας περιπτώσεις γιαλιστῆς ἐπίδερμίδος. Δοκιμάσατε τὴν πούδρα Τοκαλὸν καὶ δέν θά θελήσετε ποτὲ καμμίαν ἄλλην.

Γεν. Ἀντ. Α. Π. Ρεπουτζάκος, ὁδὸς Πραξιτέλους 42, Ἀθήναι.

Διάβασέ με..

μαδε βδομάδα

Εάν έτοιμή
είμαι απαραίτητο

